

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 242

ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

(Συζήτησης ήρεμης, μεταξύ 'Ε-
κείνης κι' 'Εκείνου. 'Εκείνη ά-
κούει με χαμόγελο, δαγκώνοντας
την άκρη της μακρύας τιάσας της.
'Εκείνος μιλάει, προσπαθώντας να
κουφιστεί από τα όσα φοβερά λέει.
πίσω από ένα άσπρηλο εξωτερικό
άσπερας).

'Εκείνη. — 'Ετσι, λοιπόν;
'Εκείνος. — 'Ετσι και χειρότε-
ρα! 'Η γυναίκα δεν είναι, δεν πρέ-
πει να είναι πρόσωπο! Άλλα μόνο
πράγματα — άρρες, όπως έλεγαν σο-
φιστά οί αρχαίοι Ρωμαίοι... 'Ο
προορισμός της θάπρεπε να μείνει
καθαρότατα χερωνακτικός. Δυστο-
χώς όμως, ή βλακεία του άντρα
— διότι ο άντρας είναι ο μεγαλύτερος,
ό καθαρότητα βλακείας της ζωής —
την προήγαγε από αντικείμενο σε
υποκείμενο. 'Από εκεί όλες οι πα-
ρεξηγίες, και οι στενωφίες, και οι
τύκρες, και οι καμφοί και θα
θαίτερα έπακολούθησαν... 'Η γυ-
ναίκα μεταπήδησε από το ρόλο της
πρωταγωνίστριας, ενώ θάπρεπε να
μείνει κομπάρσα, και σαν τέτοια
θέτασε στο ρόλο της
ή καμμένο, και δε θα συνε-
έβαινε τίποτε το δυσάρεστο... 'Ε-
νώ τώρα έπωμισθηκε εθύνως θαρ-
ρύστες απ' την άνοχη των όμων
της και τάνκανε θάλασσα! Είναι το
ίδιο, σά να θάλας ένα φορτοεκ-
φορτωτή να διδάξει 'Αστικό Δί-
καιο απ' την έδρα του Πανεπιστη-
μίου...

'Εκείνη (χαμογελώντας πάν-
τα). — Θα μπορούσες ίσως να

μου πής πιο συγκεκριμένα, ποιος
ήταν ο προορισμός της γυναίκας,
και με τί άνωτερο από τίς δυνά-
μεις της κατάπιώστηκε;
'Εκείνος. — Προθυμώτατα! Της
γυναίκας προορισμός είναι να σκου-
πίζη, να σφουγγαρίζη, να δίνει
τον έρωτα της στιγμής και να
νταπειλή τα παιδιά που θα της
αποδειχθή ο έρωτας αυτός. Είναι
ένα παθητικό πλάσμα, χωρίς πρω-
τοβουλία, χωρίς προσωπικότητα,
χωρίς ψυχολογία, γιατί ό έ-
ξω ψυχής θεωρείται, αποτυχημένη
γυναίκα και δεν άναμνείται, και,
εμφανικά, ή άνοσηία του άντρα
— γιατί έρχασα να σου πώ, ότι ο
άντρας είναι, εκτός από βλακείας,
και άνόητος... — την υποθετεί ψη-
λά, σε άσπίθανα βάθρα, την κάνει
μεγαλειότητα, και εί κάτω από την
αδιάφορη μύτη της τοίς λείωνας,
τους του θαυμασμού του κι' από
κυρίαρχος, άφρονής, από βασι-
λιάς, γίνεται θεληματικά του ό-
ποιαχκότος, αλλόκοτος, φόρου όποτε-
λής και έξευτελιζόντας έτσι τον
εαυτό του, χάνει και τη γυναίκα!
Γιατί ή γυναίκα θέλει δύναστη,
κύριο, άφρονή, κι' άμα δη τό έ-
δωλό της έξευτελισμού στα πό-
δια της, νιώθει άντι για έρωτα
άποτροπασμού και περιφρόνησης...

'Εκείνη (σβύνει το ταχύρο της
κυτάζει το μπρασέλι της, και ση-
κώνεται). — Τελειώσαμε, έλιτζώ...

'Εκείνος. — 'Οχι έντέλως...

'Εκείνη. — Άπλάδι, έχεις ν' ά-
ραβιάσεις κι' άλλα άνάλογα κι'
αυτά που είπες... 'Εγώ όμως, δυ-
στυχώς, δε μπορώ να τ' άκούσω,
μ' όλο που είχε άπολύτως διασκε-

δαστικά... Γιατί έχω ένα ραντε-
βού όστις πέντε...
'Εκείνος (παροληπτικά). — Κά-
τε...
'Εκείνη. — Γιατί έξευτελιζέσαι;
Γιατί από δύναστη, και κύριος,
και άφρονής, γίνεσαι σκουπίδι;
'Εκείνος (συνέρχεται). — 'Ε-
χεις δικιο... Φύγε!
'Εκείνη. — Τώρα είσαι πρόστι-
χος... 'Αν θέλω, θα μείνω... Κάτω
πάντα δ.τι θέλω...
'Εκείνος (άφριζοντας). — 'Ε-
μείνε τότε...
'Εκείνη (ήσυχια). — 'Οχι, θα
φύγω... Με περιμένουν...
'Εκείνος. — Μπορείς τότε να μη
ξανθρήσεις ποτέ;...
'Εκείνη (ποτίζοντας τα γάντια
της). — Πότε; Τι μεγάλη λέει!
Θά... ξαναρθώ όποτε θάχω λίγον
καιρό για χάσιμο, στο ένδιάμεσο
δύο ραντεβού...
'Εκείνος. — Κι' είσαι βέβαια
πως θα με βρής να σε περιμένο;
'Εκείνη. — 'Αν δε σε βρώ, θά-
ναι, θέβαια δυσάρεστο, γιατί θά-
χω κανονίσει έτσι τίς ώρες μου,
ώστε να πρέψι να μείνω λίγο μα-
ζί σου... 'Αλλά, θα το υποφέρω...
'Εκείνος (με σφιγμένα δόντια).
— Κάθαρμα!

'Εκείνη. — Πρόσεξε! Οί θρηστές
δείχνουν άδυναμία... Και δε θέ-
λω να δείχνεσαι τόσο άδύνατος...
'Εκείνος. — 'Εχεις δικιο... Κά-
νε ό,τι θές... Φύγε, έλα, μη φύ-
γεις, μην έρχεσαι...

'Εκείνη (του δίνει το χέρι
της). — Γεια σου...
'Εκείνος (από μέσα του). —
Στα πασκάματα! (άπ' έξω του)
'Αρεδούρη...
'Εκείνη. — 'Η καυμένη ή γυναι-
κή! Τι φοβερό εξάψαλμο άκούσε
από σένα σήμερα...
'Εκείνος. — 'Ακουσε λιγώτερα
απ' όσα είχα να της πώ...
'Εκείνη. — Συμπληρώνεις άλ-
λοτε... Γείσσω... ('Εκείνη όγαι-
νει. 'Εκείνος μένει έξαλλος, άφρι-
σμένος, αγγιζόμενος έρωτευμένος,
μόνος).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΕΤΕ "ΟΤΙ:

... 'Όσοι πάσχετε από δυσπε-
ψία, τρώτε μετά το φαγητό ένα
πορτοκάλι το όξύ του οποίου δι-
ευκολύνει σημαντικά τίς χώνευσις.
... Μόλις σάς πιάση λόξιγκας,
καταπιείτε ένα κομμάτι ζάχαρι,
δουτηγμένο σε ζεστό και θα στα-
ματήσει άμέσως.
... 'Όσοι θέλουν να διατηρούν
άκμαίο το σώμα και όγιά την ψυ-
χή τους, άς γελούν όσο περισσό-
τερο μπορούν.
... Δέν διατρέχετε κανένα κιν-
δυνο να προσβληθήτε από φθίση,
όταν τρέφεσθε καλά και κοιμάσθε
τακτικά, άναπνέετε καθαρόν άέρα
και άποφεύγετε τίς καταχρήσεις.
... Οί παντρεμένες Κινέζες δ-
ταν είναι σ' ένδιαφέρουσα κατάστα-
σι υποχρεώνονται να διαβάσουν σο-
φά βιβλία και να μιλήν για σπου-
δαία και ύψηλά ζητήματα.
... Κατά τίς παραμονές της γεν-
νήσεως, όταν ο πατέρας θέλει ν' ά-
ποκτήση γυίο γεωργό, βάσει κάτω
απ' το προσκέφαλο της συζύγου
του ένα σκαλιστήρι, ενώ όταν θέλη
να κάνει γυίο σοφό, βάσει ένα σύ-
γραμμα του Κομφούκιου.
... Οί 'Ιάπωνες όταν πρόκειται
να φάνε κάθονται σε χωριστά τρα-
πέζια, τα όποια είναι τοποθετημένα
γύρω από ένα μεγαλύτερο στο ό-
ποιο τοποθετούνται τα φαγητά.
... Το νέο έτος των Τατάρων
αρχίζει τον Φεβρουάριο και την ή-
μέρα της Πρωτοχρονιάς όλοι οι κά-
τοικοι ντύνονται με άσπρα ρούχα,
γιατί το άσπρο είναι γι' αυτούς το
χρώμα της χαράς.
... 'Η μεγαλύτερη εικόνα του
κόσμου είναι ο 'Απαράδεισος του
Τιντορέτο, ό οποίος βρίσκεται στη
Βενετία και έχει πλάτος 84 και ύ-
ψος 34 πόδων.
... Οί Γερμανίδες μητέρες πι-
στεύουν ότι όταν τους φύγη το τα-
κούδι από το παπλωτό τους, θα
τους πεθάνη ένα παιδί μέσα στο
χρόνο.

Διά το "θλάξ,"

Πόσο κόσμο είχε βρσει ή μαντάμ Σου-
σου από τόν καιρό που υπήρχε εις τόν κό-
σμον και έξούσε την περιπετειώδη ζωή
της; Στατιστικόν, βέβαια, κανείς δεν έκα-
νε. Πάντως, πλούσιοι, πτωχοί, κύριοι, κυ-
ρίες, νεαροί, άριστοκράτες, τούκαρα, κα-
ταστηματαρχαί, λούστοροι, διπλωμάται, ά-
ληται, όλοι κατά καιρούς είσπεραζον το
θρυλικό έκείνο «θλάξ». Και άπ' όλους
αυτούς άλλοι έγέλασαν, άλλοι την έβρι-
σαν, άλλοι έμειναν κατάπληκτοι, άλλοι έ-
μειδισαν, άλλοι άπόρησαν, άλλοι εύρέθη-
καν σ' άμνησιν.

Μόνον ένας το έπηρε κατάκαρδα το
πράγμα και ύστερα άπό ένα παταγώδες
έπεισόδιον που συνέβη στο τραμ, της ύ-
πέθαλε μνήσιν επί έξευθροίσει.

Διαβάσει ο πρόεδρος την μήνυσιν και
τονίζει τα σημεία που άφορούν την κυ-
ριώς καταγγελίαν: «... καθ' όσον με έξυ-
θρισε διά τών λέξεων θλάξ, σακλέ, γε-
λοιε τύπε, κρουμπλάστε, πτωκέ άνθρω-
πε...»

Είπε ένας κύριος περίπου σαραντάρης.
Καλοντυμένος, ψηλός, άγριωπός και νευ-
ρικός.

— Σ' έβρισα, λοιπόν;
— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.
— Γιατί;
— Κύριε Πρόεδρε, έσπεκόμουν στην ού-
ρα και έπεριμένα την σειρά μου όπως ό-
λοι οι άλλοι συμπληρίται. 'Εκρατούσα στα
χέρια μου ένα πακετάκι με πέντε αυ-
γά, που είχα αγοράσει προς χίλιες δρα-
χμές το ένα.

Είς το έδωλόν εύρίσκειται ή μαντάμ
Σουσου. Και διακρίνεται:
— Σπουδαίον!
— Σιωπή, κυρία.
— Σας λέει, κύριε Πρόεδρε, ότι έκρα-
τούσε πέντε αυγά και κάτι τρέχει εις
τά γυφτικά. Και έγώ έπροσθέξ ηγύρασα
δεκαπέντε και αγοράζω καθημερινώς.
Την διακρίπει ο πρόεδρος:
— Κυρία μου, δεν έχομεν καμμίαν άμ-
φιβολήν ότι αγοράζετε και δεκαπέντε και
είκοσιπέντε αυγά. 'Ο θεός να σας αξιώνη
να αγοράζετε και έκατον είκοσι πέντε...
'Αλλά αυτά δεν είναι του παρόντος.
— Έστω.
— Προχωρήτε, κύριε...
Προχωρεί ο μνηστής:
— 'Η κυρία στεκόταν από πίσω μου... Κα-
θώς, λοιπόν, έφτασε το τραμ την είδα
πως ήθελε να προηγηθή, κατά τρόπον μά-
λιστα που παρ' όλίγον να μου σπασή τα
αυγά. 'Εγύρισα και τίς είπα, λοιπόν, με
όσιν ευγένειαν επέβαλλαν άι περιστά-
σεις: «Κυρία μου, προσέχετε, θα μου σπά-
σετε τα αυγά». Και μου άπαντά: «Δέν έχω
ανάγκη να σου σπάσω τα δικά σου τα αυ-
γά. Και όταν θέλω έγώ αυγά αγοράζω και
σπάς όσα θέλω». 'Ομολογώ, ότι ή τοιαύ-
τη άπάντησις της μου έφάνη περίεργος
και έμειδισα. Τότε ή κυρία έθύμωσε και
μου είπε: «Γελάει το μυρό, κάντε μη γε-
λάει». Τότε ήλθον δεν ήμύρησα να κρα-
τηθώ και έγέλασα μαζί με πολλών άλλο
κόσμο. Αυτό ήταν, κύριε Πρόεδρε. 'Η κυ-
ρία έγινε θηριο, και μου έξηκόντισε τίς
λέξεις θλάξ, σακλέ, γελοιε τύπε. 'Εννοεί-
ται ότι έγώ ήμουν κυρία και πρό πάντων
συμπεριφερόμεν τίς 'Ο κόσμος όμως άρχισε
να γελά εις βάρος μου και άρχισα ν' ά-
κούω φωνές από πίσω μου («προχωρεί
θλάξ», «Ίσα, γελοιό τύπε!») «Κάνε ένα
θλάξ μπροστά, σακλέ», και άλλα παρό-
μοια. Κύριε Πρόεδρε, διά πρώτην φοράν
συνέβη να με ύβρίζουν κατά τέτοιον

τρόπον δημοσία και μάλιστα με λέξεις τό-
σον βαρείας. Είμαι άνθρωπος σφοδρός,
κατέχω έπικεκτον θέσιν μεταξύ τίς κοι-
νωνίας μας και ζητώ από την δικαιοσύ-
νην της πατρίδος μου να τιμωρήση την
κυρίαν διά την άπρηή της γλώσσαν. Πε-
ριττόν θεωρώ να προσθέσω ότι από την
ταραχήν μου, έν τέλει, έσπασα και τα
αυγά.

Άγέρωχη και ψυχραιμη παρακολουθεί με
τά φασμαίν της την κατάθεσιν του κυρίου
ή μαντάμ Σουσου.
— Σήκω επάνω έσύ.
— Ποιος;
— 'Η κατηγόρουμένην.
— Παρντόν, κύριε Πρόεδρε, και πρῶ-
τον να όμιλήτε εις τους πληθυντικούς.
Δέν λέω, βέβαια, πως ότι εύρίσκασθε εις
τα σαλόνια μου της όδοις Πατριάρχου 'Ιωα-
κείμ, όπου άπηγορεύοντο οί ένικοι, αλλά
πάντως και εις τα δικαστήρια καλόν είναι
να τηρήται σχετική ευγένεια, όπου, ως
γνωστόν, δέν θάπτεται τους ανθρώπους. 'Ο-
σον άφορά περί διά το θλάξ, το συνηθίζω.
— Του το είπατε;
— Άσφαλώς.
— Όστε το όμολογείτε;
— Άστει πράγμα και να μη πη μία μαν-
τάμ Σουσου το θλάξ. Αυτό παλαιά είναι συ-
νήθεια και έχει άντηχόσει μέσα σε σαλό-
νια και σαλόνια. Και το έχουν δεχθή από
το στόμα μου άριστοκράται και άριστοκρά-
ται, ακόμη με και ύπουργοι, τόν καιρό ό-
που έθρίαμβε εις το Κολωνάκι.

'Η μαντάμ Σουσου έδήλωσε ότι δέν είχε
τίποτε άλλο να προσθέσθ επί του προκει-
μένου. 'Επρόχωρησε τότε ένα όβμα μπρο-
στά ο συνήγορός της και προσεπάθησε
ν' άναπτύξη όλην του την ρητορική δει-
νότητα:
— Κύριε Πρόεδρε. Είπαμεν εις τόν κύ-
ριον θλάξ!
'Επεμβαίνει ή Σουσου:
— 'Εγώ το είπον.
— Είπομεν, λέγω.
— Σας έπαναλαμβάνω έγώ το είπα.
'Επεμβαίνει ο πρόεδρος:
— Κυρία μου, μην επεμβαίνετε.
— Μα ο κύριος συνήγορός μου, λέει, εί-
πομεν θλάξ ώσάν να το είπομεν μαζί.
'Αφού το είπον μόνη μου...
'Αναγκάζεται να έξηγήση ο πρόεδρος:
— Είνε ή γλώσσα των δικαστηρίων. 'Ε-
τοι μιλούν οι συνήγοροι.
Και ή Σουσου:
— Περίεργος ή γλώσσα του δικαστηρίου.
Όπου χρειάζονται οι πληθυντικοί, όμιλούν
ται οι ένικοι. Και έννοώ, έσας, κύριε Πρό-
εδρε. Και όπου χρειάζονται οι ένικοι, ό-
μιλούνται οι πληθυντικοί. Και έννοώ, έσας,
κύριε συνήγορε.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγορός της:
— Έφθον ή πελατис μας άπαγορεύει
τους πληθυντικούς, δέν θα τους μεταχει-
ρισθώμεν πλέον. Είπε, λοιπόν, ή πελατис
μας εις τόν κύριον, θλάξ. 'Αλλά τί ση-
μαίνει, θλάξ, κύριε Πρόεδρε; Βλάξ είναι
μία λέξις, την όποιαν ή πελατис μας με-
ταχειρίζεται άσυναισθήτως, μηχανικά, χω-
ρίς να έχη πρόθεσιν να βίχη τόν προς όν
άπευθύνεται ή λέξις.
Και έσπευσε να καθήση πάλιν γιά να συ-
νεχίσθ ο συνήγο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ προηγούμενων: Στην Βρέννη, τέλονται οι γάμοι της κόρης του κομνητού, ντε Μοντεσκούρ, της γιορτευτικής Μαρκελίνας με τον Πέτρο Μποφόρ. Η νύφη φορδίζει καταμύρωνα, γιατί πρό οκτώ ημερών πέθανε ο πατέρας της, ο οποίος άζωσσε να μην αναβληθεί ο γάμος. Μετά το μυστήριο οι νεόνυμφοι αποσύρονται στον πύργο του Μπενεσάν. Το δελνίον της δευτέρας ημέρας του γάμου, καθώς περπατούν στην έσοχη συναντώνται μ' έναν ιππέα, τον Ζάν Νταγκέρ, φίλο και συμμαθητή του Μποφόρ. Στο αντίκρουμα του Νταγκέρ, πούλειπε χρόνια από τον τόπο και στην διαπιστώσι ότι είνε φίλος του ανδρός της, η Μαρκελίνα ταράσσεται, αγωνιά:

— Θεέ μου, γνυρίζονται! τραυλίζει.

Τρομερή κρίσις την πιάνει. Γυρίζουν στον πύργο, όπου η Μαρκελίνα πέφτει στο κρεβάτι τρελλή από απελπισία. Κλαίει και δερνεται χωρίς να εξήγη στον καταπληκτο σύζυγο της τι συμβαίνει. Έκείνος επιμένει και τέλος η Μαρκελίνα τον ρωτάει αν έλαβε το γράμμα που του έστειλε όταν πρωτοσυναντήθηκαν κι αγαπήθηκαν στην Έλβετία. Το γράμμα!... Πούν γράμμα; 'Ο Μποφόρ δεν καταλαβαίνει τίποτε... Μόλις η Μαρκελίνα θεθαίνεται πως το γράμμα της δεν ελήφθη, καταλαμβάνεται από μεγαλυτερη ταραχή και τρέχει εζω έξωλη. Όταν σ' λίγο, ο σύζυγος της την αναζητά, δεν την βρίσκει πουθενά. Έρρευνουν όλη τη νύχτα παντού. Η Μαρκελίνα είχε γίνει άφαντη. 'Επί ημέρας ο Μποφόρ γυρίζει αναζητώντας την στα περικόρια. Μάταια όμως. 'Εμπεδώνουν οι αρχές, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Μυστήριο καλύπτει την εξαφάνισ της ώραιας νεονύμφου. Η Μαρκελίνα μεγαλώσσε στον πατρικό της πύργο, πλάι στον πατέρα της που ζούσε ολόμοναχος ύστερα από το θάνατο της λατρευτής του συζύγου. Η μοναχία την κάμνει μεγαλοκλήκη. 'Ο πατέρας της το αντίλαμβάνεται και αρχίζει να δέχεται μερικούς γείτονες φίλους του. Μεταξύ αυτών είνε και ο ύπουλος και σατανικός Ζάν Νταγκέρ, ο οποίος κατορθώνει να εμπνεύσ' έρωτα στην Μαρκελίνα, έποφθαλμιάνας την προίκα της. 'Η άθωα νέα πέφτει εύκολα στα δίχτυα του και δέχεται το πρώτο του ραντεβού.)

3° 'Ο Ζάν είνε γεμάτος χαρά. Σφιγγει τα χέρια της Μαρκελίνας και τα γεμίζει φιλία.

— Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; τ' ρωτάει.

Η νέα χαμψλώνει το κεφάλι της και άπονητά:

— Ω, ναι, ναι, Ζάν... Αυτό είνε το όνειρό μου.

— Τότε θα πάω να δω τον πατέρα σου και θα του ζητήσω το χέρι σου.

Η Μαρκελίνα νιώθει θαθεία συγκίνησι.

— Πήγαινε, αγαπημένο μου. Θα σε περιμένω δω και θα προσέυχαμαι όσο να γυρίσης.

Ο Ζάν δεν χάνει πλέον καιρό. Το καταχθόνιο σχέδιό του αρχίζει να παίρνει σάρκα και όστα. Τρέχει στον πύργο.

Ο πατέρας της Μαρκελίνας βρίσκεται εκεί.

Μιλάνει στο γραφείο του συγκινημένως αλλά και με σφιγμένη την καρδιά. Φοβάται τον κόμητα Μοντεσκούρ. Δεν είνε άπ' τους άνθρώπους που μπορεί να τους γελάσει κανείς εύκολα.

— Ωστόσο πρέπει να τολήμης τα πάντα. Και χωρίς περιστροφές, πληροφορεί τον πατέρα της Μαρκελίνας ότι είνε έρωτευμένος και επιθυμεί να νυμφευθ' την κόρη που λατρεύει.

Ο κόμης Μοντεσκούρ τον κυτάζει έκπληκτος.

— Και τι μ' ενδιαφέρουν έμένα οι αίσθηματικές σας υποθέσεις; κ' Νταγκέρ; τον ρωτάει.

— Αγαπώ την κόρη σας, κύριε

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

κόμη, άπατά ο Ζάν.

Η μορφή του πατέρα της Μαρκελίνας γίνεται ασυτήρη.

— Τα μάτια σου πετούν φωτιές. — Αγαπάς την κόρη μου; το ρωτάει. Είσαι τρελλός, Νταγκέρ!

— Όχι, κ. κόμη, είμαι έρωτευμένος τρελλά με την Μαρκελίνα και ήρθα να σας ζητήσω το χέρι της.

— Ποτέ!... Άκούσατε; Ποτέ! κραυγάζει ο Μοντεσκούρ. Άπορώ μάλιστα πώς τολμάς να μου μιλάς για ένα τέτοιο ζήτημα. Η κόρη μου θα πάει για σύζυγο έναν άντάξιο της, έναν άνθρωπο που θα την κάνει εύτυχισμένη.

— Κι' εγώ αυτή την επιθυμία έχω...

— Ψεύδεται, Νταγκέρ. Δεν έχει την αλήθεια. Σ' έξω καλά, εσύ τωσώ και δεν μπορείς να με γελάσεις. Όχι, όχι, αυτό που ζητάς δεν θα γίνη ποτέ.

— Κι' όμως, το ασήματό μου για τη Μαρκελίνα είνε εύλικρινες. Την αγαπώ όσο τίποτε άλλο στον κόσμο...

Ο κόμης ντε Μοντεσκούρ άρχισε να γελάει δυνατά, σαρκαστικά.

— Σ' όρωτευμένους Ζάν Νταγκέρ; Πά!... Πότε το σκάρωσες αυτό το παραμύθι που ήρθες να μου διηγηθής στα καλά καθούμενα; Μά δεν είμαι τόσο εοπίστος, φιλαράκο μου. Κι' έξ' άλλου σ' έξω τόσο καλά...τόσο καλά...

— Τι θέλεις να πής κ. Μοντεσκούρ;

— Θέλω να πώ πως δεν μ' άρεσες. Είσαι ύπουλος, ψεύτης, έχεις καρδιά σκληρή. Μ' άπατάς όταν λες πως αγαπάς την κόρη μου. Δεν την αγαπάς, Νταγκέρ. Όχι, όχι, δεν την αγαπάς. Άπλουσότατα σου έχει ανόει η όρεξις για την προίκα της.

Ο Ζάν θέλησε να τή κάττι. Μά ο κόμης δεν τον άρρησε.

— Μη μου πής τίποτε, δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε. Δεν έξω τι μ' κοούω τίποτε. Δεν έξω τι μ' κρατεί και δεν σ' άμπαίζω. Φύγετε... Φύγετε, είνε το καλύτερο που έχετε να κάμειτε.

Ο Νταγκέρ είχε γίνει κατάχλωμος από τη λύσσα του.

Χαιρέτισε ξερά κι έφυγε. Μέσα στην ψυχή του κόχλαζε ολόκληρη η κόλασις.

Αισθανόταν θανάσιμο μίσος έναντιον του πατέρα της Μαρκελίνας.

— Άν μπορούσε θα τον έπινε, για να τον θάλλει από τη μέση. Τα σχέδιά του τα κατασθόδια άνετρέποντο.

Χάροντας την Μαρκελίνα έγανε την προίκα της. Και δεν τον ενδιέφερε παρά μόνον η περιουσία του Μοντεσκούρ.

Γυρίζοντας στο μέρος που τον περιμένει η Μαρκελίνα κατέστρωσε σχέδια επί σχεδίων.

Δεν έννουσε να παρατηρήθ.

Θ' αγωνιζόταν και θα έθριαμβε.

Μόλις τον αντίκρυσε η Μαρκελίνα να πλησιάζη, έτρεξε κοντά του άνησυχ.

— Λοιπόν Ζάν;

— Ο Νταγκέρ ψευτοσπαστήναζε. — Τι τρέχει, Ζάν; Εξηγήσου, αγαπημένο μου. Δεν έλπεύεις; Με πνίγει η αγωνία.

— Ο πατέρας σου άρνείται.

— Μάλιστα. Θέλει έναν γαμπρό πλούσιο.

— Θεέ μου!... Και τώρα τι θα γίνη;

— Μ' άγαπάς, Μαρκελίνα;

— Ναι, Ζάν, σ' αγαπώ. Είσαι η πρώτη και η τελευταία αγαπητή της ζωής μου.

— Κι' εγώ, Μαρκελίνα, σ' αγαπώ. Άς μην άπελπιζόμαστε λοιπόν. Άπό σένα έξαρτάται η εύτυχία μας.

— Πας, αγαπημένο μου;

— Άπλουσότατα, θ' αναλάθης να πείσης τον πατέρα σου.

Η Μαρκελίνα έσκυψε το κεφάλι και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Ήθερε καλά τον πατέρα της.

— Ήθερε πολύ καλά, πως δεν άλάτρε εύκολα γυνή.

— Δυστάσεις; την ρώτησε ο Νταγκέρ.

— Όχι, Ζάν, κάθε άλλο μάλλιστα.

— Υπόσχουσαι λοιπόν...

— Ναι, υπόσχομαι να κάμω το καθέτι για να ενωθούμε.

— Ο πατέρας σου σ' αγαπά, Μαρκελίνα. Άν επιμείνης, θ' άναγκασθ' να υποχωρήση. Βασίζεις όλες μου τις ελπίδες σε σένα, άγνή μου.

— Ναι, ναι, θ' αγωνισθώ, θα κάμω το πέν για να τον άναγκάσω ν' άλλάξη γνώμη και να δώση την συγκατάθεσί του.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του και της γέμισε φιλία.

— Καλή νύχτα, αγαπημένη μου. Καλή εύτυχία. Θα περιμένω άνυπόμονα είδησεις σου.

Χορίσαν.

Η Μαρκελίνα γύρισε στον πύργο με την καρδιά βρεθεία.

Όταν σ' λίγο κάθισε στο τραπέζι με τον πατέρα της, μόλις άγγιξε τα φαγητά.

Ο κόμης Μοντεσκούρ την παρακολούθησε άνησυχος με το δέχμα του.

— Έξωφανα η Μαρκελίνα έξεπα. σε σ' άλυγμον.

— Μαρκελίνα, κόρη μου, τί σου συμβαίνει; την ρώτησε ο κόμης.

Σήκωσε τα δακρυσμένα μάτια της, τον κυτάξε και του άπάντησε:

— Πατέρα... ο Ζάν μ' άγαπά!

— Όχι, όχι, κανείς λάθος, είσαι γελασμένη, ξεφώνισες ο πατέρας της.

Ο Ζάν έρωτευμένος; Όχι, παιδί μου, μην άπατάσαι, δεν είνε από τους ανθρώπους που μπορούν να αισθανθούν αγάπη.

— Μ' άγαπά... Το έξω καλά.

— Δεν έξρεις τίποτε. Είσαι άθωα και ατάκατατα. Ούτε σ' άγαπά ο κύριος αυτός ούτε και σου ταίριαζει.

Η Μαρκελίνα άναστήναζε.

— Είμαι τόσο δυστυχισμένη! ψιθύρισε.

— Δεν πρέπει να είσαι δυστυχισμένη. Φαντάζεσαι λοιπόν πως θέλω το κακό σου; Άντιθέτως, κόρη μου, θέλω να σε προφυλάξω από ένα τρομερό σφάλμα.

— Άσπε επιμένεις, πατέρα;

— Ναι, επιμένω για το καλό σου. Καλύτερα να χύσης σήμερα λίγα δάκρυα, παρά να κλάις σ' όλη σου τη ζωή.

Η Μαρκελίνα δεν έπέμεινε.

Καληνύχτισε τον πατέρα της κι' έτρεξε να κλεισθ' στην κρεββατοκάμαρά της.

Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Καθισμένη στο κρεβάτι της, θρηνούσε πικρά άπελπισμένα, ψιθυρίζοντας το όνομα του άγαπημένου της.

Το πρωί, άγρυπνη, χωρίς να έχη κλεισθ' μάτι, χλωμή κι' εξατλημένη έγραψε κι' έστειλε στον Νταγκέρ ένα σημείωμα:

«Σ' αγαπώ. Όλη νύχτα έκλαινω».

Ο Ζάν δεν έπληγαινε πλέον στο πύργο του Μπενεσάν. Ύστερα από τα λόγια που του έλεπε ο πατέρας της Μαρκελίνας.

Φρόντιζε όμως να γράφη και θημερινώς στην «αγαπημένη» του.

Οι έπιστολές του ήσαν γεμάτες όρκους λατρείας.

Της έγραφε ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτή, ότι προτιμά να στερηθ' τη ζωή του παρά να τη χάση.

Μ' αυτό τον τρόπο κρατούσε την Μαρκελίνα διαρκώς κάτω από τη γοητεία του.

Στον πύργο του Μπενεσάν η ζωή κυλούσε ήσυχά.

Ο κόμης ντε Μοντεσκούρ θλόποντας την Μαρκελίνα ήσυχη άπασχόητε, έπίστευε ότι είχε θεριωπείσθ' άπ' το παράλογο κι' άπεριοκτετο αίσθημά της για τον Ζάν Νταγκέρ.

Ούτε υποφιαζόταν τη μεγάλη φωτιά που κρυφάκιζε στην καρδιά της.

Λίγες ημέρες κατόπιν ο κόμης άνηγγειλε στην κόρη του ότι έπρόκειτο να λείψη για μιά δδομάδα περίπου, για υποθέσεις του. Θα πήγαινε στην κοινή πόλι.

— Θα προσπαθήσω να επιστρέψω το γρηγορώτερο, της έλεπε στη στιγμή που την άποχαριστούσε.

Κατά βάθος ένθυμωσσε να μη κόμνη το ταξίδι αυτό.

Δεν ήθελε ν' άφήσ' μόνη την Μαρκελίνα. Δυστυχώς όμως δεν μπορούσε να κάμη διαφορετικά.

Ο Νταγκέρ πληροφορήθηκε άμέσως την άναχώρησί του κόμητος.

Η χαρά του ήταν μεγάλη.

Η Μαρκελίνα βρισκόταν πιά μόνη στην άπολυτή διάθεσί του.

Το ίδιο βράδυ της ήμερας της άναχωρήσεως του Μοντεσκούρ ο Ζάν έτρεξε να συναντήσ' τη Μαρκελίνα.

— Αγαπημένη μου, της έλεπε. «Αν δεν σ' έέλεπα θα πέθαινα άπ' τη λύπη μου». Άφρησ' με να σε σφείω στην άγκαλιά μου. Άφρησ' με να φιλήσω τα μάτια σου... Σ' αγαπώ, Μαρκελίνα. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο σ' άγαπώ... Σ' άλαίρεω.

— Άναστήναζε και πρόσθεσε:

— Κι' είμαι είμιστος άναγκασμέ νοι να ζούμε χωρισμένοι. Ο πατέρας σου είνε άμεταπειστός, άπώ, καταλόβαίνα. Θεέ μου, δεν άντιθέω πλέον!... Θα φύγω μακριά... σ' άυτοκτονήσω, ναι, θ' αυτοκτονήσω...

Τρομαγμένη η Μαρκελίνα, τον έσφιξε πάνω στο στήθος της.

— Όχι, όχι, δεν θα πεθάνης, δεν θέλω να πεθάνης. Σ' αγαπώ, σ' άλαίρεω, Ζάν!... Είσαι η χαρά, η εύτυχία της ζωής μου.

Ο Νταγκέρ εξακολούθησε να προσποιείται τον άτελειμένο.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Μαρκελίνα, της έλεπε με λυπημένη φωνή. Και γι' αυτό ακριβώς ζητώ στο θάνατο τη λύτρωσί, την παρηγορία, γιατί δεν μπορώ να σε κάμω δική μου. Το όνειρό μου είνε να γίνης σύζυγός μου. Θα ζούσαμε τόσο εύτυχισμένοι! Μά, άλλωμονο, ο πατέρας σου δεν έλπει να ενωθούμε, δεν ποεί την εύτυχία σου.

Η Μαρκελίνα τον διέκοψε. Ριχνότας τα χέρια της γύρω στο λαιμό του.

— Κάμω λίγη όπομονή άκόμης, αγαπημένο μου και σου υποσχομαι να κάμω τον πατέρα μου ν' άλλάξη γνώμη.

Ο Ζάν γέλασε πικρά και του νησε με διαστοχή το κεφάλι του.

— Δεν με πιστεύεις Ζάν;

— Σ' έπιστεύω, Μαρκελίνα, σ' έπιστεύω άπολύτως. Έξω πόσο με άγαπάς. Μά η εύτυχία μας δεν έξαρτάται άπό σένα μικρούλα μου. Η εύτυχία μας κρέμεται άπ' τον πατέρα σου κι' ο κόμης Μοντεσκούρ — δεν σου το κρύβω — είνε άμεταπειστός, είνε σκληρός. Άδιαφορο για την εύτυχία σου. Έχει προκαταλήψεις. Φαντάζεται χιλιά δυο πράγματα προσβλητικά για μένα. Πιστεύει πως δεν ένδιαφέρωμαι παρά μόνο για τη προίκα σου. Και ό.

μωσ — το όρκίζομαι στο θεό — θα σ' νυμφεύομαι χωρίς προίκα. Ναι, δεν θέλω τίποτε άπολύτως, παρά μόνον έένα...

Η Μαρκελίνα συγκινήθηκε με τα μεγάλα λόγια του Νταγκέρ.

Του άρκίστηκε πώς μόλις θα γύριζε ο πατέρας της από το ταξίδι του, η όπόθεσις του γάμου των θα έτελείωνε όριστικώς.

— Ναι, Ζάν, όλα θα τελειώσουν μόλις γυρίση ο πατέρας μου. Θα του άποσπάσω την συγκατάθεσί του, σου το υποσχομαι.

Ήταν άργά πιά όταν έχωρίσθησαν.

Το άλλο βράδυ συναντήθηκαν και πάλι. Το ίδιο συνέβαινε κάθε βράδυ τις ήμερές της άπουσίας του κόμητος ντε Μοντεσκούρ.

Το βράδυ της παρουσίας της έπιστολήσ' του κόμητος ο Ζάν Νταγκέρ φαινόταν έξαιρετικά λυπημένος.

Μόλις κατόρθωνε να ψιθυρίση λίγες λέξεις:

— Η Μαρκελίνα άντελήφθη άμέσως τη λύπη του άγαπημένου της κι' άνησυχσε.

— Τι έχεις, Ζάν;

— Τίποτε. Άπάντησε ο Νταγκέρ άναστενάζοντας.

— Δεν μου λες την αλήθεια, καλή μου. Πές μου τι έχεις; Είσαι τόσο λυπημένος. Κρύβεσαι λοιπόν τα μυστικά σου από μένα;

— Δεν σου κρύβω τίποτε, Μαρκελίνα. Πρόκειται για μιά έαφνη μελαγχολία που θ' άμ' περάση γρήγορα άσφαλώς.

— Όχι, Ζάν, δεν είνε αυτό. Κάτι άλλο συμβαίνει. Θέλω να μου πής την αλήθεια, αγαπημένο μου.

Ο Νταγκέρ προσπάθησε ότι διαστάζει, πως άφαιταλάνεταται, πως δεν θέλει να π' το μυστικό του.

Η Μαρκελίνα έπέμεινε περισσότερο.

— Μίλησέ μου, καλή μου Ζάν. Άλλάξτε την καρδιά σου.

— Το άπαιτεί, αγάπη μου;

— Μά ναι, ναι, το άπαιτά.

— Τότε θα σου άνοιξω την καρδιά μου, άφ' όπιμείνης. Φοβάμαι, αγωνίζομαι, Μαρκελίνα.

— Φοβάσαι!

— Ναι.

— Δεν σ' έννοώ, Ζάν.

— Θά μ' έννοήσης άμέσως. Φοβόμαι ότι το ραντεβό μας άπώμ' είνε το τελευταίο...

Η Μαρκελίνα ταραχθηκε.

— Ζάν! Άγάπη μου! Γιατί το λες αυτό, τί έννοεις; Τι σε φοβίζει;

— Φοβόμαι πως αύριο θάχουν τελειώσει όλα. Ο πατέρας σου θα γυρίση, θα του μιλήσης για την έννοσί μας και θα σου άρνησθ' και πάλιν όριστικώς. Κι' έτσι θα φύγω μακριά άπονητα. μένος με την καρδιά κομμάτια σμηνί.

— Άπόλυτη γαλήνη άπλώνονταν γύρω τους.

Το σκατότις τους προστάτευε με τα μαύρα του φτερά.

Δροσερό φυσούσε το νυκτερινό αέρακι.

Τ' άγριοιούλουδα του κάμπου άρωματίσαν γλυκά τον αέρα.

Ήταν μιά νύχτα καμωμένη, θαρρείς, για έρωτα.

Βαθεία συγκινημένη η Μαρκελίνα, άγκάλιασε τον Ζάν παρ' όφρα.

— Γιατί μου λες τόσο σκληρά λόγια; του φώναξε με φωνή που την έπινε ο πόνος. Γιατί με θα σ' ανήκεις έτσι; Δεν σου υποσέχθηκα πως όλα θα τελειώσουν σίμ' φωνα με τις έπιθυμίες μας;

Ο Ζάν δεν της άπάντησε.

Κρατούσε τα χέρια του σκυμμένο και φαινόταν θυσιζόμενος σ' έσοφές σκέψεις.

Η Μαρκελίνα έγινε έξωλη άπ' έρωτα κι' άτελεισις.

Τον έσφιξε στην άγκαλιά της και άναζητήσε τα χείλη του.

Τα φίλια τους άναβαν στο σώμα τους φλόγες ένθυμιας.

— Φίλησέ με, Ζάν, φίλησέ με, αγαπημένο μου...

Και την φίλοσε, την φίλοσε θερμά, παράφορα, φλογερά.

Την γεμίζει χάδια.

Την είχε κυριολεκτικώς μεθύσει...

Η Μαρκελίνα ήσαν πιά ένα παιχνιδάκι στα χέρια του. Μόλις άνέπνεε. Οι φλόγες του πόθου την πυρπολούσαν ολόκληρη.

Κι' όλο ψιθύριζε σιγανά, λιποθυμίζοντα:

— Φίλησέ με... φίλησέ με, Ζάν!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

— Η Μαρκελίνα συγκινήθηκε με τα μεγάλα λόγια του Νταγκέρ.

Του άρκίστηκε πώς μόλις θα γύριζε ο πατέρας της από το ταξίδι του, η όπόθεσις του γάμου των θα έτελείωνε όριστικώς.

— Ναι, Ζάν, όλα θα τελειώσουν μόλις γυρίση ο πατέρας μου. Θα του άποσπάσω την συγκατάθεσί του, σου το υποσχομαι.

Ήταν άργά πιά όταν έχωρίσθησαν.

Το άλλο βράδυ συναντήθηκαν και πάλι. Το ίδιο συνέβαινε κάθε βράδυ τις ήμερές της άπουσίας του κόμητος ντε Μοντεσκούρ.

Το βράδυ της παρουσίας της έπιστολήσ' του κόμητος ο Ζάν Νταγκέρ φαινόταν έξαιρετικά λυπημένος.

Μόλις κατόρθωνε να ψιθυρίση λίγες λέξεις:

— Η Μαρκελίνα άντελήφθη άμέσως τη λύπη του άγαπημένου της κι' άνησυχσε.

— Τι έχεις, Ζάν;

— Τίποτε. Άπάντησε ο Νταγκέρ άναστενάζοντας.

— Δεν μου λες την αλήθεια, καλή μου. Πές μου τι έχεις; Είσαι τόσο λυπημένος. Κρύβεσαι λοιπόν τα μυστικά σου από μένα;

— Δεν σου κρύβω τίποτε, Μαρκελίνα. Πρόκειται για μιά έαφνη μελαγχολία που θ' άμ' περάση γρήγορα άσφαλώς.

— Όχι, Ζάν, δεν είνε αυτό. Κάτι άλλο συμβαίνει. Θέλω να μου πής την αλήθεια, αγαπημένο μου.

Ο Νταγκέρ προσπάθησε ότι διαστάζει, πως άφαιταλάνεταται, πως δεν θέλει να π' το μυστικό του.

Η Μαρκελίνα έπέμεινε περισσότερο.

— Μίλησέ μου, καλή μου Ζάν. Άλλάξτε την καρδιά σου.

— Το άπαιτεί, αγάπη μου;

— Μά ναι, ναι, το άπαιτά.

— Τότε θα σου άνοιξω την καρδιά μου, άφ' όπιμείνης. Φοβάμαι, αγωνίζομαι, Μαρκελίνα.

— Φοβάσαι!

— Ναι.

— Δεν σ' έννοώ, Ζάν.

— Θά μ' έννοήσης άμέσως. Φοβόμαι ότι το ραντεβό μας άπώμ' είνε το τελευταίο...

Η

Δ. ΣΟΦΙΑ. — Ένας εργάτης των υαλουργείων της Βάρνας κατασκεύασε ένα ειδικό τζαμιάκι που προφυλάσσει από τον ήλιο. Το υαλί αυτό επιτρέπει μόνο τα δύο τρίτα των ηλιακών ακτίνων να το διαπεράσουν. Ελαττώνει δε και την θερμότητα κατά τα τέσσερα πέμπτα. Επίσης δεν αφήνει να το διαπεράσουν παρότι τα 79% του φωτός.

Δ. ΚΑΛΚΟΥΤΑ. — Θα σάς φανή ίσως απίστευτο και όμως είναι αληθινό. 'Ο ελέφαντας φοβάται τον...ποντικό. Φαίνεται ότι ο ποντικός αφήνει μια μυρωδιά τόσο δυσάρεστη για τον ελέφαντα, ώστε να τον τρώει σε φυγή.

Δ. ΚΟΥΒΑ. — Οι έφηβοι της πόλεως μας ανγγέλλουν παίδρι πρόνυμα: Πολλοί σόφοι της 'Αθήνας εξετάζουν από καιρού την δυνατότητα κατασκευής υποστυμάτων από καταλλήλως κατασκευασμένα δέρματα φαιριών. 'Ηδη κωσθένωσαν να κατασκευάσουν πολλές ηπλούτες και ζακέτες εξ έλασκαίου από φαιοδέρματα. Για να κατασκευασθούν αυτά κυρία ένα τανιέρ χρειάζονται 35 με 40 δόματα σολωμού. Και το ύφασμα αυτό είναι πολύ στερεώτερο από τα κοινά ύφασματα. Δεν αποκαίεται λοιπόν η μόδα να λανσάρει εν'ός δλίον το σολωμόδερμα!

Δ. ΓΕΝΕΥΗ. — Το «Βήμα της Γενεύης» πληροφορείται εκ Ν. 'Υόρκης, ότι οι 'Αμερικανοί επιστήμονες ασχολούνται και πάλιν με την κατάσταση της ηλεκτρικής καρέκλας. Πολλοί επιμένουν ότι ο εκτελούμενος δι' ηλεκτρισμού υποφέρει απόλυτα προτού εκπνεύσεται. Ένας χημικός της Ν. 'Υόρκης, λοιπόν, ο κύστερ 'Ολβερ Κρότς, προτείνει ν' αντικατασταθώ με άλλον ο δι' ηλεκτρισμού θάνατος. Με τον θάνατο διά ζωής κομ' δλητηρίου! 'Ο μελλοθάνατος θα δαγκώνεται από μια κύβουρα και θ' αποπνέεται μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα. 'Ο καθηγητής Κρότς υποστηρίζει ότι ο θάνατος αυτός είναι γλυκύτατος!

ΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«Ήμουν εισπράκτορας στον υπόγειο σιδηρόδρομο του Σικάγου.

Και να τι μου συνέβη μία μέρα. Σε μία στάση ένας καλοντυμένος κύριος, τριάντα χρόνων πάνω κάτω, ανέβηκε στο τραίνο και μου πιασε κουβέντα.

— Πόσα κερδίζετε; με ρώτησε. Του είπα τι μισθό παίρνω.

— Θέλετε να κερδίσετε καμιά δεκαριά δολάρια παραπάνω;

— Και τό ρωτάτε, κύριε;

— Είστε της υπηρεσίας σήμερα για όλη την ημέρα;

— Μάλιστα...

— Μπορείτε να μου κάμτε; μία μικρή έκδοση; Κοντά στη στάση Μόνρο, το τραίνο περνάει πάνω από ένα πηγάδι που φάνε βαθεία ως το υπόγειο καλώδιο. Το πηγάδι είναι κλειστό. Θ' ανοίξω το καπάκι και θα κατεβώ μέσα...

— Θέλετε ν' αυτοκτονήσετε;

— Όχι, ακριβώς. Θέλω να φανή πως αυτοκτονώ.

— 'Α!...

— Θα σταματήσετε λοιπόν το τραίνο και θα με βγάλετε παρ' όλη την αντίσταση που θα φέρω. Το κάνω αυτό για τη γυναίκα μου. Πρέπει να πιστέψω πως είχα σκοπό ν' αυτοκτονήσω εξ αιτίας της.

— Όστε τη στιγμή εκείνη η γυναίκα σας θα είναι στο βαγόνι;

— Ναι, θάνε στο «γκρίπ».

Παραβέντηκα. Το «γκρίπ» είναι το μπροστινό βαγόνι όπου βρίσκεται ο οδηγός. Πρόκειται για μία απλή ξέσκαφη εξέδρα. Το χειμώνα κανένας ταξιδιώτης δεν μένει εκεί, γιατί κάνει φοβερό κρύο.

— Ναι, θάνε στο «γκρίπ», εξακολούθησε ο κύριος. Το υποσχέθηκε στον έρωτό της. Διάβασα κρυφά το γράμμα της. Και γι' αυτό κάνω, δτι κάνω.

— Σύμφωνα, του είπα. Σας προειδοποιώ μόνο να προσέξετε. 'Αλλιώς θα σάς προφτάσει το επόμενο τραίνο και θα σάς κόψει το κεφάλι καλύτερα και από θυράκι.

— Το ξέρω. Μα τάχα κανονίζει δλα. Το καπάκι είναι βγαλμένο.

— Μία ερώτηση ακόμα: Πώς θα ξέρουμε ποιά είναι η γυναίκα σας;

— Θα φοράει μία καστανιά γούνα. Θα την αναγνωρίσετε εύκολα: Είναι πολύ όμορφη. 'Αν πέσει λιπόθυμη, θα την πάτε στο φαρμακείο που βρίσκεται στη γωνία της οδού Μόνρο.

Τον σάπασα ακόμα:

— Συνεννοήκατε και με τον οδηγό;

— Ναι, το έδωσα δτι και σας, αλλά να μη του πείτε λέξη γι' αυτό. 'Όταν το τραίνο πλησιάσει στη στάση Μόνρο, θα σάστε στο «γκρίπ» θα δής το κεφάλι μου να βγαίνει πάνω από τις γραμμές, θα δώσετε το σύνθημα στο κινδύνου και το τραίνο θα σταματήσει. 'Ο οδηγός θα σας βοηθήσει να με βγάλετε απ' το πηγάδι κι' ως φωνάω πως θέλω να πεθάνω.

Φυσούσαμε ακόμα λίγες στιγμές. Το τραίνο πλησίασε τη στάση Μόνρο. 'Ο ταξιδιώτης μου είπε:

— Μη λησμονήτε να πάτε τη γυναίκα μου στο γυναικό φαρμακείο αν λιποθυμήσει.

— Όστε να πάτε. Το τραίνο εξακολούθησε το δρόμο του.

«Όστε είμαι πλούσιος! Έχω δέκα δολάρια! Δόξα σ'ο Θεό! σκεφτόμουν. 'Η ζωή έχει κι' ωραίες ημέρες!»

Έκανα δυο διαδρομές... τρείς, μα δεν είδα τίποτα.

Στην τετάρτη, όταν ξεκινούσαμε από τη στάση Κόττεσας, είδα μία γυναίκα ν' ανεβαίνει στο τραίνο και να διευθύνεται στο «γκρίπ». Φορούσε μία καστανόχρωμη γούνα.

Την πλησίασα για να της δώσω το εισιτήριό της. Ήταν νεαρή και πολύ όμορφη. Τα μάτια της ήταν γλαυκά και γεμάτα ελκρινεία. Καθ' μένη μικρή, σκέφθηκα, μεγάλη συγκίνηση σε περιμένει σήμερα.

— Από τη θέα μου είδα, πως ο οδηγός, ο Πάτ, ο 'Ιρλανδός, είχε αρχίσει κουβέντα με την κυρία. Τι νόλεγαν; Με μεγάλη μου επίσης έκπληξη είδα πως η κυρία έσκυβε κοντά του και τον άκουγε με προσοχή.

Είμαστε σε καμιά εκατοστή μέτρα απόσταση από τη στάση Μόνρο.

Ο οδηγός και η κυρία είχαν τελειώσει την κουβέντα τους. Το τελευταίο πράγμα που είδα ήταν μία καταφατική κίνηση του κεφαλιού του οδηγού κι' ύστερα το τραίνο έβαλε μεγαλύτερη ταχύτητα.

— Κύψε λίγο, φώναξε ο Πάτ. Μακριά, στη γραμμή, έβλεπα ένα μαύρο σημάδι, σαν ανθρώπινο κεφάλι. Κύτταξα την κυρία. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα ανήσυχτα στο ίδιο πράγμα.

Μά ο χοντρο... Πάτ δεν έκοβε την ταχύτητα. Του φώναξα πως είχε άνθρωπος στο πηγάδι.

Αυτός όμως εξακολούθησε να τρέχει με την ίδια ταχύτητα. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα γνώταν το δυστύχημα!

Όρμησα τότε στο τραίνο που κινούντο. Μα ήταν πολύ άρνη: Το τραίνο πέρασε πάνω από το πηγάδι και σταμάτησε απότομα πιο πέρα. Το κεφάλι του συστημένου ανθρώπου βρέθηκε κάτω από το τελευταίο βαγόνι. Το κομμάτι του, το βγάλανε ανέφαλο απ' το πηγάδι!...

Έξαφνα με πλησίασε ο Πάτ. Μου ζήτησε το μαχαίρι μου, μ' αποχαλάρωσε και μου είπε πως δεν είχε σκοπό να εξακολουθήσει την υπηρεσία του. Μου έξερσε τη λήψη του που θα ήμουν υποχρεωμένος να οδηγήσω το τραίνο έως το τέρμα.

Όσο για το μαχαίρι, μου έξηγησε πως θα το χρησιμοποιούσε για να βγάλει τα μετάλλια κουμπιά της στολής του. Και μ' άφησε.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ένα βράδυ που ήμουν ελεύθερος και τσιγγιρία άσκοπα στην πόλη, περνώντας κοντά στο σταθμό μπήκα μέσα. Ένα τραίνο ξεκινούσε. Έξαφνα, ένας ταξιδιώτης με φώναξε.

Ήταν ο χοντρο... Πάτ.

Στην άρνη δεν τον γνώρισα. Είχε ξυρίσει τα γένια του και ήταν καλοντυμένος.

— Φεύγω για το Φάρ - Ουέστ, μου είπε. Έδω δέ γίνεται τίποτα. Θ' αγοράσω ένα χτήμα και θα γίνω καλλιεργητής! Έννοείται πως έχω λεφτά. Έλα μαζί μου, θέλεις;

— Δεν μπορώ.

Το τραίνο σφύριξε.

— Καλά, αντίο! είπε ο Πάτ. Για πές μου: Πόσα σούδωσε ο άνθρωπος που κόμαμε;

— Δέκα δολάρια.

— Τόσα λίγα και μένα. Δεν είναι κι' άσχημα. Μα η γυναίκα του πλήρωσε καλύτερα.

— 'Η γυναίκα του;

— Έ, ναι, η νέα κυρία, θυμάσαι; Μου μέτρηση δυο χιλιάδες. Και ξέρεις γιατί; Γιατί ήθελε να ξεφορτωθεί τον άντρα της με κάθε τρόπο. Και τη διευκόλυνε. Με τα λεφτά της μπάρω τώρα να εγκατασταθώ και ν' αρχίσω καινούργια ζωή.

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΘΥΝ

— 'Ο ολόχρυσος ναός του 'Αμυτάρ θεωρείται ως το ωραιότερο μνημείο των 'Ινδίων, αλλά και του κόσμου όλοκληρου.

— Από την 'Ιστορία μαθαίνουμε ότι οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν οδοντογλυφίδες ήταν οι Ρωμαίοι. 'Η αριστοκρατία της Ρώμης χρησιμοποιούσε οδοντογλυφίδες από καθαρό χρυσάφι.

— Στις εκτάσεις του Κανσας της 'Αμερικής υπάρχει ένα περιεργότατο είδος βοτάνων με... κέρατα!

— Στο Μπουέ της Γαλλίας ξεριζώθηκε τελευταίως, από μία δυνατή θύελλα, μία γέρινη ελκή 600 χρόνων, ο κορμός της οποίας είχε 14 μέτρα περιφέρεια.

— Το πρώτο χρυσωρυχείο του κόσμου ανακαλύφθηκε στο 'Οσίρ των 'Ινδίων, την εποχή του Σολομώντος.

— Στην νέα Γουινέα, όποιος από τους 'Ιθαγενείς φορέι ρούχα, παραβαίνει τους θρησκευτικούς νόμους και τιμωρείται άσπληρα.

— 'Ο μέσος όρος της ζωής των κληρικών είναι 65 χρόνια, των υπαλλήλων και των γεωργών 61, των στρατιωτικών 59, των νομικών 58, των καλλιτεχνών 57 και των γιατρών 56.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ...παραδερρίζουν

Τα ζώα έννοούν να κάνουν δτι και ο άνθρωπος.

— Έως τώρα, π.χ., δεν ήταν γνωστό ότι τα ψάρια παραδερρίζουν. 'Αποδείχθηκε όμως ότι ούτε και σ' αυτό ύστερον από τον άνθρωπο.

Και πρώτος και καλύτερος ο σολωμός, το αεικίνητο αυτό ψάρι, που άγασα τις παραπλανήσεις και τα μεγάλα ταξίδια, στα οποία πολλές φορές εκθέτει τη ζωή του. 'Όταν έρθη η εποχή του παραθερισμού, οι σολωμοί συγκεντρώνονται σε καραβάνια ολόκληρα — την άνοιξη πάντοτε — και ξεκινούν από τους ποταμούς όπου ζούν, προς την θάλασσα.

Κατόπιν πολλών περιπετειών φθάνουν στο στόμιο του ποταμού, όπου αναπαύονται λίγες ημέρες, προτού εισβάλουν οριστικώς στην θάλασσα. Είναι άγνωστον ακόμα γιατί αυτή η άναπαυα. Είναι όμως βέβαιο ότι έχει το λόγο της, γιατί τα ζώα δεν κινούνται ποτέ τίποτε χωρίς λόγο, σχετιζόμενο με την ύπαρξη και την ασφάλειά τους.

Στη θάλασσα ο σολωμός μένει περίπου 8 εβδομάδες, ή έσοχι δέ αυτή τον ώφελε, φαίνεται, τόσο πολύ, ώστε επιστρέφει παχύτερος και ρωμαλεώτερος, εντελώς άγνωριστος. Μέσα σε δυο μήνες το βάρος του πενταπλασιάζεται κι' αυτό γεμίζει χαρά τους ψαράδες, οι οποίοι τον περιμένουν με τα δίχτυα τους για να μάς τον στείλουν κατόπιν ως κονσέρβα.

Στο ταξίδι της επιστροφής ο σολωμός κάνει νέα στάση, στο στόμιο του ποταμού και κατόπιν ετοιμάζεται προς αναχώρηση. Μη νομίστηκε όμως ότι ή άνοδος γίνεται όπως — όπως: το κοπάδι προχωρεί με στρατηγική τάξη. Προηγούνται οι ηγήλικοι, ρωμαλέοι και πεπειραμένοι πιλότοι, έτοιμοι να εισηγηθούν τους άλλους σε περιττώσι κινδύνου. Κατόπιν έρχονται οι νέοι, οι έφηβοι και τέλος τα «μικρά», που αποτελούν την οπισθοφυλακή.

Το καρναβάνι προχωρεί άργα. 'Όταν όμως ή θερμότητα του ποταμού ή ή ποιότητα των νερών δεν είναι κατάλληλη, το κοπάδι αρχίζει να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα, πράγμα που συμβαίνει επίσης όταν καταδιώκεται από κανένα χείρρο. 'Η ούρα του σολωμού τότε επιτρέπει όχι μόνο να είναι καλός κολυμβητής, αλλά και καλός σαρκοφάγος, άφοδ κατορθώνει να περνάει από καταρράκτες, όπου, άλλα ψάρια ούτε τολθούν καν να πλησιάσουν.

Υπάρχουν όμως και πολλά άλλα ψάρια, τα οποία, όπως ο σολωμός, ταξιδεύουν και παραθερίζουν. Τα χέλια περνούν από τη μία λίμνη στην άλλη ταξιδεύοντας δια έληρας.

— Άλλα και τα τεράστια συχνά ταξιδεύουν, αν και πολύ λιγότερο από τα ψάρια. Υπάρχει ένα είδος τρωκτικών που ταξιδεύει από τις 'Αλπες στη Β. Θάλασσα περιοδικώς, ακολουθώντας πάντοτε την όχθη του ποταμού. Ταξιδεύουν τη νύχτα και αναπαύονται την ημέρα.

— 'Ο Διόδωρος εξιστορεί μία τέτοια επιδρομή, προ της οποίας οι κάτοικοι των γύρω πόλεων έφευγαν έντρομοι, άνίκανοι να άμυνθούν κατά των τρομερών τρωκτικών.

Κ ΟΡΙΤΕΑΚΙ έμορφη ή Λιλή χαριτωμένο, με σωματάκι σφικτοδεμένο και λυγρό, είχε άναμνη, έδω και χρόνια, απ' τον Τάσο, ένα συμπληρωτικό παιδί, με λίγα όνειρα και πολλές βετικές σκέψεις. Κι' εκείνη τούδε ανταποδίδει την άγάπη του, με μόνη τη διαφορά πως, όποτε ο Τάσος της μιλούσε για γάμο, του αποκρινόταν άοριστα και μασώμενη.

— Μα γιατί; Γιατί... τη ρωτούσε αυτός. Δέ θές να παντρευτούμε;

— Πώς δέ θέλω...

— Τότε;... Γιατί δέν παντρευόμαστε;

— Έ, μικρό είμαστ' ακόμα.

— Έχουμε καιρό...

— Όχι. Δεν είν' αυτό... Είναι κάτι άλλο, Λιλή.

Και, πραγματικά, ήταν «κάτι άλλο»: της Λιλής τα όνειρα ήτανε τολμηρά κι' ή ψυχή της πετούσε προς το άπιαστο. 'Ηθελε να γίν' θεατρίνα, μεγάλη θεατρίνα, να παίξει στα μεγάλα θέατρα του κόσμου, μπροστά σ' ένα κοινόν λαμπρό κι' ένθουσιασμένο, μπροστά σε θαυμαστές που θα τίς στέλνανε λουλούδια, κοσμήματα, υπέλιπτα με φλοονέρα λόγια! Πώς ήτανε δυνατόν αυτή τη ζωή να την ζήσει στο πλευρό του Τάσου, νυναικά ένός ταπεινού υπαλλήλου, στερομένη, παιδευμένη, με καν'ιά σπάνη παιδεία, που δέ της τραβάνανε το φουστάνι, γυρεύοντας ψυμί...

— Όλ' αυτό, έννοείται, άπέμεινε να τα λήρ στον Τάσο. Φρόντιζε όμως πάντα να φύγν. Ησκούα απ' αυτό τον τόπο και τους άνθρώπους του, πόδε τη μενάλη ζωή, τις μενάλες πρωτεύουσες, τις δυνατόες συνκινήσεις... Και, μία μέρα, έφυγε απ' την 'Αθήνα στο πλευρό

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

...ΠΑΡΑΔΕΡΙΖΟΥΝ

...ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ένα τριαντάφυλλο μέσ' στο βούρκο

ένός ύποπτου τύπου, που της τα είχε υποσχεθ' όλ' αυτά και δέ σκεφτότανε παρ' να τη χαρή πρώτ' αυτός, κι' ύστερα να ζήσει παραχωρώντας την και σ' άλλους...

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!

— Ένα άπ' τα νού'ερα, με την μέτρια επιτυχία, ήταν ένα κυνικό τριό. Έδω παλπάτους και μία θαμμένη μεσόκοπη νυναικα, που ο ένας παλπάτος της πετούσε στον άλλον, για να γελάει ο κόσμος. Μα ο κόσμος νελούσε πολύ λίγο. Μόλις είδε τη νυναικά αυτή, ο Τάσος σκεπώθηκε όρθος στη θέση του, μ' ένα καρδιοχτύπι: Κάτω από το κυνικό βάψιμο κι' από τις ρυτίδες, είχε νυναισει την παλιά του, την άξεραστη άναμνημένη, τη Λιλή!</

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ός και τὰ παραθύρια σου
ἀμάχη μου κρατούνε.
Όταν μὲ βλέπουν και περνᾶ
χωρὶς ἀέρα κλείνουν.

Βοῦζε κάθε βράδυ ἀπὸ τραγούδια
τὸ λουλουδιαμένο δρομάκι
πὺν δριοκόταν στὸ σπῆτι τῆς
Ἀκριδῆς, τῆς κόρης τῆς θωτεινῆς
τοῦ Γεραγᾶ.

Τραγούδια ἐρωτικά, τραγούδια
τοῦ σεβντᾶ, τραγούδια τῆς ἀγάπης.

Συντροφίες - συντροφίες περνοῦσαν
τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ
κάτω ἀπ' τὴν Ἀκριδῆς τὸ σπῆτι,
μόλις νύκτανε.

Καὶ τὴν γλυκανοαυροῦριζαν.
Τραγουδοῦσαν τὴν ὁμορφίαν τῆς
ποκάνας τῆς καρδίας να ποθοῦσαν
τάξουν.

Τραγουδοῦσαν τὰ νεῖδα τῆς τᾶ
δροςερᾶ.
Πρώτη ἀρχοντοπούλα τοῦ χωριοῦ
ἦ Ἀκριδῆ.

Ὁ σὺκωρεμένος ὁ πατέρας τῆς
ὁ Πάνος ὁ Γεραγᾶς, δούλεψε ἄγρια
σ' ἄλη τοῦ τῆ ζωῆς κ' ἔκανε
ἀτράνταχτη περιουσία.

Μὰ δὲν τὴν χάρκε.
Ἀρρώστιας ἀεζῶνα βάρεια κ' ἔκλεισε
νὰ πάντα τὰ μάτια τοῦ
μέσα σ' ἑνὶ - δυὸ ὁδομάδες.

Ἀπόμεινε χηρὰ ἡ θωτεινὴ, κ' ἡ
Ἀκριδῆ ὁρφανούλα.
Μὰ εἶχαν πιά πλούτη καὶ πλοῦτη
γὰ νὰ ζήσουν. Ἀμπελοκαρῶνα
καὶ λιποτάσια κ' ἑνὰ καρράδι -
τὸ χωριὸ ἦταν πλάι στὴ θάλασσα
- πού ἔκανε ταξίδι στὰ γύρω λι-
μάνια κ' ἔμπαινε στὸ σπῆτι τὸ χρυ-
σάφι μὲ τὸ φούχτο.

Ἀλλοίμονο ὅμως ὅταν λείψῃ ὁ ἱ-
σκιος τοῦ πατέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι!
Ξεθαρρεῖ οἱ ἔχθροι.
Παίρνουν θάρρος οἱ ἐρωτοκτυ-
πημένοι: Ἡ ὁμορφίαν τῆς Ἀκριδῆς
εἶχε ξετρελλάνει ὅλο τοῦ χωριοῦ
τὰ παλληκάρια.

Νοικοκυράπουλα καὶ φτωχοδου-
λευτῶδες, πού δὲν εἶχαν οὐδὲν ἄ-
λλο μοῖρα, τριγύριζαν τὴ μοναχο-
θυγατέρα τῆς θωτεινῆς τοῦ Γερα-
γᾶ.

Μόλις ἡ νύχτα ἄπλωνε πάνω ἀπ' τὸ
χωριὸ τὴ μαύρα τῆς νύχτας,
δοῦζε ὁ δρόμος κ' ἀντιλαοῦσε
ὁ μαχαλᾶς, πέρα ὡς πέρα, τὰ τρα-
γουδία τῶν θαλασσιμένων παλλη-
καριῶν:

Περνᾶς καὶ δὲν μᾶς χαιρετᾶς
χαρὰ στὴν περφηάνεια!
Λές καὶ κρατᾶς τὸ χέρι σου
θασιλικά φερμάνια...

Καμιά φορά τὸ τρανοῦδι τὸ συ-
νῶδε καὶ καμιά κιθάρα. Κ' ἔ-
γινε κ' αὐτὴ τοὺς στεναγμούς τῆς
μὲ τ' ἀναστενάγματα τῶν ἐρωτευ-
μένων.

Μὰ τῆς ἀζίζαν τῆς Ἀκριδῆς κ' οἱ
στεναγμοὶ καὶ τὰ τραγούδια καὶ
τὰ κτυποκάρδια.

Ἦταν μὴ μελαχροινὴ ὁμορφίαν
πού δὲν εἶχε τὸ ταῖρι τῆς σ' ὅλο
τὸ χωριὸ.

Τὰ μάτια τῆς σφάζανε!
Ἐπ' ἄνευ νὰ τ' ἀντιγράψῃς μιά
φορά γὰ νὰ σκαλοθῆς, νὰ χάσῃς
τὸ νοῦ σου, ν' ἀρνηθῇς - πού λέ-
νε - τὴν πίστι σου!...

Τὸ κορμὶ τῆς ἦταν φιδισιό.
Καὶ τὸ περπατήμα τῆς, καὶ τὸ
δερματολύγισμα τῆς θὰ τὸ ζήλευε
καὶ μὴ τ' ἴδῃ πρηνικοπούλα.

Ὅσο ὁ μάννα τῆς Ἀκριδῆς,
σὺν μυαλωμένη καὶ φρόνιμη νοικο-
κυρά, δὲν ἀνησυχῶσε γὰ τὴν κό-
ρη τῆς. Τὴν ἐδῆλεπε ἡσυχὰ καὶ ἀ-
διάφορη.

Ἀς ξεφώνιζαν ὅσο θέλανε τοῦ
χωριοῦ τὰ παλληκάρια τῆς νύκτας.
Ἡ Ἀκριδῆ τῆς θὰ παντρευόταν
στὴν ὥρα τῆς ἐκείνου πού θὰ τῆς
διάλεγε γι' ἀντρα τῆς ἡ μήτέρα
τῆς.

Ἀποσέ τους νὰ γκαρίζουν.
Ἀκριδῆ μου, τῆς ἔλεγε συχνά.
Μὴν ζιπάδεσαι, περιστερούλα μου.
Ἐμορφὴ εἶσαι, προικὰ ἀτράνταχτη
ἔχεις... θάρρῃ μονάχος τοῦ ὁ γαμ-
πρός καὶ θᾶνε ὁ πρώτος μέσα
στοὺς πρώτους. Ἐτοί δὲν εἶνε, θυ-
γατέρα μου;

Ἐτοί εἶνε, μαννούλα μου.
Μὰ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια στὴ
μάννα τῆς Ἀκριδῆς. Εἶχε κ' αὐτὴ
τὸ ἀγκάθι τῆς ἀγάπης στὴν
καρδιά. Ἦταν ἐρωτοκτυπημένη,
χωρὶς νὰ τὸ δεινῇ. Ἀγαποῦσε τὸ
Χρῆστο, ἑνὰ σεμνὸ παλληκάρη. Ὁ
καλὸς τῆς ἦταν φτωχὸς, ξενοδου-
λευτῆς. Μὰ ἡ ἀγάπη δὲν τὰ προσέ-
χει αὐτά.

Ἀγαπᾶν κανέναν χωρὶς λογαρι-
σμούς καὶ τετρίπια.
Κ' ὁ Χρῆστος ἐλάτρευε τὴν Ἀ-
κριδῆ. Ἦταν γειτονιάς τῆς κ' ἂν
δὲν τὴν ἐδῆλεπε πρῶτ-δράδου, ὁ ἡ-
λιος σκοτεινιάζε γι' αὐτὸν.
Τὸ περιβόλι τῆς κυρὰ θωτεινῆς
τοῦ Γεραγᾶ συνόρευε μὲ τὸ περι-
βόλι τῆς μάννας τοῦ Χρῆστου, τῆς
κυρὰ θωτεινῆς.

Κ' ἐκεῖ, στὸ σύνορο τῶν δυὸ πε-
ριβολίων, κοντὰ στὸ φράκτι, συ-
ναπαντιζοῦσαν οἱ δυὸ ἐρωτευμέ-
νοι, μόλις ἔπεφτε τὸ θραδυνὸ σκο-
τάδι.
Ὁ Χρῆστος ἄπλωνε τὰ χέρια τοῦ
πάνω ἀπὸ τὸ φράκτι κ' ἀγκάλια-
ζε τὴν Ἀκριδῆ.
Τὰ χεῖλη τοῦ ἀναζητοῦσαν τὰ
χεῖλη τῆς.
Τὴ φιλοῦσε γλυκά, παθητικά, ὁ-
κώρτανα. Τὴ φιλοῦσε καὶ πικρανα-
στενάζε. Ἡ Ἀκριδῆ λαχταρίζει.
- Γιατὶ ἀναστενάζεις, καλέ μου;
- ὁδομάι. Ἀκριδῆ μου, φοβᾶ-
μαι μήπως σὲ χάσω. Εἶμαι φτωχὸς
ὁ δὲ συτῆχος καὶ τόσο λεβέντης σὲ
τριγυρνῶν νοικοκυραῖοι καὶ παρ-
αλλῶδες...

Ἡ Ἀκριδῆ θύμωσε, πεισματῶνε:
- Μὴ τὸ ζαναπῆς αὐτό. ἀγάπη
μου. Κανέναν δὲν θὰ μὲς χωρίσω.
Ἐγὼ εὐσενα ἀγαπᾶ, εὐὸς θὰ νίηης
ἀντρας μου κ' ἀφέντης μου, ὁ κό-
σμος νὰ χαλάσῃ.

Πέρασε ὁ χειμῶνας μὲ τὰ κρούα
του, ἤμικε τὸ καλοκαίρι μὲ τῆς
εὐωδίας καὶ τοὺς ἀνθούς τοῦ. Τῆς
νύκτας κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Ἀ-
κριδῆς σήκωναν τὸ χαμαλᾶ στὸ πό-
δι οἱ ἐρωτοκτυπημένοι.
Καντάδες καῦμοι κ' ἀναστενά-
γματα. Καὶ τὸ χειρότερο, ἀρχισαν
οἱ καυνοῖδες.
Δυὸ - τρεῖς φορές πιάστηκαν τὰ
παλληκάρια κάτω ἀπ' τὸ παράθυ-
ρο τῆς κόρης τοῦ Γεραγᾶ καὶ μα-
χαιροσφάκταναν!
Πῶς πολὺ ἀπ' ὅλους εἶχαν δοῦ-
ρα γιὰ τὴν Ἀκριδῆ, ὁ θύμης
τοῦ Σαπατᾶ, ἑνας φυχωμένος λε-
βέντης ὡς ἐκεῖ πάνω κ' ὁ Δημη-
τῆρς ὁ Μπόννης, ἀπὸ τοὺς πῶς
πλοῦσιους νέους τοῦ χωριοῦ.
- Θὰ σκοτωθῶν μετὰ τοῦ, δὲν
ἔχουν γλυτμήμω! λέγαν οἱ χω-
ριανοί.
Καὶ ἀληθινὰ θὰ γινόταν μεγάλο αἰ-
ματοκύλισμα ἀν' ἐσφαικὰ δὲν μα-
θευόταν ἡ ἀποκρυφτῆς Ἀκριδῆς
ἀγάπη γιὰ τὸ Χρῆστο.
Κάποια στριμένη γειτόνισσα μαρ-
τύρησε τὸ μυστικὸ καὶ τὰ ἐρωτο-
κτυπημένα παλληκάρια λύσσαζαν

ΤΕΛΩΤΟ-ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τὰ λάθη ἀνθρώπινα

Ἐνας ἔμπορος τεραστίων δια-
στάσεων, ὁ ὁποῖος ἐθελε μὲ τὸν
Πελοποννησιακὸ σιδηρόδρομο γιὰ
τὴν Κόρινθο, εἶπε νὰ τὸν ἐπιτη-
σὺν στὴν Κόρινθο. Τὴν παραγυ-
λία τὴν ἔδωσε σ' ἑνὰ ἀπὸ τοὺς ὁ-
παλλήλους τοῦ τραίνου:

Φοδούμαι, εἶπε, μήπως μὲ
πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ δὲν κατεβῶ στὴ
Κόρινθο. Ὅταν φθάσωμε ἐκεῖ,
νὰ μὲ ἐπιτησέτε. Πετᾶτε με, ἐν
ἀνάγκῃ, ἔξω ἀπὸ τὸ βαγόνι, ἂν
ὄχιτε ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐπιτησῶ.

Καὶ ἔδωσε ἑνὰ γενναῖο φιλοδώ-
ρημα στὸν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος εὖ
χάριστησε καὶ ἔφυγε.

Ὁ φίλος μας τὸ ἔκοψε δίπλα
καὶ δὲν ἐξήγησε παρά μόνον ὅταν
τὸ τραῖνο σταμάτησε καὶ ἀκούσε
νὰ φωνάζουν: «Πετᾶτε με!»

Ἐγὼ φρενῶν ὁ ἔμπορος γιὰ τὸ
πᾶσιδιον τοῦ πῆδαί ἀπὸ τὸ βαγόνι
καὶ καὶ τρέχει νὰ ἐρῇ τὸν ὑπάλλη-
λον στὸν ὅτιον εἶχε δώσει τὴν ἐν-
τολὴ νὰ τὸν ἐπιτησῇ. Τὸν βρῖσκε
καὶ τὸν ἀρχίζει στίς βρισιές.

Ὁ ὑπάλληλος δὲν θυλάει ται-
μοῦδια καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι
ἀπομακρύνεται.

Ὅταν ἔφυγε ὁ ἔμπορος, οἱ συ-
ναβελτοὶ τοῦ τῶν ῥήσεων:

- Δὲν μᾶς λές, συναβελφε, τί
ἦταν αὐτὸ πού ἐπαθε;

- Ὁ, δὲν εἶνε τίποτε αὐτά,
ἀπῆλθες. Ἐπ' ἔρεπε ν' ἀκούσεις ἑ-
κείνον πού κατέβασε κατὰ λάθος
καὶ διὰ τῆς ἐλας στὴ Κόρινθο!

Κρύο μιά φορά

Ἐνας χωριότης διάβασε κάπο-
τε σὲ μιά ἐφημερίδα τὴν περιγρα-
φὴ τῶν ταξιδίων ἐνὸς ἐξερευνητοῦ
στὸ Βόρειο Πόλο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο σὲ μιά συ-
ζητήσιον πού εἶχε μὲ τοὺς συγχωρι-
ανοὺς πού τοὺς εἶπε:

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε
τὴν κρὸν καὶ τὸν Βόρειο Πόλο.
Γιὰ νὰ καταλάβετε τί κρὸν καὶ, φ-
τᾶνε νὰ σὰς πῶ, ὅτι γιὰ νὰ πλῆ-
ρη καὶ ἐκεῖ τὰ χέρια σου, πρέ-
πει πρώτα... νὰ φορέσῃ γάντια.

ἀπ' τὸ κακὸ τοῦς.

- Τὸ Χρῆστο ἀγαπάει!... Αὐ-
τὸν τὸν λιμοσμένον!... Αὐτὸν τὸν
ψυμοζήτη!...

Τὸ μῖσος καὶ ὁ φθόνος τοὺς
γιὰ τὸ Χρῆστο τοὺς ἐνώσε, τοὺς
ἐκανε νὰ ξεχάσουν τὰ δι-
κά τοὺς νετερέα.

Τὰ εἶπαν μυστικά, τὰ κρυφά
συμφώνησαν καὶ μιά νύχτα πα-
ραφύλαξαν τὸ δούτοκο τὸ νέο,
κάτω ἀπὸ τῆς ἀγαπημένης τοῦ
τοῦ σπῆτι. Τὸν ῥίχτηκαν, καθὼς
διάβαινε ἀνύπνοτος, μὲ τὰ μα-
χαίρια τοὺς καὶ τὸν κάνανε σὸ
οἰκνὸ στὴς μαχαίριες!

Ἡ Ἀκριδῆ ἀκούσε τὸ κακὸ
τοῦ φονικοῦ. Πᾶψε ἀπ' τὸ
κρεβάτι τῆς, ἔτρεξε στὸ πα-
ράθυρο μ' ἑνὰ λυχνάρι σὸ χέ-
ρι καὶ ἀντίκρουσε τὸν ἀγαπημέ-
νο τῆς νεκρὸ, βουτηγμένο στὸ
αἷμα τοῦ. Θάψμα εἶνε πῶς δὲν
τρελλάθηκε... θάψμα πῶς δὲν
ὀδῆλεψαν τὰ λογικά τῆς.

Ἀρχισαν νὰ οὐκῶν καὶ νὰ
δερνεται ἀπελπισμένα. ὅτε τὰ
λόγια τῶν δικῶν τῆς, ὅτε τῆς
μάννας τῆς τὴν παρακάλεσαν
ἡμέρησαν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα
πᾶψε τὴν δούτικη τῆς ἐλά-
στην ἡσυχία τὸ χόλον.

Ὅταν ἀπὸ τὰ δούτικη τῆς
τὰ ἀπὸ τὸ φονικό, συμβαίνον
2 ἕως 3 τῶν ὥρα.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ
ποῖαν ἀκριβῆ ὥρα συμβαίνει καὶ
τὸν περισσότερο δούτικη τῆς
ἀπὸ τῶν, αὐτοκίνητα, μοτο-
συκλέττες, κάρρα; Μετὰς
10 - 11 π.μ. καὶ τῆς 5-6 π.μ.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

Ἐπ' ἄνευ νὰ τὴν φῶς τῆς, κ' ὡς
κ' ἐρῆμην τὴν ζωῆς τῆς, δὲν
τὰ βαθεῖα τῆς γνῶσεως δὲν ἄ-
ξῆσας τοὺς φονιάδες τῶν ἀ-
γαπημένων τῆς. Κάθε δειλινὸ
μῆλις ἐπαίρει νὰ οὐρουνηθῇ
μὲ ἐβγαίνει στὴν αὐλόπορτα μ' ἑ-
νὰ δοχεῖο γεμᾶτο σάκχην.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ... ΠΟΣΟΙ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ, ΠΕΘΑΙ-
ΝΟΥΝ, ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ! - Η ΑΘΗΝΑ
ΕΧΕΙ ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ! - Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΩΡΑ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ-
ΤΩΝ... ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ! - ΠΟΣΟ ΚΡΕΑΣ, ΨΩΜΙ ΚΑΙ
ΟΞΥΡΙΑ ΤΡΩΜΕ... ΠΙΝΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ 34.000 ΟΚΑΔΕΣ ΡΕΤΣΙ-
ΝΑΙ! - 4% ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΡΑΧΜΩΝ ΚΑΘΕ ΩΡΑ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ
ΣΕ ΣΤΑΧΤΗ!...

ΚΑΘΕ ΩΡΑ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ 23, ΠΕ-
ΘΑΙΝΟΥΝ 14, ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ 5

Σκεφθήκατε ποτέ σας τὴν ὑπο-
ρεῖ νὰ συμῶν τὸ μικρὸ διάστη-
μα τῆς μίας ὥρας, στὸν τόπο
μας;

Ἄν ὄχι, τότε μπορούμε νὰ
σὰς διαβεβαιώσουμε ὅτι ἔως ὅ-
του ὁ μικρὸς δείκτης τοῦ ρολο-
γιοῦ σὰς κάνει μιά καὶ μόνη
στροφὴ, μπορούν νὰ συμῶν...
σημεῖα καὶ τέρατα!

Καί, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, σύμφωνα
μὲ τὴς τελευταῖες στατιστικῆς,
σ' ὁλόκληρὴ τὴν Ἑλλάδα, κα-
θε ὥρα πού περνᾶ 24 νέοι ἀν-
θρώποι θάβουν τὸ φῶς τῆς ἡ-
μέρας, ἐνῶ 14 - 16 ὀδονοῦνται
στὴν τελευταία τους κατοικία.

Ἡ συν-κρίσις, βέβαια, μεταξὺ
τῶν δυὸ αὐτῶν ἀριθμῶν εἶνε
μᾶλλον παρήγορος, ἀφοῦ οἱ
γεννησέντες εἶνε σχεδὸν διπλα-
σιος ἀπὸ τοὺς θανόντας.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γάμους,
σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα παντρεύ-
ονται κάθε μιά ὥρα πέντε περὶ-
ποῦ εὐτυχεῖς θνητοί.

Πολὺ πῶς εὐτυχεῖς εἶνε οἱ Ἀ-
θηναῖοι, οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα
τῆς στατιστικῆς τῆς Ἀρχιεπισκο-
πῆς, παντρεύονται ἑνὰς κάθε
μιά ὥρα! Ἡ ἀναλογία αὕτη
θᾶναι ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸν δὲ
δεκνόν ὅτι στὰς Ἀθήνας γί-
νονται κάθε μῆνα περὶ τοὺς 600
γάμους!

Ὅσο γιὰ τὰ διαζύγια, αὐτὰ
εὐτυχῶς βαδίζουν μὲ πολὺ ὀ-
νότερο ρυθμὸ. ἔχουμε δηλαδὴ
ἑνὰ διαζύγιον κάθε τοῖς μέρας
γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, καὶ δυὸ
διαζύγια τὴν ἡμέραν στὰς Ἀθῆ-
νας!

Δηλαδὴ, οἱ προκομμένοι οἱ
Ἀθηναῖοι παντρεύονται πολὺ
εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἐπαρ-
χίτες, ἀλλὰ καὶ... χωρίζουν ἀκό-

Τὰ δύο κολλιές

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΓΑΠΗΣ

Σμιέσαμε, ὅλη ἡ τρελλοπαρέα στὸ ὑπάρ «Δέν με μέλλει» καὶ τὸ ρίξαμε στὸ οὐστὸν. Ἀφ' οὐτοῦ ἔρχαμε γιὰ καλὰ, ἀρχίσαμε νὰ διηγοῖμασθα πολὺς περὶ περιπετειώδεις ιστορίες τῆς ζωῆς μας. Ἦρθε τέλος ἡ σειρά τοῦ φίλου μας τοῦ Τζών.

— Ἐλα, Τζών, τοῦ φωνάξαμε. Μὴ κάνεις τὴν κυρία. Εἶνε ἡ σειρά σου νὰ πῆς καὶ σὺ μιὰ ιστορία.

— Ὁ Τζών, ὁ γλωσσὸς* ὁ θαυὸς, πλοῦτος, ὁ βαρυστομῆς ἀπ' τὴ ζωῆς, ὁ δὲν ζοῦσαν ποὺ Παρισίῳ, ποὺ τραγοῦσε τὸν ἑρῶτα οὐκ οὐκ εὐρίσκε, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἦ, πῶς τὸ οὐστὸν τοῦ κ' ἀρχισε νὰ διηγῆται:

— Ἡ ἱστορία τοῦ θὰ σὰς πῶ ἀπὸψε, συνέβη, στὸ Παρίσι, ὅπου δρᾶτο Παρίσι, ὅπου μονάχα, ὅπου μα καὶ εὐχάριστα περιστατικά συμβαίνουν στὸν ἀνθρώπο. Σ' αὐτὴν λοιπὸν, τὴν ἀμαρτωλὴ πόλιν, μὲ ἔφυγε πρὶν ἀπὸ τοῦ κ' χρόνια μὲ πῶς φιλίες μὲ μιὰ χαριτωμένη γυναικακούλα. Ἡ λεπτὴ αὐτὴ ὑπαρξὴ μου ἔφυγε πῶς ἦταν μαν-κενέ σ' ἕνα μεγάλο ραφτόδικο, ἐγὼ δὲν δὲν μποροῦσα νὰ πάρω ὅ-ποιο γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὸν λεγομένο-ν Τζών. Ἀς εἶνε. Τὰ καταφέρα νὰ κερδίσω τὴν εὐνοίαν τῆς στυγ-ρῆς καὶ νὰ γίνω ὅχι μόνον ὁ συντροφὸς τῆς ὁ πιστὸς καὶ ἀφο-σιωμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόθυμος καὶ ἀνεξάντλητος τραπέζις τῆς.

Μοῦ ἔφυγε πῶς ἦταν ἡ πῶ ἐν-τιμος κόρη τοῦ Παρισίῳ, κ' ἐγὼ γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρπάζω, τὸν παραδεδωχένον. Ἡ ἀλθρεσία εἶ-γε μ' ἄλλα ταῦτα πῶς δὲν πέρα-σα καθόλου ἀσχημα μὲ τὴν. Μὲ ἔχε μάλιστα συγκινήσει τόσο πολ-λὸ ἡ καλὴ καρδιά τῆς ὡς ἀπε-φάσισα νὰ ἀνταμειψῶ τὴν περιπο-ήσεις τοῦ μὲν ἔκανε μ' ἕνα ἀν-τάξιο δῶρο. Κ' ἕνα θράσιν, τὴν ἀγκάλιασα ἀπὸ τὴ μέση καὶ τῆς εἶπα:

— Σοῦ εἰτοιμάζω μιὰ πρώτης τάξεως σουρπρίζ γι' ἀπὸψε ἀγα-πήτῃ μου! Κερδίσα τελευταίως σὲ μιὰ ἐπιχειρήσει ἕνα ἀρκετὰ σεβα-στὸ ποσὸ καὶ σκέφτηκα νὰ σοῦ κάνω ἕνα μικρὸ δῶρο. Τὸ καλὺ-τερο λοιπὸν δῶρο ποῦ θὰ μπο-ροῦσα νὰ σοῦ κάνω ἦταν ἕνα μαργαριταρένιο κολλιές. Νά, αὐτὸ ἐδῶ. (Κ' ἐξέλα ἀπ' τὴ τσέπη μου ἕνα θελοδένιο κολλιές). «Αὐ-σιγά, μικρούλα μου, τῆς εἶπα συγχρόνως μὴν ἀπλῶς τὰ χέ-ρια σου. Βιάζεσαι πολὺ, βλέπω. Δὲν τελειώσα ἀκόμα. Ἐγὼ καὶ κάτ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ, τὸ ἐξή-γα: Τὸ κολλιές αὐτὸ θὰ γίνῃ δικό σου μονάχα ὅταν περὶ πῶς μὲ εἰ-σαι πρᾶγματι πιστὴ. Ἡ δοκιμα-σία αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ ἕνα χρό-νο. Κ' ἂν μετὰ τὴν παρέλευσιν ἐ-νὸς χρόνου ἐξακριβώσῃς ὅτι κατὰ τὸ δόγμα αὐτὸ δὲν με ἀπάτη-σεις καθόλου, τότε τὸ μαργαριτα-ρένιο αὐτὸ κολλιές θὰ σοῦ ἀντικ-τικαίωματικῶς. Τὸ νου σου λοι-πὸν, νὰ κατέχῃς φρόνιμα...

Ἡ μικρούλα ἀπὸ κόκκινη σὰν παπαρόνα ποῦ ἦταν ἔταν τῆς πρῶτης δὲν τὸ κολλιές, εἶνε καὶ πρῶτῃ σὰν λεμονί, ὅταν τῆς εἶπα μὲ ποιους ὁρους θὰ τὸ ἀποκοῦ-σε. Ἐγὼ ἐν τὰ μετὰ ἐξέλα ἀπ' τὴ τσέπη μου ἕνα δεύτερο θε-λοδένιο κολλιές, τὸ ὁποῖο περιεί-χε ἕνα ἄλλο κολλιές, κ' ἐξήκο-λουθῆσα:

— Γὰ νὰ παρηγορήσῃς ὁμως ὁ-λο αὐτὸ τὸν καιρὸ, μπορεῖς νὰ φορῆς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κολλιές. Μὰ σὺ προειδοποίησ' εἶνε ψεύτικο. Ὅσο γιὰ τὸ ἀληθινὸ, τὸ κλειδοῦ-νο στὸ γραφεῖο μου, γὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω ὑπὲρ, ἀπὸ ἕνα χρό-νο ἀκριβῶς, ἐν ἡμερομηνίᾳ, μὲ μὲ-νι, ὡς τότε πιστὴ...

Ἡ μικρὴ μου φιλενάδα ἔπρε-πε στὴν ἀγκαλιά μου, μὲ φίλη-σε, πήρε τὸ «ψεύτικο κολλιές», τὸ φέρεσε καὶ ἀρχισε νὰ κακιώρῃ ἐνῶ ἐγὼ κλειδῶσα στὸ γραφεῖο μου τὸ «ἀληθινόν».

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ με δά-λῃς ὑπὸ δοκιμασίαν, μὲ εἶπε σὲ λίγο αὐτὴ. Ἐγὼ ὅμως ἡ ἄλλος δὲν σοῦ ἔμενα πιστὴ. Ἀς εἶνε ὁ-μως... Ἀφ' οὗ ἔχεις τὴν ἱστορία-ν σου:

— Σοῦ εἰτοιμάζω μιὰ πρώτης τάξεως σουρπρίζ γι' ἀπὸψε ἀγα-πήτῃ μου! Κερδίσα τελευταίως σὲ μιὰ ἐπιχειρήσει ἕνα ἀρκετὰ σεβα-στὸ ποσὸ καὶ σκέφτηκα νὰ σοῦ κάνω ἕνα μικρὸ δῶρο. Τὸ καλὺ-τερο λοιπὸν δῶρο ποῦ θὰ μπο-ροῦσα νὰ σοῦ κάνω ἦταν ἕνα μαργαριταρένιο κολλιές. Νά, αὐτὸ ἐδῶ. (Κ' ἐξέλα ἀπ' τὴ τσέπη μου ἕνα θελοδένιο κολλιές). «Αὐ-σιγά, μικρούλα μου, τῆς εἶπα συγχρόνως μὴν ἀπλῶς τὰ χέ-ρια σου. Βιάζεσαι πολὺ, βλέπω. Δὲν τελειώσα ἀκόμα. Ἐγὼ καὶ κάτ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ, τὸ ἐξή-γα: Τὸ κολλιές αὐτὸ θὰ γίνῃ δικό σου μονάχα ὅταν περὶ πῶς μὲ εἰ-σαι πρᾶγματι πιστὴ. Ἡ δοκιμα-σία αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ ἕνα χρό-νο. Κ' ἂν μετὰ τὴν παρέλευσιν ἐ-νὸς χρόνου ἐξακριβώσῃς ὅτι κατὰ τὸ δόγμα αὐτὸ δὲν με ἀπάτη-σεις καθόλου, τότε τὸ μαργαριτα-ρένιο αὐτὸ κολλιές θὰ σοῦ ἀντικ-τικαίωματικῶς. Τὸ νου σου λοι-πὸν, νὰ κατέχῃς φρόνιμα...

Ἡ μικρούλα ἀπὸ κόκκινη σὰν παπαρόνα ποῦ ἦταν ἔταν τῆς πρῶτης δὲν τὸ κολλιές, εἶνε καὶ πρῶτῃ σὰν λεμονί, ὅταν τῆς εἶπα μὲ ποιους ὁρους θὰ τὸ ἀποκοῦ-σε. Ἐγὼ ἐν τὰ μετὰ ἐξέλα ἀπ' τὴ τσέπη μου ἕνα δεύτερο θε-λοδένιο κολλιές, τὸ ὁποῖο περιεί-χε ἕνα ἄλλο κολλιές, κ' ἐξήκο-λουθῆσα:

— Γὰ νὰ παρηγορήσῃς ὁμως ὁ-λο αὐτὸ τὸν καιρὸ, μπορεῖς νὰ φορῆς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κολλιές. Μὰ σὺ προειδοποίησ' εἶνε ψεύτικο. Ὅσο γιὰ τὸ ἀληθινὸ, τὸ κλειδοῦ-νο στὸ γραφεῖο μου, γὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω ὑπὲρ, ἀπὸ ἕνα χρό-νο ἀκριβῶς, ἐν ἡμερομηνίᾳ, μὲ μὲ-νι, ὡς τότε πιστὴ...

Ἡ μικρὴ μου φιλενάδα ἔπρε-πε στὴν ἀγκαλιά μου, μὲ φίλη-σε, πήρε τὸ «ψεύτικο κολλιές», τὸ φέρεσε καὶ ἀρχισε νὰ κακιώρῃ ἐνῶ ἐγὼ κλειδῶσα στὸ γραφεῖο μου τὸ «ἀληθινόν».

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ με δά-λῃς ὑπὸ δοκιμασίαν, μὲ εἶπε σὲ λίγο αὐτὴ. Ἐγὼ ὅμως ἡ ἄλλος δὲν σοῦ ἔμενα πιστὴ. Ἀς εἶνε ὁ-μως... Ἀφ' οὗ ἔχεις τὴν ἱστορία-ν σου:

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ μεγάλων ἀνδρῶν

Τοῦ Βισμάρκ

* Ὁ ὀκνηρὸς μπορεῖ νὰ ἐμ-πνεύσει ἀλλὰ ποτὲ δὲν δημιουργεῖ.

* Ὡς τὰ σαράντα χρόνια ὁ ἀνθρώπος ὑποφέρει ἀπ' τὴν καρ-διά του κ' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀπ' τὸ στομάχι του.

* Ὁ ἀνθρώπος δεικνύεται με-γαλύτερος στὸ σπῆτι του, ὅπως καὶ ἡ σελήνη στὴ δύση τῆς.

* Ὁ ἔρως εἶνε τυφλὸς. Ἡ φι-λία κλεῖνει ἐκουσίως τὰ μάτια.

Τοῦ Ταλλεϋράνδου

* Οἱ χῆνες κάνουν λιγώτερες ἀποσιπῆς ἀπ' ὅσες γράφονται με-τὰ φτερά τους.

* Ἡ ὁμίλια δόθηκε στὸν ἀν-θρώπο γιὰ νὰ κρυβῇ τὴς ἰδέες του.

* Φίλοι μου, δὲν ὑπάρχουν φί-λοι!

* Ὅταν πᾶν κανεὶς νὰ ἐλπί-ζει, τότε μόνον ἔχει γέρας.

* Τὰ χρόνια δὲν κάνουν τοὺς ἀνθρώπους φρόνιμους, ἀλλὰ γέ-ρους.

* Δὲν λησμονεῖς τίποτε καὶ δὲν συγχωρᾷ τίποτε.

* Μὴ κακολογεῖτε καὶ οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀρκεῖ πῶς σας κακολοῦν οἱ φίλοι σας.

Τοῦ Δουμά (υἱοῦ)

* Νὰ τρᾷς μόνο ὅσο χρειάζε-ται γιὰ νὰ χορτάσῃς τὴν πείνα σου καὶ νὰ πλῆνῃς μόνο ὅσο χρει-άζεται γιὰ νὰ κατακαύσῃς τὴ δί-ψα σου.

* Προσπάθεισε νὰ εἶσαι ἀπλὸς, νὰ παραμένῃς ἐλευθέρους καὶ νὰ γίνεσαι ὡφελίμως τοῖς ἄλλοις.

* Νὰ μὴ περιφροῖς τοὺς ἀν-θρώπους, νὰ μὴ εἰρωνεύσαι ὁ-περβολικῶς.

τοὺς ἐγίνοντο διαφανῆ, αὐλα, σὰν νὰ ἔλυναν μέσα στὸ γε-νικὸ θάμβος ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ «Λεῖβάδι τοῦ θανάτου».

— Ὅσοι ἐμείναν στὴν ὄχθη τοῦ Βιονοῦ σκέφθηκαν:

— Ἡ χώρα τοῦ Σινά εἶνε κα-λύτερη ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Καὶ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀπέρ-αντη ὄχθη, γέροι, νέοι, σὺζοντες μὲ τὴς γυναῖκες τους, μπερμέντες μὲ τὰ παῖδιά τους, ἐ-φθόι καὶ παρθένας.

— Ἐτοὶ τὸ «Λεῖβάδι τῆς Ζωῆς» ἀρχισε νὰ ἐρημνίζεται. Ὁ Βι-ονοῦ εἶπε στὸν Βράχμα:

— Δημιουργεῖ, ἔκανε τόσο ὡ-ραῖο τὸ «Λεῖβάδι τοῦ θανάτου», ὥστε ὅλοι ἐγκατέλειψαν τὸ βασιλεῖο μου. Ἐμείναν μόνον ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα, ποὺ ἀ-γαπιούνταν τόσο παράφορα, ὥ-στε προτίμησαν ν' ἀρνῶνθον τὴν αἰώνια γάμην παρὰ νὰ κλεισθῶν τὰ μάτια καὶ νὰ μὴ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κά-νε ὁμως λιγώτερο γοητευτικὸ τὸ «Λεῖβάδι τοῦ θανάτου», γι-ατὶ ὅταν σὺθῃ ἡ ἀγάπη τοὺς θὰ ἐγκαταλείβουν κ' αὐτοὶ τὸ βασιλεῖο μου.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Βράχμα. Δὲν θὰ περᾷς καθόλου τὴν ὁ-μορφίαν τῆς χώρας τοῦ Σινά... θὰ κάνω κατ' ἄλλο. Οἱ ἀνθρώ-ποι ποὺ θὰ περνοῦν στὴν ἀπέ-ραντη ὄχθη δὲν θὰ περνοῦν πῶς καροῦμένους.

Καὶ ὕψαν ἀμέσως ἕνα πικρὸ καὶ ἀδύνατον πῆλο. Ταυτο-χρόνως ἔπλεσε δὺς φοδερὰ τέ-ρατα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἐνὶ ὠ-νομίασθηκε Πόνος καὶ τὸ ἄλλο ὄριον καὶ τὰ ἔβαλε νὰ κρατοῦν τεταμένους τὸν πῆλο αὐτὸ στὴν εἰσοδὸ τοῦ «Λεῖβαδίου τοῦ θανάτου».

— Ἀπὸ τότε οἱ κάτοικοι τοῦ «Λεῖβαδίου τῆς Ζωῆς» ἀρχισαν νὰ πληθαίνουν καὶ πάλιν, γι-ατὶ οἱ ἀνθρώποι φοβόνταν νὰ πλη-θίσουν τὸ «Βασιλεῖο τοῦ θά-νατου», μολοντὶ ἔμεινε, ὅπως καὶ πρὶν, φωτεινὸ, εὐτυχισμένο καὶ γεμάτο νάλαν.

Οἱ δύο γυναῖκες τὴν ἀκούαν με-σσημένως τῆς καρδίας τους. Δὲν πολυλόγησαν νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν πίσω τους.

— Ἀπὸ τότε οἱ κάτοικοι τοῦ «Λεῖβαδίου τῆς Ζωῆς» ἀρχισαν νὰ πληθαίνουν καὶ πάλιν, γι-ατὶ οἱ ἀνθρώποι φοβόνταν νὰ πλη-θίσουν τὸ «Βασιλεῖο τοῦ θά-νατου», μολοντὶ ἔμεινε, ὅπως καὶ πρὶν, φωτεινὸ, εὐτυχισμένο καὶ γεμάτο νάλαν.

Οἱ δύο γυναῖκες τὴν ἀκούαν με-σσημένως τῆς καρδίας τους. Δὲν πολυλόγησαν νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν πίσω τους.

— Ἀπὸ τότε οἱ κάτοικοι τοῦ «Λεῖβαδίου τῆς Ζωῆς» ἀρχισαν νὰ πληθαίνουν καὶ πάλιν, γι-ατὶ οἱ ἀνθρώποι φοβόνταν νὰ πλη-θίσουν τὸ «Βασιλεῖο τοῦ θά-νατου», μολοντὶ ἔμεινε, ὅπως καὶ πρὶν, φωτεινὸ, εὐτυχισμένο καὶ γεμάτο νάλαν.

Οἱ δύο γυναῖκες τὴν ἀκούαν με-σσημένως τῆς καρδίας τους. Δὲν πολυλόγησαν νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν πίσω τους.

Τὸ φάντασμα τοῦ πατέρα

Οἱ πῖο συνταρακτικὲς ἐμφανί-σεις φαντασμάτων συμβαίνουν — ὅπως γράψαμε ἤδη — κατὰ τὴν στιγμή τοῦ ψυχορραγήματος.

Τὸ παρακάτω σχετικὸ περιστα-τικὸ συνέβη πρὸ ἐτῶν στὴν Πά-τρα.

Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα... Σ' ἕνα σπίτι, κοντὰ πρὸς τὴν Πά-τρα, ἔψυχον μὲ μιὰ κόρη κα-λῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἀτυχὴ νέα ἦταν φυσικὴ καὶ εἶχε ἀντίθετα οἱ τελευταῖες τῆς στιγμῆς.

Πρὶν στὸ κρεβάτι τῆς τὴν πα-ράστεκε ἀγρυπνῇ ἡ μητέρα τῆς καὶ μὴ γινά βεβαίως.

Ἡ νέα μάλιστα ἀνέπνευε με-γάλῃ δυσκολίᾳ.

Κρατοῦσε τὰ μάτια τῆς κλει-στά, ὅταν ἐξαφνικὰ τὰ βλέφαρά τῆς ἀνοίχθησαν νὰ πεταλούδιζον καὶ τὰ χεῖλη τῆς κινήθηκαν ἑλα-φρᾶ.

Ἡ μητέρα τῆς ἐτοιμοθάνατης, ποὺ δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ πᾶν τῆς, ἐσκύψε τότε κον-τὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε τρυφερᾶ:

— Θέε τίποτε, παιδί μου; Ἡ ὁρμητικὴ δὲν ἀπάντησε. Φανταζομένη ὅμως καθαρά πῶς κατὰ τὸ ἔκτακτο τῆς συνέβαινε.

Οἱ δύο γυναῖκες, ἡ μητέρα τῆς καὶ ἡ θεία τῆς τὴν παρακολουθοῦ-σαν προσεκτικῶς, με σφιγμένη καρ-διά.

Ἐξαφνικὰ εἶδαν τὸ γλωσσὸ, ἀδύ-νατο μὲν πρόσωπο τῆς ἐτοιμοθά-νατης νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα ὡ-πέργετο χαμόγελο.

Τὰ μάτια τῆς ἀνοίχθησαν διὰ πλά-τα. Καὶ ἦσαν ζωηρὰ, γεμάτα φῶς γεμάτα ζωὴ, σὰν νὰ μὴν ἔτρο-κεῖτο νὰ ἐψυχῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη.

Ἡ μητέρα τῆς ἐξάνασκε κον-τὰ τῆς.

— Τί θέλεις, κόρη μου; τὴ ρώ-τησε. Π' σοῦ συμβαίνει;

Ἡ νέα γύρισε καὶ τὴν κύ-ταξε.

— Ἦρθε ὁ μπαμπάς! τῆς εἶπε μετ' ὀσμῆς τῆς φωνῇ.

Ἡ μητέρα τῆς ἀνατρίχαισε!

Τὸ παιδί μου παραμύθιασε!

Ἡ ἐτοιμοθάνατη τὴν ἀκούσε καὶ διαμαρτυρήθηκε:

— Ὁχι, μαμά μου, δὲν παρα-μύθια. Εἶμαι στὰ λογικά μου. Εἶ-μαι ἐμπνηθῆ. Σὰς λέω ὅτι ἦρθε ὁ μπαμπάς!

Ἡ μητέρα τῆς ἀναστράφηκε.

— Ὁ μπαμπάς σου, κορούλα μου, ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ 15 χρόνια.

— Τὸ ξέρω, μαμά. Μὰ τώρα εἶν' ἐδῶ. Ἦρθε νὰ με πᾶρῃ. Δὲν τὸν βλέπετε;

Οἱ δύο γυναῖκες ἀνατρίχαισαν.

— Ὁχι, παιδί μου, ψυθύρισε ἡ μητέρα τῆς.

— Ὅτε σὺ, θεία;

— Ὅχι, μικρούλα μου.

— Νάτος! Στέκει ἐκεῖ... πῶς σας, κοντὰ στὸ κλειστὸ παράθυ-ρο... Μὲ κυττάει μετ' ὅση καλο-σύνη!... Μοῦ γνέφει νὰ μὴν ἀρ-γοπορήσω... θὰ φύγωμ... θὰ φύγωμ με μακριά... πολὺ μακριά!

Οἱ δύο γυναῖκες ἀρχισαν νὰ σιγοκλαίειν.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη ἀναστράφηκε με-σσημένως.

— Μὴ κλαῖς μαμά. Μὴ κλαῖς θεία. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Ἐ-κεῖ πῶς θὰ πάω σὲ λίγο εἶνε πολὺ πῶς καλὰ, πολὺ πῶς ἀρκετὰ ἀ-πὸ δῶ... Βλέπω πῶς ἀπὸ τὸν μπαμπά, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὁ τοῖχος, ἕνα ὑπερόχο φῶς νὰ ἀκτι-νοῖται. Εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Ἀλλοῦ Κόσμου, γεμάτος φῶς καὶ χρώ-μα.

Οἱ δύο γυναῖκες τὴν ἀκούαν με-σσημένως τῆς καρδίας τους. Δὲν πολυλόγησαν νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν πίσω τους.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη ἐξακολούθη-σε:

— Ναι, μπαμπά, δὲν θ' ἀργή-σω, ἔρχομαι...

Ἡ στιγμή αὕτη ἔμεινε μέσα ἡ γὰτὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἕνα ησυχώτατο ζῶο.

Ἡ γὰτὰ αὕτη συνήθιζε νὰ ἐκ-πλῶν ὅτι ἕνα κομμάτι ποῦ ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο ὅπου κατὰ τὴν ἐτοιμοθάνατη ἔστεκε ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα τῆς.

Μόλις τὸ ζῶο προχώρησε λίγο πρὸς τὰ ἐκεῖ, τρώμαξ ἐξαφνικὰ, σὰν νὰ ἀντίκρουσε κατὰ τὸ φοδε-ρὸ, τὸ τοῖχμά τοῦ ἀνασηκώθηκε καὶ ἔτρεξε νὰ καταρῶν στὸ διά-δρομο νισουρίζοντας λυπητερά.

Ἡ θεία τῆς ἀρρώστησε δὲν κρα-τίσθηκε τότε. Γύρισε καὶ κύτταξε πίσω τῆς.

Καὶ εἶδε. Εἶδε ἕνα ἴσκιον ἀν-θρώπου νὰ στέκῃ ἀκίνητος καὶ νὰ περιμένῃ. Ἀντίκρουσε μιὰ σκοτει-νὴ σιλουέττα, ποὺ εἶχε τὸ ἀνά-στημα τοῦ μακαρίτη πατέρα τῆς κόρης.

— Κυττάει! εἶπε στὴν ἀδελφὴ τῆς κἀνόντας τὸ σταυρὸ τῆς.

Ἐκεῖνη ἔκανε κούρνια καὶ γύ-ρισε, ἐπὶ τέλους καὶ κύτταξε.

Μιὰ πινυμένη κραυγὴ τῆς ἐξ-έφυγε.

— Εἶν' ἐκεῖνος!... Εἶνε ὁ συχ-ρομένος!... Θέε μου, μεγαλοδύνα-με!...

Ἡ ἐτοιμοθάνατη ἀκούσε τὰ λό-για τῆς μητέρας τῆς.

— Ναι, μαμά, ψυθύρισε, εἶν' ὁ μπαμπάς. Μοῦ γνέφει νὰ διαστῶ. Ἐγὼ τὸν βλέπω πῶς καλὰ... Αὐ-τὸς θὰ εἶνε ὁ ὁδηγὸς μου... Πῶς μακριὰ στέκουν κ' ἄλλοι, μὰ δὲν μπορᾷ νὰ τοὺς διακρίνω καλὰ...

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φαντάσματος:

— Ἐρχομαι, πατέρα μου, φῶνα ἐξέ. Μιὰ στιγμή ν' ἀποχαιρετισῶ τὴν μαμά. Μαμά μου, θεία μου, φιλήστε με γιὰ στερὴν φορὰ...

Ἐσκύψαν κ' ἀρνῶσαν νὰ τὴν φιλοῦν κλαίοντες.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ἀτυχὴ νέα ἐξέφυγε ψιθυρίζοντας:

— Χαῖρε μαμά... Χαῖρε θεία!...

Ἡ ἐτοιμοθάνατη τὴν ἀκούσε καὶ διαμαρτυρήθηκε:

— Ὁχι, μαμά μου, δὲν παρα-μύθια. Εἶμαι στὰ λογικά μου. Εἶ-μαι ἐμπνηθῆ. Σὰς λέω ὅτι ἦρθε ὁ μπαμπάς!

Ἡ μητέρα τῆς ἀναστράφηκε.

— Ὁ μπαμπάς σου, κορούλα μου, ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ 15 χρόνια.

— Τὸ ξέρω, μαμά. Μὰ τώρα εἶν' ἐδῶ. Ἦρθε νὰ με πᾶρῃ. Δὲν τὸν βλέπετε;

Οἱ δύο γυναῖκες ἀνατρίχαισαν.

— Ὁχι, παιδί μου, ψυθύρισε ἡ μητέρα τῆς.

— Ὅτε σὺ, θεία;

— Ὅχι, μικρούλα μου.

— Νάτος! Στέκει ἐκεῖ... πῶς σας, κοντὰ στὸ κλειστὸ παράθυ-ρο... Μὲ κυττάει μετ' ὅση καλο-σύνη!... Μοῦ γνέφει νὰ μὴν ἀρ-γοπορήσω... θὰ φύγωμ... θὰ φύγωμ με μακριά... πολὺ μακριά!

Οἱ δύο γυναῖκες ἀρχισαν νὰ σιγοκλαίειν.

Ἡ ἐτοιμο

12° Ένας μήνας είχε περάσει και όμως η Μιχάλ κα

αί δώδεκα χρόνια να τον πατή μακριά της. Και ο Παλιήλ που είχε έρωτα υπήδη την θύνη της βασίλισσας, έβλεπε από πόδο και απελπισία.

Ετοίμαζαν για τράπεζη από το συγγενικό δωμάτιο, όπως κάθε βράδυ, ταπεινών, θλιμμένων, όταν μια τρομερή φωνή αντήλασε σε έξω στη συλαία.

Συφορά! Συφορά! Η Μιχάλ πετάχθηκε με τα μάτια μεγαλωμένα από τον τρόμο. Σε δυο λεπτά η Άννα άρπασε στο δωμάτιο, με τα μαλλιά λυμένα, με τα μάτια βγαλμένα από τις κόγχες τους, από τον τρόμο.

Δυστυχία! Ξεφάνισε και έπεσε στην άγκαλιά της αδελφής της. Τι είναι; ρώτησε τρέμοντας η Μιχάλ... Μήπως ο Δαβίδ;

Δαβίδ; Όχι! Ξεφάνισε η Άννα. Μιχάλ! Μαύρη συφο. Ρά πλάσσει στο σπίτι μας. Όλο μας το σόι ξεληρήσε. Ο πατέρας μας πάλι... Ο Ίωαννης πάλι... Και τ' άλλα δυο αδέρφια μας σκοτώθηκαν. Μονάχα ο Ίσθασθός μένει. Καταστροφή! Οι Φιλιππίοι ένηκαν. Έπεσαν ο πατέρας μας και τ' αδέρφια μας, πολεμώντας. Οι Φιλιππίοι τους πήραν νεκρούς και έστησαν τα κεφάλια τους άπάνω από το στρατόπεδό τους. Αχ, γη! Άνοιξε να μάς καταπίη...

Άλλο τίποτε δε μένει πια για μας, Μιχάλ, παρά θάνατος. Η Μιχάλ άκουγε, χλωμή σαν κέρνι. Και όταν σταμάτησε η άδελφή της για μια στιγμή τον θρήνο, ρώτησε:

Ο Δαβίδ; Πού είναι ο Δαβίδ; Έμιασε τίποτε κανείς γι' αυτόν; Όχι, αποκρίθηκε η Άννα. Μά τώρα, Μιχάλ, το Δαβίδ θα βρηγούμε τον πατέρα μας και τους αδελφούς μας;

Άπ' όλους κλάω τον Ίωαννην, είπε η Μιχάλ με μάτια στεγνά. Αυτός μονάχα έδειξε αγάπη για μένα. Όσο για τον πατέρα μας... Και στο θάνατο άκόμα...

Μη τον καταραστής! φώναξε η Άννα. Η Μιχάλ που είχε ύψώσει τα χέρια της για να τη την κατάρα, τάφησε να πέσουν σαν νεκρά.

Όχι! ψιθύρισε με φωνή σβουμένη. Δεν τον καταριέμαι... Αλλά δεν θα τον κλάω τον πατέρα μας, Άννα. Ο Θεός τον έδωσε σύμφωνα με τις πράξεις του.

Τώρα, τί θα γίνουμε, άδελφούλα μου, είπε η Άννα. Βασίλισσες μου, είπε ο Παλιήλ με συγκίνηση. Η συφορά είναι μεγάλη. Κοντά στο βασιλικό οίκο, ποιος ξέρει, και πόσα ακόμα σπάρτα θα ξεκληρίσουν. Για να πέσουν ο Σαούλ και οι υιοί του τα περισσότερα πλοκάμια. Άννα κάρφισε πόνο, δεν θα έσταν, γυρίσουν. Όλα τα σπάρτα θάγουν θρήνο. Σωπάτε. Δεν ακούτε; Ο θρήνος ούάθηκε κιόλας άπάνω από τη Σιών.

ΘΡΗΝΟΣ ΚΙ' ΕΛΠΙΔΕΣ Μακρόσυρτα τα μοιρολόγια αντήλασαν. Απ' όλα τα σπάρτα ανήγονταν θρήνοι. Οι μοιρολόγια τους περιφέρονται από το ένα σπίτι στο άλλο, μόλις προφθαίνοντας να ικανοποιήσουν όλους στο πένθιμο έπαγγελμα τους.

Μέσα στο παλάτι, η Άννα μοιρολογούσε και οι σκλάβες επαναλάμβαναν τραβώντας τα μαλλιά τους το θρήνο.

Κλεισμένη στο δωμάτιό της, η Μιχάλ καθόταν κούλουριασμένη με τα μάτια σπλωμένα στην πόρτα. Η καρδιά της χτυπούσε να σπάση. Όλο και κάτι περιμένει. Κάτι της έλεγε μέσα της, πως δεν ήταν δυνατόν να μην έλθει κανένα μήνυμα από τον Δαβίδ. Είχαν φθάσει στ' αυτιά της οι διαδόσεις πως ο λαός ήθελε το Δαβίδ για βασιλέα. Ναι, μα ο Ίσθασθός, ο αδελφός της, που είχε γλυτώσει από την καταστροφή; Δεν είχε αυτός δικαίωμα στο θρόνο;

Τό μυαλό της γύριζε. Και οι μέρες περνούσαν εφιαλτικές. Ο Παλιήλ, γλυκός πάντα και πρόσ της έφερνε τα νέα. Ο Ίσθασθός άνοικιρήθηκε βασιλεύς του μισού έθνους και ο Δαβίδ του άλλου μισού. Ναι, τον είχαν ανακαλύψει το Δαβίδ. Είχε γύρω του καμιά πεντακόσα.

ριά παλληκάρια, παιδιά που μαζεύτηκαν κοντά του στην άσκητη και απελτισμένη περιουσία του! Μ' αυτούς τους πεντακόσιους γενναίους, ο Δαβίδ εκδικήθηκε τους Αμαλκείτες για την καταστροφή της πατρίδας του.

Κάπου μακριά, τούθλασε το μνημείο για το θάνατο του Σαούλ και των παιδιών του. Έκλαψε πικρά και πένθισε με την ψυχή του για το χαμό του Ίωαννην. Και έπειτα, που πρόσφραν το θρόνο, Νά βασιλεύει αυτός με τον Ίσθασθό.

Φαίνεται πως δέχθηκε, είπε ο Παλιήλ. Μιά λάμψη χαράς, πέρασε από τα μάτια της Μιχάλ, μα δε μείωσε. Περιμένει, όλο και κάτι περιμένει. Η καρδιά της λές και είχε ξεκολλήσει από το στήθος της. Έτσι χτυπούσε τώρα μερανόχτα, τρέλλα.

Και ένα θράδυ, αντήλασε πάλι μια άσπασια κραυγή φρίκης στο παλάτι. Και η Άννα, μπήκε πάλι με τα μαλλιά λυμένα στο δωμάτιο της αδελφής της.

Μιχάλ! Ξεφάνισε. Αυτή τη φορά ο θάνατος είναι μέσα στο παλάτι. Σκότωσαν τον Ίσθασθό. Ποιος τον σκότωσε; ρώτησε ο Παλιήλ, χλωμός.

Αυτό πόσο! Ποιος ξέρει τί κρύβεται πίσω από αυτό! θόγγηξε η Άννα. Η Μιχάλ δε μίλούσε. Τά χείλη της έστρεψαν.

Και ο Δαβίδ; ρώτησε σε λίγο. Το ίδιο γέρι που σκότωσε τον Ίσθασθό, δε μπορεί να σκοτώσει το Δαβίδ;

Η Άννα όμως δεν την άκούαγε. Είχε φύγει κιόλας από το δωμάτιο και σε λίγο το μοιρολόγι της αντήλασε πάλι σ' όλο το παλάτι.

Πέρασαν έξι κάμπουσες ημέρες μέσα σε φόβο και σε αγωνία. Και μια μέρα ο Παλιήλ, ήλθε πιδ χλωμός από άλλες φορές και είπε στη Μιχάλ:

Ο λαός προτείνει στο Δαβίδ το στέμμα! Η Μιχάλ δεν κουνήθηκε από τη θέσι της. Σήκωσε μονάχα τα μάτια της.

Δέχθηκε; ρώτησε σιγά. Δίστασε ο Παλιήλ, και έπειτα αποκρίθηκε:

Ναι... Μά έθεσε έναν όρο. Πότιν όρο; ρώτησε η Μιχάλ, άδυσχερή.

Δεν αποκρίθηκε πάλι άμέσως ο Παλιήλ. Στο τέλος, είπε:

Μιχάλ... Ο Δαβίδ έθεσε όρο να ζανγκίτης έσύ γυναικά του...

Τον οι άξιωματικοί οι άπεσταλμένοι από το Δαβίδ, για να την παραλάβουν.

Κάποτε αντίκρυσαν τις σκηνές των στρατιωτών του Δαβίδ, θόασαμε, είπε, ζυγώνοντας το ζευγάρι ένας άξιωματικός. Παλιήλ μη προχωρήσης. Δεν πρέπει το μάτι του Δαβίδ να σ' αντικρύση έσένα.

Τό ξέρω, αποκρίθηκε ο Παλιήλ χλωμός. Ο άξιωματικός, άποικακρινήθηκε και η Μιχάλ άνασκήκωσε το πέπλο της.

Τό πρόσωπό της ήταν έσκαμμένο. Ποτέ δεν ήταν τόσο ώμορφο. Η εύνηχα την έκανε άλλον άνθρωπο. Δε μπορούσε, ούτε και προσπαθούσε να κρύψη την τρέλη της χαράς. Κι' ο Παλιήλ από το άλλο μέρος, δε μπορούσε κι' ούτε προσπαθούσε κι' αυτός να κρύψει τον πόνο που του σπάραιζε την καρδιά.

Μιχάλ, είπε με δάκρυα στα μάτια. Αυτό που ζήτησε ο Δαβίδ, να ζανγκίτης γυναικά του, είναι ενάντιο στο θείο νόμο. Μα οι άνθρωποι το δέχτηκαν, τούκαναν αυτό τη χάρη, για να τον πείσουν να γίνει βασιλεύς. Νομίζουν πως αυτός θα σώσει το έθνος. Γι' αυτό το τούκαναν αυτή την ύποχωρησι όί λερει; Έγώ όμως ξέρω πως είσαι γυναικά μου.

Τόν κούταξε με μάτια άστραφτερά. Όχι! ξεφάνισε. Δεν ξγίνα γυναικά σου. Αυτό το ξέρεις πολύ καλά. Παλιήλ, Έλα να χωριστούμε δίχως λόγια. Αυτό θα είναι καλύτερο και για σένα και για μένα.

Τήν κούταξε με τη λυπή ζωγραφισμένη στη χλωμή του φυσιογνομία. Μιχάλ, είπε ικετευτικά. Άκούμα και τώρα αν ήθελας... Σκέψου το... Με τη θία δε μπορεί να σε άναγκάσει να ζανγκίτης γυναικά του. Αυτός έφυγε και σ' έγ' κατέλειψε...

Έφυγε, για να σώσει τη ζωή του. Ήξερε όμως ότι σ' άφινει άπροστάτευτη. Είδες; Σ' άναγκάσαν να με παντρευθής... Είδες όμως και σ' Παλιήλ; Μέσα μου έμεινε πιστή γυναικά του Δαβίδ.

Μιχάλ. Σε ίκετεύω. Με μένα σε περιμένει μια ήρεμη εύτυχία. Σ' υλολογώ. Με τον Δαβίδ ποτέ δε θα κοιμάσαι ήσυχη. Πάντα η καρδιά σου θα τρέμει. Τώρα, τού κάνουν όλα του τα κατήγια για να δεχθί να γίνει βασιλιάς έπειδή ο λαός είχε τρομοκρατημένους με τις άλλεπάλληλες ήττες... Θάρρη μέρα όμως που θ' άποκτήσ' έχθρους... Κι' έσύ θα περάσης κινδύνους.

Τόν έκούταξε περιφρονητικά. Και σ' το θεωρείς δυστυχία αυτό Παλιήλ; Νομίζεις πως άπάρχει για μένα πιδ γλυκό όνειρο παρά να πεθάνω μαζί με τον Δαβίδ;

Άν όμως πάψη να σ' άγαπά; Τα μάτια της για μια στιγμή μεγαλώσαν από τρέμο.

Σώπα! φώναξε θρογκά. Η άπελπισία σε κάνει να λές τέτοια λόγια. Ο Δαβίδ με λατρεύει. Μιχάλ, Μιχάλ! Θά θυμήθης τα λόγια μου. Τη δική μου την βαρεία σπαργή δε θα την ζανγκίτης. Με το Δαβίδ θα γνωρίσης δόξα, είνε αλήθεια. Αλλά, τώρα τού θα γίνης βασίλισσα άποχαι, ρέτσει για πάντα την ήρεμη γαλήνη σου. Θυμάσαι τί σούλεγα; Ονειρευόμουν με σένα μια ζωή ήσυχη κάπου μακριά, κοντά στην Τιβεριάδα. Θά πγαίναμε με τη βάρκα στις λίμνες τα νερά, τίς φεγγαρολούμενες νύχτες. Έίς κοινά με το τραγούδι των ψαράδων... Κάπου, σ' ένα γαλήνιο μέρος, θ' άνατρεφαμε τα παιδιά μας... Θά γεννούσαμε άγαπημένους. Αλλά τα όνειρα, έχασέ τα με το Δαβίδ. Δεν θάρη καιρό να πάτε με τη βάρκα στην Τιβεριάδα. Θά

τόν ζυγνή τα μεσάνυχτα η πολυμήκη σάπηνγχα και θά φευγή από την άγκαλιά σου για να τρέψη στη φωτιά του πούλεμου, ίσως τού θανάτου... Τα παιδιά σας δεν θα τ' άναδρέψετε με τραγούδια και με γέλια. Θά τ' άναδρέψετε με άγονία. Θυμήσου τα λόγια μου. Θά κλάψης πολύ, όταν θα φορής το στέμμα. Θά τύχη πολλές φορές να σφίξης τα παιδιά σου στην άγκαλιά σου και να λές ήλως είνε η τελευταία φορά που τα φιλείς...

Ο, σόπα, Παλιήλ... Οι έχθροι σου θα ρίχνουν τα φονικά τους έλέμματα στο τρυφερά βλασάφια, στα παιδιά σου. Κι' έσύ θα τρέμης μέρα και νύχτα. Και στο ίδιο σου το σπίτι θα φοβάσαι. Γιατί τώρα που θα γίνης βασίλισσα ο Δαβίδ, σίγουρα θα πάρι κι' άλλη συζυγο. Βέβαια δεν θα τού άρκει μία.

Σώπα, Παλιήλ... μουρού. ρισέ η Μιχάλ, παραλυμένη από τρέμο στα λόγια αυτά του δευτέρου συζύγου της, πούμοιαζαν προφητικά.

Μήπως νομίζεις πως έσύ θα είσαι η μόνη σύζυγος του Δαβίδ; Σε λυπάμαι, αν τό πιστεύεις με την καρδιά σου αυτό. Η μεγάλη λυπηρή δυστυχία σου όμως δεν θα είναι πού θα μοιράζεσαι την κλίνη και την καρδιά του Δαβίδ. Η μεγαλύτερη άγνωση σου θα είναι τα παιδιά σου. Ο Δαβίδ θα άποκτήση παιδιά κι' από άλλες γυναίκες, κι' έσύ θα θέλεις να βασίλεύουν τα δικά σου τα παιδιά.

Παλιήλ, ξεφάνισε η Μιχάλ θρογκά. Δέ θέλω να σ' άκούσω άλλο. Όχι... Τα λόγια σου μού παγώνουν την καρδιά. Ναι, δεν θέλω ν' άκούω τίποτε άλλο πια. Πιστεύω πως με το Δαβίδ θα είμαι εύτυχισμένη. Μα κι' αν δεν είμαι, κι' αν πρόκειται να πέσουν στο κεφάλι μου όί συμφορές που προφητεύεις, κι' ακόμα άλλες τόσες, κι' αν πρόκειται να πεθάνω θάσσανισμένη, πάλι δεν αλάζω γνώνη. Είμαι γυναικά του Δαβίδ και τόν άγαπάω.

Κυντάχτηκαν στα μάτια. Η ματιά της Μιχάλ έδειχνε τό έρωτικό της πάθος, η ματιά του Παλιήλ, έδειχνε μονάχα λυπή άπέραντη, όχι μίσος.

Τότε, Μιχάλ, ζήσε εύτυχισμένη τη ζωή σου. Έχε γεια, Παλιήλ και μ' άφήνης την καρδιά σου στη θάληψι, έπαισε μαλακά τώρα η Μιχάλ. Έπειτα, με μια γρήγορη κίνηση έρριξε στο πρόσωπό της το πέπλο που είχε άναγκάσει και χωρίσε με βήμα άνάλαφο πρδς τους άξιωματικούς του Δαβίδ.

Ο Παλιήλ στάθηκε λίγη ώρα και την παρακολουθούσε καθώς τραβούσε πρδς το στρατόπεδο του Δαβίδ, έπειτα ήπρε με θήμα θλιμμένο το δρόμο, πίσω πρδς την πόλη.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ Άκουμπούσε το κεφάλι της στα γόνατα του Δαβίδ η Μιχάλ και τα μάτια της βυθίζονταν στον άσπροστερό ουρανό. Χίλια άστέρια έστελναν το γλυκό τους φως στην Ίερουσαλήμ. Χίλια άστέρια γύραζαν, λέν, κι' αυτά τόν θρίαμβό του Δαβίδ και την εύτυχία της Μιχάλ.

Κάθονταν στη στέγη του παλατιού. Στις στέγες τάν σπιτιών τους πήγαιναν για να άνασάνουν το θραδινό άεράκι όσοι δεν ήδελαν να βγούνε από τα σπάρτα τους.

Δαβίδ, έπαι η Μιχάλ με φωνή βαθεία. Τι σούλογίσεσαι; Γιατί τόση ώρα μ' έχεις από γόνατά σου και δε μού μιλάς; Ο Δαβίδ άνατρίχιασε έλαφρά, σά να ζυγνούσε από κάποιον όνειρο.

Τι σούλογίσεσαι, άγνπη μου; έπαι. Νά... ο νους μου γυοίλει στα περασμένα. Κυντάζω όλη μου τη ζωή ως έδώ... Δεν είνε θαυμασία η ζωή σου Δαβίδ; Δεν καμάρωνεις όταν συλλογίζεσαι πόσα άνδραγαθήματα έκανες; Πόσους θριάμβους έχες; Σ' υλολογώ όμως και τί πόσες κακές πράξεις έκανα στη ζωή σου. Θυμάσαι τί σούλεγα; Ονειρευόμουν με σένα μια ζωή ήσυχη κάπου μακριά, κοντά στην Τιβεριάδα. Θά πγαίναμε με τη βάρκα στις λίμνες τα νερά, τίς φεγγαρολούμενες νύχτες. Έίς κοινά με το τραγούδι των ψαράδων... Κάπου, σ' ένα γαλήνιο μέρος, θ' άνατρεφαμε τα παιδιά μας... Θά γεννούσαμε άγαπημένους. Αλλά τα όνειρα, έχασέ τα με το Δαβίδ. Δεν θάρη καιρό να πάτε με τη βάρκα στην Τιβεριάδα. Θά

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η σπανακόπητα

Η Ζαμφώ το είχε άποφασίσει. Και ό,τι άποφασίζει η Ζαμφώ δεν άναβάλλεται πού νάχη δρακονό ρίχα.

Είχε ύποσχεθί στη καρονη τη γειτόνισσα, την κυρία Άδαμαντία, να την καλέσει ένα βράδυ να φάνε σπανακόπητα. Μά να τη κάνει άητητο, σουλούδικη, σμυρνείκη, κιμπάρικη με το μπουλκο σπανάκι τη, με το μπουλκο λαδάκι τη, με το κρομμύδι τη, το κουραντί τη, τη κρούστα τη, με όδλα τη τω σωστά.

Αυό πράγματα ήλως άνησυχούσανε τώρα τη Ζαμφώ. Το ένα ήταν πού για οικονομία του ήλεκτρικού εφώτιζε τώρα το σπίτι τας με άκάθαρτο πετρέλαιο και δε θα μπορούσε ν' άνάγη όδλες τη λάμπες τη και κνήη το σπίτι νουναμά να φέξη ο μαχαλός και να άσυντήση όδλες τη κουσελάρες πού την έλεγαν για έεπεσμένη. Ο άλλος καμός της ήταν η Φιλιόπη.

Εκείνη η παλινή η Φιλιόπη, έλεγε, τό τί έερνή για μένα, ένας θεός το ξέρει. Μά ένοινα σου. Έγώ θα ήγνε καλέσω άσριο το βράδυ πιταφτό να μαγειρέψω αυτή για μένα. Θά ήη π' ός τίποτις δε λείπει από το σπίτι μου. Και το λαδάκι μου, δόξα σοι ο Θεός και η κρούστα μου και όδλα είναι στο τόπο. Μπερίκ' έρβον. Και το λάδι μπόλ - μπόλ και η κρούστα μπόλ - μπόλ και σπανάκι τούκ!

Καλέ, Φιλιόπη! της μήνυσε την άλλη μέρα, κάμε μου τη χάρη κι' έλα να κνήης έσύ τη σπανακόπητά μου, γιατί ζήπνησα σήμερις άνημπορη. Φαίνεται πως ήάρπαξα ίνφλουέντσα και φοβάμαι να σηκωθώ να κατέρω σ' τη κουζίνα. Έκει πέρα έχω όδλα τα καλαζούμενα. Έσύ ξέρεις τώρα. Ο,τι κνήης καλά καμώμενο. Μη λυπηθής έξωδα. Νά μού ήγνε κνήης σπανακόπητα με τα όδλα τη. Σεμπέσικα πράματα, καταλαβαίνεις. Νά την τρώνε και να γλφουνε τα δάχτυλά τας. Τη Ζαμφώ η σπανακόπητα ήμυλούσανε πάντα σ' τη Βροκοζώνας το σοκκάκι! Σάν ήβγαινε ο τιαβός από το φούρνο τού Χατζή - Γκιουβέτση ήτράνταζε ο νουναίος!

Τό πρωί η Φιλιόπη έτοιμάσε τη σπανακόπητα μέσα στην κουζίνα της Ζαμφώ, η όποια έμεινε στο κρεβάτι όλη τη μέρα. Τό ταψι το παρέλαβε ένα κοριτσάκι της γειτόνισσας, της κυρίας Άδαμαντίας και τό άφηκε στην κουζίνα της Ζαμφώ. Έκρινε καλό να μη την άνησυχη. Έκομύτανε εκείνη την ώρα.

Τό βράδυ έσηκώθηκε η οικόδεσποινα και έστρεψε το τραπέζι. Η κυρία Άδαμαντία και η Φιλιόπη άνέλαβαν να περιποιηθύν τους καλεσμένους για να μην ένοχλήση η Ζαμφώ.

Τι να σάς κάνω! τούς έπαι με πικρό χαμόγελο. Άν τα δαχτυλίδια ήθέλανε, τα δάχτυλα στέκουν. Μιά λάμπα πετρελαίου έχω μονάχα, κόνια Δημογενοντία μου.

Άδαμαντία με λένε... Ά, να με συμπάσης, όδλο λάθος κώνω αυτό το βλομένο τόνωμα σου. Πού λές... Άχ, λοτε στο σπίτι μου τρεις - τρεις ήταν οι λάμπες, χάρις η κρεμαστή τη σάλης και η καθιστή τ' αλλοιόσκιο. Νέισε. Τώρα, θά φάτε μία φορά σπανακόπητα σμυρνείκη, σουλούδικη, μπους γκιμπι και κιμπάρικη κυρία, Ζουρλομαντία μου!

Άδαμαντία με λένε, χριστιανή μου! Ηρό! Νά με συμπάσης. Ήξέμουρδια να... Η Φιλιόπη έκάγχασε με χαίρεκακία. Η σπανακόπητα έφθασε με μεγάλη έπιστημότητα. Έκόνηκαν τα κομμάτια και έμοιράστηκαν στα πιάτα. Οι καλεσμένοι μόλις έδοκίμασαν την περίφημη ήττα, παρά λίγο να κώνουν έμετό.

Άχ! Τι έχει μέσα; Καλέ, γιατί έγινε έτσι; Φτου! Ά! Άσας! Φτου! Τι έχει μέσα; Η Ζαμφώ έξερράχη.

Τι; Το λάδι δε σάς άρέσει; Είνε Καλαματιανό πρώτης ποιότης! Καλέ, αυτό είνε... άκάθαρτο πετρέλαιο! Άκάθαρτο πετρέλαιο; Η Φιλιόπη έχρωματίσθη κίτρινη σαν μπουτάλευρο. Άντι να ρίξη στην ήττα λάδι από το μπουκάκι του λαδίου της Καλαμάτας, άδίασε το μπουκάκι τού άκάθαρτου πετρελαίου που άναβε τη λάμπα της η Ζαμφώ.

Περιτή κάθε περιγραφή της σκηνής πού άκολούθησε το άπροσδόκητο αυτό περιστάτικό... ΣΥΛΒΙΟΣ

Τό λακριντί του Θρασύβουλα ΡΑΦΤΑΔΕΣ

Πολλοί ραφτάδες, ρε Σοφι-καμιά δεν έκαναν στροφή στην έποχή μας τούτη. Και για να ράφης κοστούμια, γυρεύουν φούρνους με ψωμιά για τό... σμαρροσκουτί.

Στό μαγαζί τους όποιος μ'ή για να τού ράψουνε κουμπι τού παίρνουν το σασκάκι. Κι' αν τού περάσουν και γαζί, Έ, τότε, άπ' το μαγαζί θά βγί με... σωδρακί.

Σου κατεβάζουν σαγώνι (νιά) και για τόν άπορο (ντουνα) μονόλεφτο δεν δίνουν. Κι' αν κατά τύχη στρα (βωθής) και ης σε δούτους να (ντυθής) όλόκληρον σε... γού (νουν).

Σε κόβουν πάντα μ' ά (πονία) για δυό παμπάλαια πα (νιά) χωρίς καμιάν άζια και καταντών μερικοί να γίνουν οίκοι... κοπι (κοι).

σπών κυριολεξία! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ — και τ' αυτοκίνητο

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΙΛΟΥΣΑ — θονάπ! φώναζε μια έμετα ένας γαΐδαρος, άπαντώντας ένα αυτοκίνητο. Όπου και να περάσος παίρνεις στο λαίμω σου ένα σωρό ψυχές! Χθές έκοφες έναν άνθρωπο, προχθές ένα σκυλό, τίς προάλλες μια κορδωμένη γαλοπούλα, ένα καλοθερμένο γουρουνούπολο, μια κήνα, ένα κοτόπουλο... Σωστό μακελλάδι.

Τά καυμένα τα ζώα! Σάν περνάς σκορ πας το θάνατο και τόν άλεθρο! Πάψε να γκαρίξης, άνόπη, άπάντησε το αυτοκίνητο. Φαίνεται πως ή σκονη που σήκωνε και το βουπό πού κώνω, σ' έχουενη ξεκουτιάνει! Δεν τόμαθες ακόμα, πως άμα έχω τρέχω, έχω μαζί μου τη δύναμη έκάτο και περισσότερο αλόγων! Δεν ξέρεις ακόμα, πως εκείνος πού θέλει να πάη μπροστά, στη ζωή, λίγο τόν νοιάζει γι' αυτούς, πού θα βρεθούν μπροστά στα πόδια του και τούς τσαλαπατάει;

Ψώγ, τρέχω, φιλε μου και κοροϊδεύω δλον τόν κόσμο και, για να ξέρης, άλλοι μόνω σε κείναι, πού δεν θα σεσάσθ τη δύναμη μου και θα βρεθί μπροστά στο δρόμο μου.

Τ' αυτοκίνητο, με τόση θερμή ύποσθήριζε τα λόγια αυτά, πού η μηχανή του πήρε άσσαν φωτιά και άφου έκανε μια φοβερή έκρηξη, σταμάτησε να δουλεύει.

Τότε, μαλάκωσε λιγάκι το ύφος του, κι' έπαι ταπεινά στον γαΐδαρο: — Άχ, άλλοι μόνω. Και τώρα; Ποιός θα με σύρη ως το γκαράζ μου; Άγαπητέ μου φίλε, θά κατάλαβες, θέβαί, πως μόνο έσύ μπορείς να σώσης την κατάσταση!...

Τι να γίνη, έλκομαι, άπάντησε ο γαΐδαρος, Παρηγορημαί όμως, πού στην περίπτωση αυτή, έκάτο και περισσότερα άλογα, έχουν την άναγκη ενός και μόνου γαΐδαρου!

Στό δικαστήριο — Πώς τα πήγες με το πεντοχίλιανο πού σου δάνεισα;... Γέννησε τίποτες; — Γέννησε ένα πεντακοσάρικο... Πέθανε όμως η... μάννα του.

Τό δυστύχημα Στην όδο Πατησίων κοντά στο Μουσείο, έχει συγκεντρώθι πολλές κόμους. Ένας κύριος πλησιάζει και ρωτάει να μάθι τί συμβαίνει. — Κάποιο αυτοκίνητο πού γυρίζει άδείο σκότωσε μια γυναίκα.

Ο κύριος μένει μια στιγμή σκεπτικός κι' έπειτα λέει: — Καλά πού ήταν άδείο. Φαντάσου τί θα πάθαινε η καμμένη η γυναίκα αν ήσαν γεμάτο!...

Ψάρι τής έποχής

Η Σουρπούτσα έγκρίνιζε τού Καραμπέτ συστηματικά μια όλόκληρη έβδομάδα. Όδλοι φάγανε ψάρι τώρα πού ήφτηγνε, έσύ άμα, καμρήν άνθρωπο, γουρούς λαμά, ντέν είπες να φέρης, μαγερμένο να γένεται, να πούμε πως ήφάγαμε κι' έμεις σάν άνθρωπος! Ένα γκερεμέ φασόλια κουβαλάς. Μπουρ - μπουρ - μπουρ κοιλιά μου ντρουμπέτα γένεται βορριάς φυσάει, νοτιάς φυσάει, φαί άμα έχω ντέν το λέω αυτό! Ψάρι τέλω! Ματημένο είμαι ψάρι να τρώω...

Άκριβό, τζάνουμ, γένεται, μπέ Σουρπούτ. Πες φίλου σου Γιάννη ψαρά άμα κατέβη από Περαία φέρη έσένα μια όκα ροφός, μαγερεμένους κάνω να φές έσύ, να φάω έχω και ό,τι περσιμένα γένεται να τα φάη αυτός.

Πιό καλά άμα, παντζάρι ψανισμένος να κάνουμε. Άμάν! Μπράκ λακριντί! Ροφός τέλω. Ψάρι τής έποχής να γένεται. Σουρπούτ, κουζούμ! Μπελά καινούριο κεφάλι μου φερμένους τα γένεται! Πού τα γυρέβω τώρα, Γιάννη!

Τηλεφωνήμένος να γένεται. Ο Καραμπέτ άναστέναζε και πήγε να τηλεφωνήση να ειδοποιηθί ο Γιάννης ο ψαράς για τόν ροφό.

Την έπαύριο, η Σουρπούτ έπληροφορείτο ότι ο Γιάννης θα κατέβαινε το Σάββατο το μεσημέρι να φέρη δυό όκάδες ροφό για να μαγειρεύθι στο σπίτι.

Καραμπέτ! Σουρπούτ!! Νά φέρης άμα και κρασί μενιντιάτικος. Γιαννάκη, φίλο σου, πολύ άγαπάει. Ταμιά! Γιαννάκη μεθάει κάθε μέρα. Οίκονομια άς γένεται.

Άμάν, τζανναμπέτη άνθρωπο είσαι! Το μεσημέρι τού Σαββάτου πανηγύβρι στο σπίτι τού Καραμπέτ. Ο ροφός έφθασε, με τη διαφορά ότι ο Γιαννάκης έμπλεξε με παρσα στην Άθήνα πρδς τεσσάρων ήμερών και τά έπινε γραμμή, μέχρι Σαββάτου. Ο ροφός περιέμενε κλειστός σ' ένα ντουλάπι.

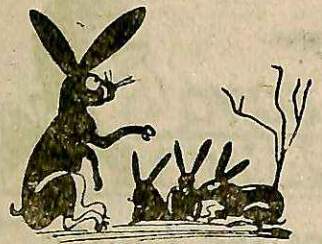
Τό Σάββατο, όταν τόν παρέλαβε η Σουρπούτ, έσκόρπισε τέτοια ευωδία, πού οι γειτόνοι βήγαν από τα παράθυρα της αλλής και ρωτούσαν: — Καλέ, κύρ Καραμπέτ! Τι σάς ψόφησε; Τιποτις, γιαννάρη! Σουρπούττας καρνιά ήτράβηξε να φάη φρέσκο ψάρι τής έποχής!

Και άνοιξε τα δάκτυλα της δεξιής παλάμης πρδς το μέρος τού σπιτιού του. ΣΥΛΒΙΟΣ

Στό χαρτοπαίγνιο — Πώς τα πήγες με το πεντοχίλιανο πού σου δάνεισα;... Γέννησε τίποτες; — Γέννησε ένα πεντακοσάρικο... Πέθανε όμως η... μάννα του.

Τό δυστύχημα Στην όδο Πατησίων κοντά στο Μουσείο, έχει συγκεντρώθι πολλές κόμους. Ένας κύριος πλησιάζει και ρωτάει να μάθι τί συμβαίνει. — Κάποιο αυτοκίνητο πού γυρίζει άδείο σκότωσε μια γυναίκα.

Ο κύριος μένει μια στιγμή σκεπτικός κι' έπειτα λέει: — Καλά πού ήταν άδείο. Φαντάσου τί θα πάθαινε η καμμένη η γυναίκα αν ήσαν γεμάτο!...

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ Μπανταμπόου

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τόν καιρό που δεν είχε εγγλυκωθή ακόμη, είχε την εμπνεύσει να μάθω άραβικά. Την ιδέα αυτή μου την ρίχισε στο μυαλό μου ένα άραβικό βιβλίο που μου έπεσε στα χέρια. Έπειτα όμως η γλώσσα αυτή μου φάνηκε πολύ δύσκολη, άρχισα με τις ελαχίστες γνώσεις μου και με ένα λεξικό να διαβάζω το βιβλίο, βοηθούμενος συγχρόνως από τις σημειώσεις που είχε γράψει στα περιθώρια του βιβλίου ο προκάτοχός μου.

Κι' έκανα τότε μια καταπληκτική αποκάλυψη: Το βιβλίο αυτό μιλούσε για μια πολύ περιέργη Ιστορία, μια αφάνταστη Ιστορία, που ξεπερνούσε όλα τα παραμύθια της Χαλιμάς και τις Μαρσελίζικες τερματολογίες. Επρόκειτο για την πριγκίπισσα

σα Μπανταμπόου, η οποία στην αρχή του βιβλίου ήταν εκατό χρόνων. Την ίδια πριγκίπισσα την βρίσκουμε ύστερα από μερικές σελίδες παντρεμένη μ' ένα πλούσιο έμπορο της Βαγδάτης. Στο τέλος δε του βιβλίου η περιέργη αυτή γυναίκα γίνεται μόλις πέντε ετών.

Έτσι λοιπόν, με τα μάτια κάμενος θαυμαστού μου με καμιά συνταγή ινστιτούτου καλλονής, η πριγκίπισσα Μπανταμπόου, άνα, τρεπόντας όλους τους νόμους της φύσεως, δεν έπαυε να εναναίενω και η μακροχρόνια ζωή της τελείωνε κατά πάσαν πιθανότητα την στιγμή της γεννήσεώς της!

Στην αρχή του βιβλίου η πριγκίπισσα ήταν γρήγα και περιορισμένη, το δε περιβάλλον της την θεωρούσε ήλιθια. Αργότερα ζητήθηκε να γάμο μόνο και μόνο για την όμορφη της, απ' τον περίφημο Άλη—Τοτόρ, βασιλιά της Μογγολίας, γάμο τον χοιριάδων. Οι γάμοι έτελεσθησαν με την μεγαλύτερη μεγαλοπρέπεια. Έπ' ευκαιρία αυτών, ο άτυχος γαμπρός διάταξε να μοιραστούν στους φίλους του δύο τόννοι φουσκία και τρία χιλιάσματα γιάμπωλη. Κατόντι οι νεόνυμφοι ανεχώρησαν για το γαμήλιο ταξίδι.

Η καλλονή της πριγκίπισσας είχε κατακτηθεί παρομοίως. Σε λίγο όμως, τα νεύματα που την έκαναν να μικραίνει διαρκώς, της γίνθηκαν, φαίνεται μεγάλο και βαρύν φορτίο που δυστυχώς δεν μπορούσε να το ξεφορτωθεί.

Άλλοίμονο! Με τον καιρό το μπόι της άρχισε να κονταίνει και κατάλαβε με φρίκη και με απογνώσι πως η στιγμή της γεννή-

σεώς της πλησίαζε. Ο σύζυγός της φοβούμενος τη κακογλωσσία του κόσμου που τον κατηγορούσε απώς τον άρεσουν οι λιχουδιές, άρχισε να την παραμελή και στο τέλος την εγκατέλειψε ολωσδιόλου. Η δυστυχισμένη πριγκίπισσα Μπανταμπόου δεν άργησε να ξαναγαμωθεί και να ξαναγυρίσει πρώτα στην άγκαλιά της μητέρας της (όχι στον πατέρα της, αφού εκείνη κι αυτή στη μέση) και στην τελευταία σελίδα του βιβλίου, πέραν της γαστρος της μητέρας της... στην Άνυπαρξία.

Υστερα από λίγο καιρό έτυχε να γνωρίσω έναν άραβιστή, που ήξερε πραγματικά άραβικά. Δεν έχασα την ευκαιρία, του διηγήθηκα την καταπληκτική μου Ιστορία και του έδωσα το βιβλίο. Ο φίλος μου έβριξε μερικές ματιές κι' έσκασε στα γέλια.

Είπε μια κοινή, κοινοτήτων Ιστορία. Δεν πρόκειται για κανένα παραμύθι. Είναι η Ιστορία της πριγκίπισσας Μπανταμπόου της τρίτης δυναστείας των Άζορ—Μπεϊν—Κρόκ—Μιταίν που έζησε ο. πας άλλος ο κόσμος χωρίς η ζωή της να παρουσιάζει τίποτε το περίεργο.

Δεν θεωρείς παράξενο το να γεννιέται κανείς... εκατό χρόνια; απόρησα. Κύτταζε την πρώτη σελίδα.

—Ποιά πρώτη σελίδα; μου είπε. Μα δεν ξέρεις λοιπόν πως τα άραβικά βιβλία διαβάσκονται άντιθετα απ' τα δικά μας; Άρχίζουν δηλαδή από το τέλος και τελειώνουν στην αρχή;

ΠΕΛΙΚΑΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ανέκδοτα

Του Κικέρωνος

Ο Κικέρων είχε γαμπρό, απ' την κόρη του, κάποιον ονομαζόμενο Ντολαμπελά, ο οποίος ήταν πολύ κοντός. Μία μέρα λοιπόν, βλέποντας το γαμπρό του ναρχε να σ' ένα μακρύ ξίφος κρεμασμένο στο πλέρους του, ρώτησε τους παριστάμενους: — Ποιος εκρέμασε το γαμπρό μου σ' αυτό το ξίφος;

Του Διογένη

Ο άρ-αίος κυνικός φιλόσοφος Διογένης περνούσε, μία μέρα μπροστά από το σπίτι ενός πλούσιου, είδε στην πόρτα του την έξη έπινυρση: «Άπαγορεύεται η είσοδος στους φαύλους». —Και ο νοικοκύρης από που μπορείς λοιπόν; ρώτησε ο άμμιη-τος Διογένης.

Του Δάντη

Μία φορά ο Δάντης έρώτησε κάποιον έμπορο στη Φλωρεντία τι ώρα είναι. Ο έμπορος για να κά-νενό τον έζυπνο, του άπάντησε: —Είπε η ώρα που τα ζώα πηγαίνουν για πότισμα! —Τι κάθασα τότε και δεν πάς να ποτίσεις; του είπε θυμωμένος ο συγγραφέας της «Θείας κωμωδίας».

Του γιατρού Λαμπά

Μία φτωχή γυναίκοιούλα του λα-ού έπεσε από μια μέρα στο μέ-γαρο του τόν γιατρό Λομπέρ ντέ Λαμπά. Όταν τελειώσε η Ιατρική εξέταση, η γυναίκοιούλα άκούμ-ησε δειλά ένα άσχημο τάλληρο στο γροσάκι του γιατρού κι' έκα-νε να φύγει. —Κυρία! φώναξε δυνατά εκεί-νος.

Η άσθενής στομάτησε τρομαγ-μένη. Μα ο φιλόδοξος έπιστη-μων προσέθεσε άμέσως: —Γιατί φεύγετε χωρίς να περι-μένετε τα ρέστα σας; και της έ-βαλε στο χέρι τέσσερα χρυσά ελ-κοδόφραγκά.

—Θα σας χρησιμεύσουν για τα γαμπρικά που ώρα να παίρ-νετε!... της ψιθύρισε.

■■■■

Ρεκόρ άπεργίας και πείνης

Ο 'Ινδός άσκητής Σάντερ Ζή έπέτυχε άσφαλώς το ρεκόρ της άπεργίας πείνης όπως τουλάχισ-τον γράφουν οι Ινδικές έφημε-ρίδες. Βοίσκεται στην 90ήν της ή-μέρα νηστείας και πέρασε έτσι το προηγούμενο ρεκόρ που ή-ταν 80 ήμερες. Τώρα περνά μο-νάχα με νερό.

Ο λόγος της άπεργίας του ή-ταν η διαμνηστρία κατά του τε-λευταίου διατάκματος της Κυβερ-νήσεως για την εξόντωση των βλα-βερών ζώων. Άντικει με μία αί-ρεσι, η οποία δεν θέλει να σκο-τώνονται ούτε οι ψείρες.

στην ήλνη των έρωτα σε έκα-τοντάδες γυναίκες των κοριών, που παρεκλούοντο από το άμφιθέατρο τόν άγώνα της άρένης. Πολλοί διερωτώνται αν οι ταυ-ρομαχοί παντρεύονται. Βεβαίως παντρεύονται και είναι μάλιστα και οι πιο περιηγήτοι σύζυγοι, αν και συγχρόνως οι πιο άσποτοι.

Και οι 'Ισπανίδες όμως είναι τόσο άσποτοι! Νομίζει κανείς πως στην άθρη της καρδιάς τους έχουν μία πεταλούδα!... Άνατούν πολύ άλάλα. Λί-γο! Αυτό να μη σας φαίνεται άδύναμο, άνατούν πολύ σε πο-σότητα άλλά λίγο σε χρονική δι-άρκεια. Ο έρωας της 'Ισπανίδας είναι μεγάλος άλλά διαρκεί όσο και τα ρόδα: από το βράδυ ως την άύνη.

Τέλος ποιά σημασία δίνουν οι 'Ισπανίδες στους ταυρομάχους και στα ηρωικά τους κατορθώμα-τα! Οι άποδοκινούν μία φράση την όποιαν έχουν προφέρει μέχρι ση-μερον στην 'Ισπανία πολλά ροδό-κόκκινα χελιάκια: «Ίνού ταυρομάχος, για να σ' άγαπήσω!»

Και ο Έρως

Όταν ο ταυρομάχος προκαλεί τόν θάνατο του έξαγριωμένου ταυ-ρου, έέρει καλά πώς την τίει

Ο ΤΡΟΜΟΣ του θανάτου

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Υστερα απ' τη γέννα της η 'Ελίζα 'Ερμινιά δεν μπορούσε να κοιμηθί καθόλου. Αισθανόταν ένα άδρας στην κοιλιά που την κρατούσε άσπλην. Είδοποίησαν λοιπόν το γιατρό. Το μαρμό έρριόκτανε δίπλα της, στο κρεβάτι και μία φίλη της, 'ΕΛΙ-ζας το περιποιόταν. Το άσπασίο που έμενε η 'Ελίζα ήταν μικρό. Για ν' αερίζεται, η φίλη της έ-χε άνοιχτη την πόρτα, πάνω στην όποια φαίνονταν ο άριθμός 13...

Τη στιγμή αυτή έφθασε και ο γιατρός μαζί με την δεσποινίδα 'Εβελίνα μία μοδίστρα που κα-τοικούσε στο νοούμερο δέκα. Η άρρωστη μόλις την είδε να μπαί-νει στο άσπασίο της, μαζί με το γιατρό, τη ρώτησε με φωνή μισο-έσθουμένη: — Πές μου, δεσποινίς 'Εβελί-να, τι έγινε η κυρία Γκρασσέ.Γι-ατί δεν ήρθε να με δει;

Σ' αυτή την έρώτηση της 'Ε-λίζας, η 'Εβελίνα πάγωσε και δεν ήξερε τι να της πει.

Η κυρία Γκρασσέ, μία γρήγ-ώ 80 χρόνων, έμενε στο νούμε-ρο 16. Την περασμένη νύχτα της είχε έρθει έξωθεν συμφορά και τη βρήκαν νεκρή. Αυτό έβγαζε δεν έπρεπε να το μάθω η λεχώ, και η 'Εβελίνα της άπάντησε: — Η κυρία Γκρασσέ είναι άρ-ρωστη 'Ελίζα.

— Στο κρεβάτι; ρώτησε η λεχώ.

—Ναι, στο κρεβάτι, η 'Εβελίνα κίρηνισε κι' άνοι-ξε το άσπασίο της σαν τα πουλιά που τα κυριεύει η άγανία.

Ο γιατρός την άκροάστηκε, χωρίς να πη τίποτα. Η 'Ελίζα για μία στιγμή του είπε: — Γιατρέ, δεν είναι άμορφο το παιδίάκι μου;

—Ναι, πολύ άραιο, είπε ο για-τρός.

Κατόντι γύρισε στην 'Εβελίνα και της είπε σιγά: — Πάσχε από καρδιακό νόσημα και καθώς φαίνεται της έχει έρ-θει κάποια έσωτερική αιμορρα-γία. Χωρίς αυτό το άπρόσδο, θα έλαγχε μία γέννα άπως όλες οι άλλες. Δεν πρέπει να στενοχω-ρήται καθόλου. Κι' ούτε να μάθω το θάνατο της κυρίας Γκρασσέ. Μία έξωθεν ταραχή θα της πέ-ρη τόν θάνατο.

Ο γιατρός έφυγε. Η δεσποινίς 'Εβελίνα τόν συ-νέδεσε ως την πόρτα. Εκεί έρ-κε τη θυμωρό και της άνέφερε τι της είπε ο γιατρός.

Τότε οι δύο γυναίκες έσκαψαν και κύτταξαν από την κλειδαρό-τρηση.

Η 'Ελίζα είχε κλείσει τα μά-τια της και προσπαθούσε να κοι-μηθί. Μέσα στο φλογισμένο κε-φάλι της ήταν σφηνωμένες χίλιες ιδέες. Πρό πάντως φοβόταν το θά-νατο.

Άν πάθαινε τίποτα; Άν πέθαί-νε; Τι θα γινόταν το παιδί της; Αυτή τη στιγμή αισθάνθηκε έ-να πόνο στη καρδιά. Ένα φρικτό άδρας στο στήθος. Πάγωσε από φόβο. Θά πέθαινε λοιπόν; Έπλε-πε τόν έαυτο της μέσα σ' ένα πέ-ρετρο και το μαρμό να κλαίη στο πλάι.

Η 'Εβελίνα μπήκε μέσα για να έξαγριώσει κοντά της.

Κάτω στην έξωπορτα, δύο άν-θρώποι πλησίασαν στη θυμωρό. Κρατούσαν ένα μακρύ πράγμα σκεπασμένο με μαύρο πανί.

— Αυτό είναι για την κυρία Γκρασσέ, είπαν.

Η θυμωρό, κατάλαβε, και τους είπε: —Νά πάτε από την σκάλα της ύπηρεσίας, έκτος διάδρομος δε-ξιά. Νοούμερο 16.

Οι δύο άνδρες προχώρησαν με το φορτίο τους στα χέρια που δεν ήταν παρά το φέρετρο της γρηγής. Φαίνονταν λίγο πιεμέ-νοι. Μόλις έφτασαν στον έκτο διάδρομο, στρίψανε δεξιά και κοντοστάθηκαν για μία στιγμή. —Τι νοούμερο μάς είπε η θυμω-ρό;

—Το 13, άπάντησε ο άσπας. —Το 13 ή το 16; —Ο πρώτος είχε κάποια άμφι-βολία.

—Δεν ξέρω αν είναι το 13 ή το 16. Μία φορά η πόρτα θα είναι άνοιχτή και θα δοίτε.

Έρριξαν ένα βλέμμα στο δι-άδρομο και προχώρησαν.

Έφτασαν έξω από το άσπασί-ο της 'Ελίζας.

— Νά, έδώ είναι το 13! Η πόρτα είναι άνοιχτή, είτε ο ένας. Νά και η πεθαμένη! Έλα να δεις!

Μέσα στο άσπασίο της λεχώ-νας κοντά στο παράθυρο, η 'Ε-βελίνα ήταν μισοκοιμισμένη, με τις βλεφαρες το πλέξιμα στο στό-μα. Δείξιά της η 'Ελίζα 'Ερμι-νιά ήταν έξωθεν άνοιχτη πάνω στο κρεβάτι, χλωμή σαν νεκρή.

Οι δύο άνδρες με το φέρετρο μπήκαν μέσα κι' άφήσαν το φορ-τίο τους κάτω στο πάτωμα, χω-ρίς να καταλάβουν το λάθος τους.

—Το νού σου το φέρετρο, είπε ο ένας δυνατά.

Ο άλλος τράβηξε το μαύρο πανί. Το φέρετρο όρόντησε δυνα-τά στο πάτωμα.

Η 'Ελίζα άνοιξε έξωθεν τα μάτια της απ' το θρόνυδο, είδε τους δύο έκείνους ανθρώπους, το μαύρο πανί, το φέρετρο και πά-γωσε από φρίκη.

Θέλησε να φωνάξη, μα δεν μπόρεσε. Θέλησε να κινήθι, μα το σώμα της ήταν παραλυμένο. Ένα δευτερόλεπτο άκόμα γυμνού-σε η καρδιά της λαχταρισμένη κι' ύστερα έπαψε πιά... Είχε πέ-θάνει!...

Η 'Εβελίνα έρπλησε τρομαγ-μένη κι' έτρεξε κοντά της. —'Ελίζα! 'Ελίζα!

Το μικρό πλάι στη νεκρή μη-τέρα του έκλαιγε.

Και οι δύο άνδρες που έκαναν το μοιραίο λάθος, κυττούσαν ασ-τισμένοι, βουβοί, γεμάτοι σπα-ρία και φρίκη...

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Επιστημονικά ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πότε μαυρίζουν οι...μαύροι

Ένας Γερμανός γιατρός που έ-ζησε χρόνια στη Γουινέα έδημο-σίευσε σ' ένα βιβλίο ένδιαφέρου-σες παρατηρήσεις του περί της φυλής των Νεγρών. Κατά τόν Γερμανό γιατρό, τα παιδιά των Νεγρών δεν γεννιούνται εύθες έξ-ωθεν μαύρα, άλλά το δέρμα τους μαυρίζει σιγά-σιγά με την πάροδο του χρόνου. Ένα παιδί Νεγρού όταν γεννηθί έχει το έ-διο άσπρόχρωμο χρώμα μ' ένα νε-ογέννητο από λευκούς γονείς. Με-τά πάροδο 2—3 ημερών από της γνήσεώς του το δέρμα του παίρ-νει μία σκούρα απόχρωση, σχεδόν λila. Δέκα μέρες άργότερα το χρώμα γίνεται άνοιχτο καστανό και μένει επί πολύ έτσι. Και πρέ-πει να συμπληρωθούν τρεις ή τέσσερις μήνες από της γνήσε-ως για να γίνει το δέρμα του παιδιού έντελως μαύρο.

Οφέλιμο λάθος

Ένα τηλεγραφικό λάθος έγινε άφορη με κερδίση ένας Βιεννέ-ζος έκδοτης περί τις 250.000 φράγκα.

Πρό όληγων ημερών μία κι-νηματογραφική έπιχείρηση έζη-τησε από τόν έν λόγω έκδοτην να μάθω ποιες ήταν οι έπιχειρήσεις του για να παραχωρήσει τα δι-κώματά άένος θεατρικού έργου, βάσει του όπολου ήθελαν να γυ-ρίσουν ένα φιλμ.

Ο έκδοτης άπάντησε τηλεγρα-φικά, ζητώντας το ποσόν των 40.000 φράγκων. Ποία ήταν ό-μως η έκπληξη του όταν ύστερα από δύο μέρες έλάβε από την κι-νηματογραφική έταιρία το άκόλου-θο τηλεγράφημα: «Προσφέρω-μεν άνώτατον όριον 300.000 φράγ-κα».

Προφανώς είχε γίνει κάποιο λάθος στη διαβίβαση του τηλε-γραφήματος. Ο τηλεγραφιστής δηλαδή προσέθεσε ένα μηδενικό επί πλέον στο τηλεγράφημα του Βιεννέζου έκδοτου. Έννοείται ότι ο τελευταίος έδεδόθη με μεγάλη χαρά το ούρανοτεμπτο αυτό πο-σό και παρεχώρησε άμέσως την άδεια για το γύρισμα της κι-νηματογραφικής ταινίας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

ΒΙΛΛΗ Φρίτε θα δούν το είδαλό τους στο φιλμ 'Ανοικτάκι από πό-θου.

Το ταίριαστο ζευγάρι των πρωταγωνιστών της όδόνης Βικ-τωρ ντέ Κόβα — 'Ιλζε Βέρνερ έχωλασε κόσμο στας 'Αθήνας ό-πως και όπου άλλού προσέλθι το φιλμ. Η μουσική είναι η ζωή φιλμ. Στο φιλμ αυτό ο θεατής άκούει άφρόντα μουσικά κομμά-τια πιάτ, πλατισμένα με άφρόστη σκηνοθεσία.

Στα στούντιο της Τέρρα έ-τελείωσε πρό ήμερών το άγύρι-σμα ενός καινούριου φιλμ με πρωταγωνιστή τόν μεγάλου Γερμα-νού δραματικό ήθοισιό 'Εμλ Γι-λάνγκ. Ο ήθος της ταινίας είναι: «Όταν η καρδιά του γέρου έσπαστεί».

Είτε γνωστόν, ότι γρήγορα θα έδωκε και μία σειρά από γαλ-λικά φιλμ με τα μεγαλύτερα ά-ντρία της γαλλικής όδόνης: 'Εν-τέξ Φεγιέρ στο φιλμ 'Αδελφότη-τες Βοναπάρτη' Ντανιέλ Νταριέ σε δύο φιλμ 'Απρότο ραντεβού' και 'Καταρίνα', τόν θεσπώντελ στο φιλμ 'Σιωπηλός ήπιότης' καθώς και τούς Πιέρ Φρενι, Άλμπερ Πρεζάν, Μισέλ Άλφ, Λουίζα Καραντί κ.ά.

Ο Χάρρυ Μπόρ είναι ο πρω-ταγωνιστής του φιλμ 'Νεανικά ά-μαρτημάτα' που γύρισε στα στούν-τιο της Όφρα ο Μπίρς Τουρνέρ.

ΙΤΑΛΙΚΑ

Η Ιταλική παραγωγή δεν είναι όληνύορο ένδιαφέρουσα. Θέλετε μία μεγάλη απόδειξη; Θά μάς πα-ρουσιάση συντάμας τρεις μεγάλες δημιουργίες της Βιβιάνα Ρομάς: «Κόρμεν» Το ρόβον του αίμα-τος και «Μία γυναίκα μέσα στη νύχτα». Σ' όλα αυτά τα φιλμ προ-ταγωνιστεί ο τακτικός παρτεναίρ της Ζορζ Φλαμάν.

Μεταξύ τών μεγαλύτερων έ-πιτυχιών του Ιταλικού κινηματο-γράφου συγκαταλέγονται και τα φιλμ «Πολιορκία του Άλκαζάρ», «Καπιτάν Φροσκά», «Διο όρφα-νιά», «Μανόν Λεσκώ», «Φαίδωρος» και «Μα».

Προσεγείς εκπλήξεις θά είναι το «Κανάλ Γκραντέ» που θά είναι έμ μέρι έγχρωμο, με την Μαρία Ντενί, «Δόν Ζόρζ» με τόν Μάριο Ριμόλντιν, «Σίεραν του έρωτα», «Οι σάβανοι», «Ανα ντόνα έ μόντι-λες κ. ά.

Η Άλντα Βάλλα γυρίζει ό-πό την διεύθυνση του Μάριο Ματ-τάλι το φιλμ 'Απόψε τίποτε το νεύτερον».

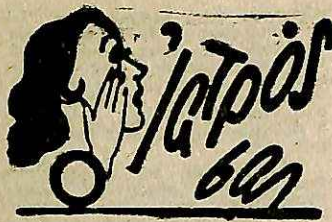
Στα στούντιο της 'Ινκοκ άρ-χισε το γύρισμα του φιλμ 'Απνο-έζω». Είναι το πρώτο μεγάλο ιτα-λικό φιλμ παραγωγής 1943. Η ταινία αυτή θά είναι δυνατόν να συγκριθί με το φιλμ «Ροσίνι» που γυρίστηκε στα ίδια στούντιο. Πρωταγωνιστρια θά είναι η Κατε-ρίνα Μπορτίτο.

Στα Ιταλικά στούντιο γυρί-ζεται το φιλμ «Ζοζέ», πρωταγони-στρια δά του έργου είναι η 'Ιζα Μιράντα.

Η «Σκαλέρα Φίλμ» θά άρχισι συντάμας το γύρισμα της ταινίας «Αννίτα Γαριβάλδι» η όποια θά είναι πιστή άναπαράσταση της ζω-ής της ήρωικής συντρόφου του «Ηρώος τόν δύνο κόσμον». Η έ-δια έταιρία θά γυρίση ένα φιλμ όπό τόν τίτλον «Αντρέ» στην έ-δο της ταινίας έλθθη από την περιπετειώδη ζωή του ποιητού που έπρεσε όθια της Γαλλικής Έπανας στώσεως.

Πρωταγωνιστρια του φιλμ «Ασκαλίσσας» θά είναι η Μαρία Ντενί. Η όπθεσις του φιλμ ατ-τού έλθθη από την κωμωδία του γνωστού Ιταλού συγγραφέως Ντά-ριο Νικοντέ.

Ο ΣΙΝΕ—ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Μετά το ντεκολτέ και τα μπράτσα, θα σας γράψω σήμερα και μερικές συμβουλές για τα κάτω άκρα.

Μία συμμετρική και άπληλλογμένη αντίστροφη, σημαίνει κνήμη καθώς και ένα μέτριο και κομψό πόδι συντελούν πολύ στην εν γένει εμφάνιση κάθε γυναίκας.

«Αξίζει, λοιπόν, ο κόπος να περμπούμε ό,τι πρέπει και τα πόδια μας, ιδίως το καλοκαίρι που εσείς αναγκασμένες από την μόδα, να κυκλοφορείτε στην πόλη δίχως κάλτσες και με συνδύαλα».

Μία από τις απαραίτητες περιποιησεις των ποδιών είναι η ε-πολυτή καθαριότητα. «Ενα καλό σαπούνιμα κατά το ποδόλουτρο και κατόπιν μία καλή εντριβή με καλόνια ή λευκό οινόπνευμα, δι-δει επίσης της καθαριότητας έλα-ποδά, να κυκλοφορήσει στην πόλη, βολική επίδραση των ποδιών, πρ-γμα που έχει ως επακόλουθο την άρδη δυσοσμία, πρέπει να κάνετε τα εξής: Έν πρώτης ένα ψυχρό ποδόλουτρο ή εν ανάγκη ημελι-αρό, με θαλασσιο νερό ή και α-πλάς αλκαλισμένο άπαξ της ημέ-ρας είνε επιβεβλημένο. Ήμερα δέ παρ' ημέρα από με θαλασσιο νερό, θα κάνετε το ποδόλουτρο με γλυκό νερό, μέσα στο οποίο ρίχνετε ένα κουτάλι του καφέ Μπορρό ντε σούντ.

Αργότερα αντί μπορεί να ρίχνε-τε στο ποδόλουτρο λίγη σκόνη σόδας ή κολώνια. Μετά το πο-δόλουτρο να τα πονδράρετε με την κοψίτη πούδρα: «Οούντ ντε ζένκ 25 γραμ., Τάλλ ντε Βενέζ 25 γραμ., Σαλιςάτ ντε σούντ 2.50 γραμ., Σαλά 10 γραμ., ποδύρα τριβός 10 γραμ.» Η ίδια θεραπεία είνε επίσης αποτελεσμα-τική και για τα πόδια εκείνων, των οποίων το πέμα βγαίνει λι-παρές ούσιες και πολλές φορές ξεφλουδίζεται. Η κατάσταση αυ-τή αν παραμεινεί, προκαλούνται μετά καιρόν τα εκζέματα, ιδίως εις τους αρθρικούς οργανι-σμούς. Πολλές γυναίκες, αν και δεν παρατηρείται εις άλλα μέρος του σώματος των υπερτριβούσι, εν τούτοις έχουν μπουρές ή κνή-μες υπερτριβούσες. Σι αυτές συμ-βουλεύω, αν δεν έχουν άρσιση τη χροσί αποφυλακτικόν, να χρησιμο-ποιούν για την αφαίρεσι των τρι-χών υπνάκ και κνήμων κορευτι-κή μηχανή Νο Ο, παρομοίαν ε-κείνης που χρησιμοποιούν οι κού-ρεϊς για την αφαίρεσι των χνου-διών του αυχένος. Ο τρόπος αυ-τός της αφαίρεσεως είνε ο κα-λύτερος για τις τρίχες των μη-ρών και της κνήμης, γιατί ούτε το δέρμα ερεθίζεται ούτε και οι τρίχες σκληραίνουν όπως συμβαί-νει με τα αποφυλακτικά και το ξυράφιμα.

Ύστερα από μακρά πεζοπο-ρία νοιώθετε τα πόδια σας βα-ρεία, να πονούν οι αστραγάλοι των και γενικά φλογισμένα. Για να ξεκουρασθούν κάνατε τους ε-να χλιαρό ποδόλουτρο με θαλασ-σιο ή αλμυρό νερό ή και με πί-τυρα. Εδεργτικό και αποτελεσμα-τικό επίσης λουτρό για το ξε-κούρασμα και εν γένει για την βροσία του ποδιού είνε το κάπνι-μα φάρμακο, από το οποίο ρί-χνετε τρεις κουταλιές της σούπας μέσα στο ποδόλουτρο. Λευκαίνι, μαλακώνει και καθαρίζει το δέρ-μα και το πέμα των ποδών: Αλκοόλ 200 γραμ., Αλκαλάτ ντε πομαρέν 20 γραμ., Τεντούρ ντε μπενζόλ 40 γραμ.

Κατά το ποδόλουτρον ή ποσ-της του ύδατος πρέπει να μη ο-περβαίνη τους αστραγάλους. Εις την ποσότητα αυτήν του ύδατος χρησιμοποιούνται οι ανώτερη γρα-φίσαι άναλογαί των εκριμάων. Σι το έκδομον μέθημα : Μέσα

για το τοπικό άδυναμία μπράν, κνήμης και αστραγάλων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Εμπιστευτικός μονόλογος

«Από καιρό συνδέομαι με μία νέα. Οι μέρες μας περνούν ο-μορφες κι' εύτυχισμένες με άμοι-βαία εμπιστοσύνη και κατανόηση. Όταν πρό τριών εβδομάδων συ-νέβη κάτι που έθεσε υπό δοκιμα-σμένη την εμπιστοσύνη και της εί-χα. Μα για να σας κάνω να με καταλάβετε καλύτερα, πρέπει να σας πω ότι η νέα αυτή είνε υπο-χρεωμένη να εργάζεται. Η δου-λειά της είνε τέτοια ώστε να έρ-χεται σ' έσπαφή με πολύ κόσμο και μάλιστα άνδρες. Γι' αυτό και δεν παρεξήγησα το μεγάλο ένδι-αφέρον που άπασ μου έλεγε, ε-δειχνε κάποιος μεγαλόσχημος. Ο-ταν μία μέρα η ίδια μου άμολο-γησε ότι ο «μεγαλόσχημος» αυ-τός της, έκαμε ώριμες νύξεις κάποιος διφορούμενος και με πολ-λά υπονοούμενα. Μ' έρωτησε τό-τε ποιά στάση έπρεπε να τηρήση. Φυσικά της απέδειξα πως το κα-λύτερο θα ήταν ν' αποφυγή να έσπαφή το πρόσωπο αυτό και ν' φροντίση να τελειώσει τις δουλει-ές της ακολουθώντας άλλο δρό-μο. Έκεί έμειναν συμφωνοί. Ε-πανελημμένες μου εδίδαξαν ότι δεν θα τον ξανάβλεπε, αφού αυ-τό με δυσαρετούσε. Οι λεπτο-μέρειες αυτές που σας δίνω, εί-νε απαραίτητες για να σχηματί-σετε γνώμη για τον χαρακτήρα της νέας αυτής.

Μετά δέκα μέρες, μου παρ-απονήτα ξαφνικά, πως το πρόσω-πο αυτό το οποίο βρήκε υπο-χρεωμένη να επισκεφθή έκείνη την ημέρα, της φέρθηκε σαν κτη-νω» κι' ότι της επέτρεψε με α-γριές διαθέσεις. Μου έξεφράση όπως έλεπετε με άρδια για το άτομο αυτό. «Ετσι έπλοιανα πως το πάθημα θα της γινόταν μάθη-μα και περιωρίστηκα στο να της έπαυαίω να μη ξαναπαθή. Την είδα άλλως τε τόσο ένκυνημα-νη και άδισαμένη από το γεγο-νός αυτό, ώστε έθεώρησα περιττό να της πω περισσότερα. Έτσι ε-πανεκατέστη η άμοιβαία εμπι-στοσύνη.

Ξαφνικά χθές μου άμολόγησε η ίδια ότι τον ξαναείδε! μα πως ήταν διαφορετικού κλπ.

Σας ρωτώ: Τι πρέπει να ύπο-θέσω; που ν' αποδώσω όλες αυ-τές τις έναλλαγές; Μπορώ να δι-

στηρώσω πιά άκαρπία την άμ-ποσύνη μου γι' αυτήν; Πως να πιστέψω στις διαβεβαιώσεις και τους όρκους της;»

Δεν μπορώ να καταδικάσω τη στάση της νέας αυτής. Πολλές φορές πεισκόμαστε άναγκασμένοι στη ζωή να κάμουμε κάτι που μας άνοηλεί, που δεν συμβιβάζε-ται με τις άρχές μας. Πιστεύω πως η γυναίκα αυτή είχε όλη τη διάθεσι να φωνή συνεπής στις ύ-ποσχέσεις της άπέναντί σου. Δο-τόσο τα πράγματα την άνέγκασ-σαν να τις παραβή. Μα αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είνε εν τάξει άπέναντί σου. Ποιός ο λόγος άλ-λως τε να μη σου κρίνη τίποτε γύρω από την ιστορία αυτή; Μία γυναίκα που είνε υποχρεωμένη να εργάζεται, είνε υποχρεωμένη συ-γχρόνως να δέχεται και τις άνοη-σεις, τις προστυχίες ώρισμένων προσώπων και μάλιστα «μεγαλο-σχημων». Μα για τις προστυχίες αυτές δεν μπορεί να είνε υπεύθυ-νη αυτή.

Ακόμη μπορεί μία γυναίκα με τίμια συνείδησι — και σαν τέ-τοια φαίνεται η νέα αυτή — να δια-τηρήσι άνεπαχη την άγνότητα της. Αυτό πρέπει να σέ πείσι ότι δεν έχεις δικη ν' άμφιβάλλης για τους όρκους και τις υποσχέσεις της... Ίσως αυτή να είνε πολύ περισσότερο στενωχωρημένη με την ύπαρξι αυτή, άπ' όσο μπορεί να είσαι συ... Μα... να μην μπο-ρή να κάμη και διαφορετικά...

Με δυο λόγια: να είσαι βέ-βαιος, ότι οι προτάσεις του «με-γαλόσχημου», αν έπαναληφθούν, θα μείνουν μόνον προτάσεις!...

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Λ ο ρ ε λ α ύ. — Δεν άναζητεί-τε την δόξα και τις τιμές. Μία ζωή ήρεμη σας άρκει. Είσθε προ-μερά έργατική και πολύ δραστη-ρία. Έξ άλλου είσθε έξυπνη, λο-γική, φρόνημη, μορφωμένη. Θα προσηύχθη σύντομα και με με-γάλη εύκολια. Δυστυχώς δεν μου δίνατε κανένα στοιχείο του προ-σώπου που σας ενδιαφέρει για να σας άπατηήσω συγκεκριμένας. Στείλατέ μου τα στοιχεία του μα-ζί με μία διεύθυνσι στην οποία θα μπορούσα να σας άπαντήσω λεπτομερώς και δια μακράν. Τυ-χερώ σας ήμερα η Τρίτη, χρώμα σας το κόκκινο της φωτιάς, λί-θος σας ο άμέθυστος.

Μ ί μ η ς Σ. — Γεναιοδωρία, δραστηριότης, πνέυμα δικαιοσύ-νης. Αυτά είνε πολύτιμα προτερη-ματά σας, τα οποία πρέπει να έκμηταλεύθητε. Αν το καταρρώ-σετε αυτό, θα κερδίσετε πολλά στη ζωή σας. Θα άποκτήσετε πολ-

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά την έβδομάδα από 6 — 12 Σε-πτεμβρίου έχουν ως άκολου-θούσι

Ώραι κατάλληλοι:

1) Διά τας ύποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 3.45 — 6 μ.μ. της Κυριακής (7), 1.30 — 1.45 π.μ. της Δευτέρας (8).

2) Διά τα χρηματικά ζητήμα-τα: Ή πρωία του Σαββάτου (6), 8 — 11 π.μ. της Παρα-σκευής (12).

3) Διά την άγοράν λαχείων: 8 — 11 π.μ. της Δευτέρας (8), 10 — 12 μεσημ. της Γετάρτης (10).

4) Διά τα αισθηματικά ζητή-ματα: Το άπόγευμα του Σαβ-βάτου (6) και 2 — 7 μ.μ. της Δευτέρας (8).

5) Διά γάμους ή άρραβώνας: 6 — 8 μ.μ. της Κυριακής (7) και 3 — 5 μ.μ. της Πέμπτης (11).

6) Διά το μέλλον σας γενι-κώς: 8 — 11.30 π.μ. της Τρι-της (9), 3 — 5 μ.μ. της ίδιας ημέρας. Ώς επίσης και αι άπο-γευματιναι ώραι της Πέμ-πτης.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΜΑ

Διά να σας άπαντήσι ο Δό-κτωρ Κάμα χρειάζεται άπαραί-τητα έκτός του δικαιώματος να του στέλνεται και το άκόλου-θα στοιχεία: Έτος, ήμερομ-ηνία, ήμερα και ώρα γεννήσεως (ή τελευταία κατά προσέγγι-σιν). Επίσης το φύλον και το χρώμα των μαλλιών σας. Έάν μένετε στην έπαρχια, άποστεί-λατε την διεύθυνσι σας, διότι λόγω του μήκους των, αι άπαν-τήσεις του δόκτορος Κάμα δεν θα δημοσιεύωνται στο περιο-δικό.

λά παιδιά και αυτό θα σας δώση μεγάλη χαρά. Στην ζωή σας ά-μωσ σας άγαμέων πολλές έρω-τικές περιπέτειες. Τυχική σας ή-μερα η Παρασκευή, χρώμα σας το κυανόν και λίθος σας ο σμά-ραγδος. Θα κάνατε πολλά ταξέ-δια. Προσχή όμως στην φαντα-σιαστική σας, είνε υπερβολική, και ίσως σας όδηγήσι σε μεγάλα δεινά.

Ν ί κ ο ν Δ ο ύ ν η ν. — Με-γάλη έσπαφή με το θέατρο και τους καλλιτέχνες του. Πολλές πι-θανότητες να κερδίσετε χρήματα έκμεταλλεύοντας την φωνή σας. Προσχή όμως στις σχέσεις σας και στους φίλους σας. Αντίθε-τως, η οικογενεια σας και γενι-κώς οι οικείοι σας θα σας προσ-φέρουν μεγάλες έκδηλώσεις. Α-ξιογάτητος. Επιτυχάνετε, παρ' όλες τις δυσκολίες και τα εμπό-δια που μπορούν να σας παρυν-τιστούν, τον σκοπό του επιδιώ-κετε. Δεν σας άρέσει να έρωτο-τροπείτε, επειδή τα αισθηματά σας είνε θαυδαί και μεγάλης διαρ-κειας. Θα επιτύχετε κι' αυτό που τόσο επιθυμείτε αν θέσετε κατά μέρος την θέλησι, την όποια θε-ωρώ τελείως άδικολόγητη. Τυ-χερώ σας ήμερα η Τετάρτη, χρώ-μα σας το καφέ και το μαύρο, τυχερός σας λίθος ο άδάμας.

Τ ξ ε ν η Γ.Κ. — Ή ήμερομ-ηνία της γεννήσεως σας είνε έλα-ρετική. Η τύχη εύνοει καταπλη-κτικά τα άτομα που γεννώνται κατά την ήμεραν αυτήν. Θα θρι-αμβεύσετε στη ζωή, ιδίως δέ ε-παν θα φθάσετε στο μέσον του έίους σας. Θα ενεργήτε πάντοτε με φρόνησι και θα γίνετε ύπολο-γισμη, για τους περί εσάς. Εί-λικρινής, μεγαλόμυχη, ταλμηρή, και χωρίς ύπολογισμούς, ένδοξα-άζετε για μεγάλες πράξεις. Στην ζωή σας θα παρουσιασθούν πολ-λές ύποθέσεις έρωτικής φύσεως. Τυχική σας ήμερα το Σάββατο, χρώμα σας το κόκκινο, λίθος σας το τσάκιον.

Δρ ΚΑΜΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΘΕΣΠΙΩΝ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΕ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

25

Οι περισσότεροι έμποροι δεν έ-ναφερόνται για τα κοινά. Και μία μέρα, την ώρα που περι-μενε η Φρόνη την Κορίνα, έξέσπασε η μπόρα. Βούιξε όλη η Αθήνα. Α-ποκαλύφθηκε η συνωμοσία. Κανένας δεν ήξερε ποιος ήταν ο άρχηγός. Μα έκτελεστής θα ή-ταν ο Λυσίας. Ο έμπορος!

Η Βακχίς ήλθε ταραγμένη και έφερε στη Φρόνη τα νέα.

Ποιός φανταζόταν τέτοιο πράγμα; Είπε. Ποιός έφερε ποιά να είνε ο άρχηγός; Όλοι ψι-μορίζον το όνομα του Ύπεριδη και του Δη-μοσθένη, μα φαίνεται πως δεν υπάρχουν άπο-δείξεις.

Η άμοιρη Κορίνα! φώναξε η Φρόνη χλω-μή. Τον συνέλαβαν το Λυσία;

Βέβαια, με πολλά στοιχεία έπιβαρυντι-τά. Φαίνεται πως είνε χαμένος.

Και η Κορίνα; Τι κάνει; Αυτή θα είνε σαν τρελλά. Τον λατρεύει.

Αυτή θα τα ξέρη όλα τα μυστικά. Πρέπει να τρέξω να την ιδώ, να την παρηγορήσω, φώναξε η Φρόνη και έφυγε σαν άστραπη για το σπίτι της παιδικής της φί-λης.

Κόσμος ήταν μαζεμένος άπείω από το μεγα-λοπρεπές σπίτι του πλούσιου έμπορου. Περιέ-ργη και άργόσχολοι, που χάζεσαν, άλλα και πλήθος ταραγμένο, συγκινημένο. Μόλις είδαν τη Φρόνη, όλοι παραμέρισαν για να περάση.

Εφθασε αυτή στην είσοδο του σπιτιού και έ-κανε να μπη μέσα τρέχοντας. Μα βρέθηκε άν-τιμέτωπη με δυο στρατιώτες που την έμποδι-σαν.

Απαγορεύεται, της είπαν κορτά.

Ω, άφήστε με να μπω μέσα, παρακάλε-σε η Φρόνη. Έβλεω να ιδώ την Κορίνα.

Θα την ιδής σε λίγο, της είπε σκοτεινός ένας στρατιώτης.

Μα τι συμβαίνει; Πέστε μου.

Δεν πρόφθασι να τελειώση τη φράσι της. Κάποιος θόρυβος έγινε μέσα στο σπίτι και οι στρατιώτες παραμέρισαν. Μία συνοδεία φάνη-κε να προχωρή μέσα από το κομψό περιστύ-λιο. Στρατιώτες, ένας αξιωματικός και ανά-μεσά τους χλωμή, με τα μαλλιά λυμένα, με τα μάτια μεγαλωμένα από την άγωνία, η Κο-ρίνα.

Φαινόταν συγκινητικά νέα και μικρή άνάμε-σα στους άκριμένους στρατάρτες. Μόλις αντί-κρουσε τη Φρόνη, τα μάτια της καρφώθηκαν δα-κρυσιμένα άπάντα της.

Κορίνα, φώναξε η έταίρα. και έτρεξε στην παιδική της φίλη.

Έκταναν να την έμποδίσουν οι στρατιώτες. Όλλά η γοητεία που έξασκούσε γύρω της, σά-λα τους υπέταξε και την άφησαν να πλησιάση την Κορίνα.

Η κομψή σταμάτησε.

Κορίνα! είπε η Φρόνη, άγκαλιάζοντας τη φίλη της. Τι συμβαίνει; Πές μου, για τους θεούς!

Είμαι χαμένη, ψιθύρισε η Κορίνα. Α-γαπημένη μου Φρόνη, ήλπισέ με για τελευ-ταία φορά.

Τα είπε ψιθυριστά αυτά τα λόγια. Αν και η φωνή της έτρεμε, το ύφος της ήταν άπο-φασισμένο.

Μη μιλής έτσι, την έκοψε η Φρόνη. Δεν μπορούν να σκοτώσουν έτσι μία γυναίκα. Έ-σύ, τι ρόλο έπαιξες;

Δεν μπορείς να καταλάβης τώρα. Θα το καταλάβης σε λίγες μέρες γιατί σου λέω πως είμαι χαμένη.

Πέρασε η φυλακισμένη τα χέρια της στο λαι-μό της φίλης της και οι δυο έταίρες έμειναν για μία στιγμή άγκαλιασμένες. Το πλήθος κύ-ταξε βουβό, με συγκίνηση. Έπειτα, οι στρα-τιώτες τις χώρισαν και η συνοδεία προχώ-ρησε.

Γύρισε η Φρόνη στο σπίτι της τρελλή από άγωνία. Ο Πραξιτέλης την περιέμενε σοβαρός.

Αρχίζει ένα μεγάλο δράμα, της είπε.

Και της εξήγησε, βλέποντας πως δεν κα-ταλάβαινε:

Ο Λυσίας έτσι και έτσι είνε χαμένος. Οι άποδείξεις έναντίον του είνε άναμνηστικές. Μα άόχη συνενόχους. Θα θελήσουν να τους άνα-

καλύψουν. Στο σπίτι του Λυσία γίνονταν οι συνεδριάσεις. Και το χειρότερο. Σ' όλες ή-ταν παρούσα και η Κορίνα. Καταλαβαίνεις τώρα;

Θα θελήσουν αυτή να τους μαρτυρήση τους συνενόχους;

Ακριβώς, και θα μεταχειρισθούνε κάθε μέσον για να της πάρουν όμολογίες.

Αυτή δέ θα όμολογήση τίποτε.

Αυτό ακριβώς θα είνε το δράμα. Θα τη βασανίσουν.

Μία κραυγή τρόμου βγήκε από τα χείλη της Φρόνης.

Έτσι είνε, είπε ο Πραξιτέλης σοβαρός. Αυτή τη στιγμή που μιλούμε, ίσως κιόλας να άρχισαν τα βασανιστήρια.

Και άληθινα, την ίδια στιγμή καϊζόταν ένα μεγάλο δράμα.

Με τα χέρια δεμένα στην πλάτη, η Κορίνα η γλυκεία γυναίκα, με το λεπτό κορμί και το παιδικό πρόσωπο, κύτταζε με τρόπο τους άντρες που την περικύκλωναν. Ήταν ά-ξιωματικοί και στρατιώτες.

Κορίνα της είπε ο Κλέων, ο άρχηγός.

Από σένα εξαρτάται να σώσης τη ζωή του Λυσία. Αν είνε άληθεια πως τον άγασας, πρέ-πει να μιλήσης. Έτσι που είνε τα πράματα, παρουσιάζεται αυτός μόνος ο ένοχος, και η κα-ταίκη του είνε άναποφευκτή. Αν όμως βρε-θούν συνενόχοι, αν μάς μαρτυρήσης τους άν-θρώπους που ένέπνευσαν στο Λυσία το φοβε-ρό αυτό έγκλημα, να συνωμοτή έναντίον των άρχόντων, έναντίον του δοξασιμένου στρατηγού Φωκίωνος, τότε ελαφρώσεις τη θέσι του άγα-πημένου σου.

Η Κορίνα τον κύτταζε με μάτια γεμάτα τρόμο, άλλα και περιφρόνησι. Το ήξερε από το τέχνησμά. Στά μάθημα που της είχε δώσει ο Λυσίας, που της έπανηλάβαινε κάθε μέρα, της είχε πη ότι αν έφθαναν ποτέ τα πράγματα να τον συλλάβουν, θα προσπαθούσαν να την κά-νουν να όμολογήση, με την ύπόσχεσι πως τά-χα θα τον έσωζε αυτόν. Και την είχε βάλει να όρκισθι πως ποτέ δέ θα έπεφτε σ' αυτή την παγίδα.

Δεν μιλείς; έπέμεινε ο Κλέων. Τόσες ώ-ρες μας παιδεύεις εδώ. Σε λυπάμαι. Δεν βέλω να μεταχειριστώ βασανιστήρια. Δεν θέλω να κακοποιήσω αυτό το λεπτό κορμί σου, που φαί-νεται πλασιμένο μόνο για χάσις. Αν όμως άρ-γύσης ακόμα να μιλήσης...

Έκανε μία άπειλητική κίνησι.

Δεν θα μιλήσω, είπε η Κορίνα σιγά, μα σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

Αυτό θα το δούμε! φώναξε ο αξιωματι-κός, με έσφιγκη λύσσα. Έμπρός. Ας έλθη ο βασανιστής.

Χέρια βάνουσα άρραξαν το άβρο κορμί της έταίρας. Μετά λίγη ώρα, τα πνιγτά έσφαιντά της, θάκαναν πέτρες να ραγίσουν. Μονάχα σταν άνθρωπον αυτόν τις καρδιές δεν έφεριαν σπα-ραγμό.

Όρα πολλή τη βασάνισαν τη μικρή έτσι

σταθερά.

ρα. Μουγκρίζε αυτή, έσφιγγε τα χείλη της, τις γροθιές της, μα λέξι δεν έβγαίνει από τα χεί-λη της. Μόνο συσπάσεις πόνου.

Περίεργη άντοχη έχουν οι γυναίκες, είπε με πείσμα, άλλα και με θαυμασμό ο Κλέων. Και παράξενη πίστη έχουν οι έταίρες. Η στάσις αύτης της μικρής θυμίζει τη στάσι της Λέαι-νας.

Ποιάς Λέαινας; ρώτησε κάποιος.

Βλακα, άποκρίθηκε ο αξιωματικός. Δεν είδες στα Προπύλαια της Ακροπόλεως το ά-γάλμα μιας Λέαινας χωρίς γλώσσα;

Μα! Και τί μ' αυτό;

Δεν ξέρεις λοιπόν την ιστορία της; Η Λέαινα αυτή, ήταν περίφημη έταίρα, φίλη του Αρμόδιου, του γενναίου νεανία που σκότωσε τον Ίππαρχο. Όταν έγινε αυτό, ο Ίππας, ο άδελφός του Ίππαρχου, συνέλαβε τη Λέαινα και την βασάνισε γ' α να όμολογήση ποιοι ή-ταν οι συνενόχοι του Αρμόδιου. Η Λέαινα ό-πέρερε όλα τα βασανιστήρια με θαυμαστό θάρ-ρος. Σε μία στιγμή όμως σά να κατάλαβε πως δεν άντέχει πιά, πως ο πόνος θα την κάμη έ-σως να μιλήση. Τότε έκοψε τη γλώσσα της με τα δόντια της και την πέταξε στο πρόσωπο του Ίππας. Έτσι, δέ μιλησε. Και πέθανε από τα βασανιστήρια. Γι' αυτό έστησαν το άγάλμα στη «Λέαινα την άγλωττον».

Η Κορίνα άκούσε τη θλιβερή, μα θαυμα-στή ιστορία, με μάτια πελώρια. Ένοιώθε και αυτή, πως ο πόνος σιγά - σιγά της νικούσε τη δύναμι της ψυχής της. Έχει όρια και η γενναίότης μιας φτωχής γυναίκας.

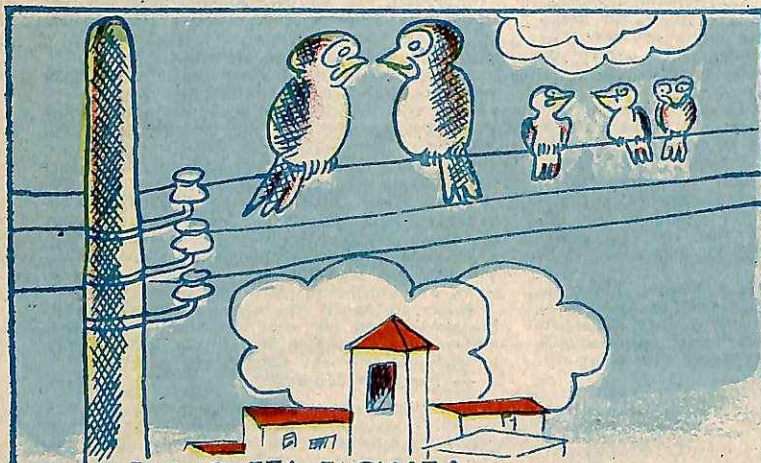
Αξάρια, έοφίξε τα χέρια της. Το πρόσωπο της πήρε μία έκφρασι παράξενη. Σήκωσε το κεφάλι της. Το αίμα άνέβηκε γ' α μία στιγμή στα μάγουλά της, με μία υπερνύρητη προ-σπάθεια. Ένα μουγκρίζον πόνου άκούσθηκε, και το αίμα κύλησε ποτάμι από το στόμα της.

Την άλλη στιγμή η Κορίνα σωριάζονταν κά-τω, στο χώμα. Λίγες στιγμές σφάδαζε το λε-πτό της κορμί. Οι άντρες γύρω της κύττασαν με φόβη. Από τα χείλη της, μεταωβαμένη, γλύστρησε η κομμένη της γλώσσα. Ακόμα λί-γοι σπασοί άγώνιας και η μικρή έταίρα έ-μ

Ο ΤΥΠΙΚΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

- Κατά την απουσία σας κυρία, ήλθαν οι πυροσβέστες.

ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΣΥΡΜΑΤΑ

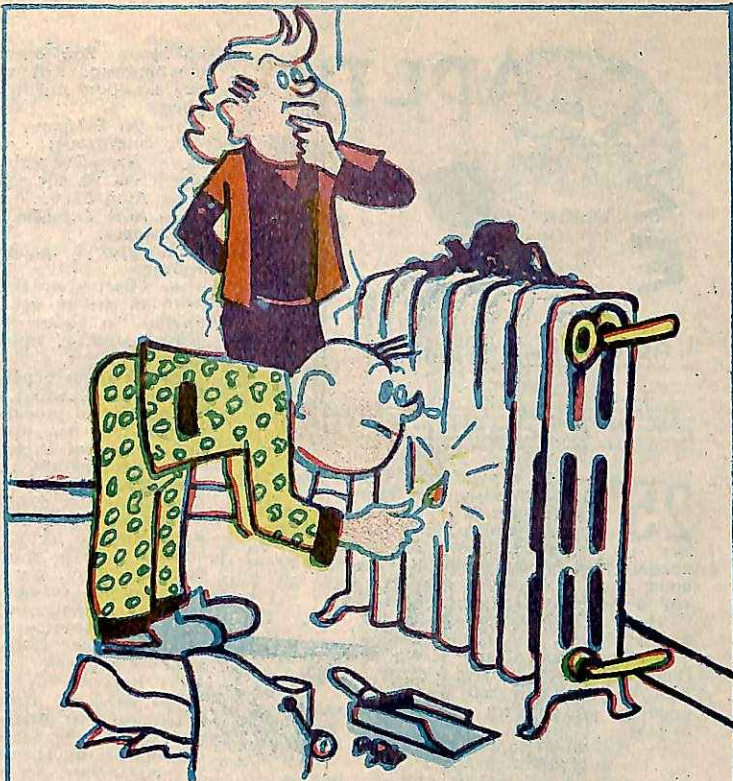
Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ: Πάρε αμέσως τα μικρά και φύγε, περνάει ένα τηλεγράφημα, με πολύ άσχημα λόγια!

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ
ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΗΣ

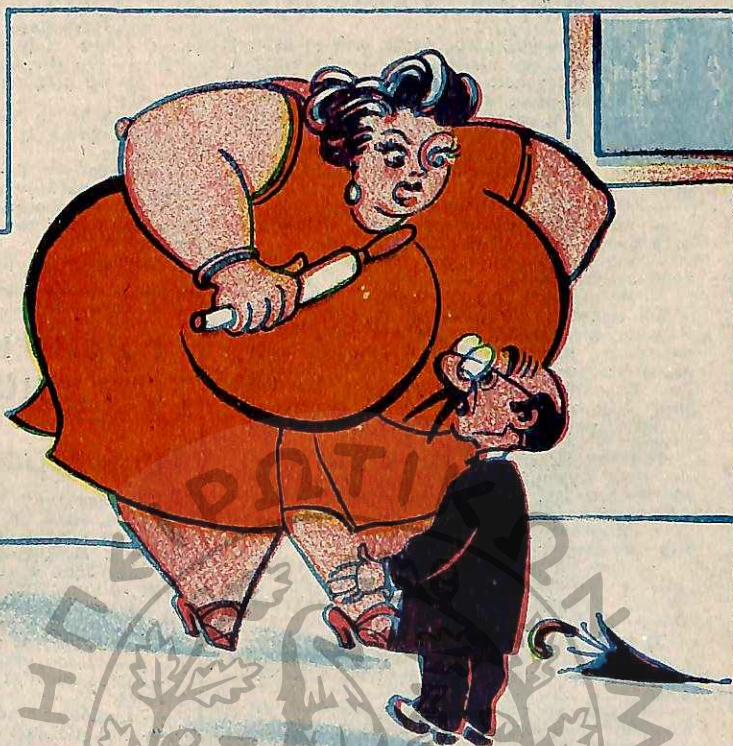
- Κι' έρχεσθαι σε τέτοια

κόλια να ζητήσεις τό χέρι μσ άπ' τον πατέρα μου;
- Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να συμβή.
Κι' έπειδή μένετε στο έβδομο πάτωμα ...

Ο ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΣ

- Δεν μπορώ να καταλάβω από πού διάβολο ανάβουνε αυτό τό μηχανήμα !!

Η ΧΟΝΤΡΗ: Μία λέξι ακόμα, Ζαχαρία,
και γίνομαι χήρα!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ